ERA

BARBARA PAUL

SINGE SI RUDE DE SINGE

SINGURA SOLUTIE ERA SA RECURGA LA CRIMA.

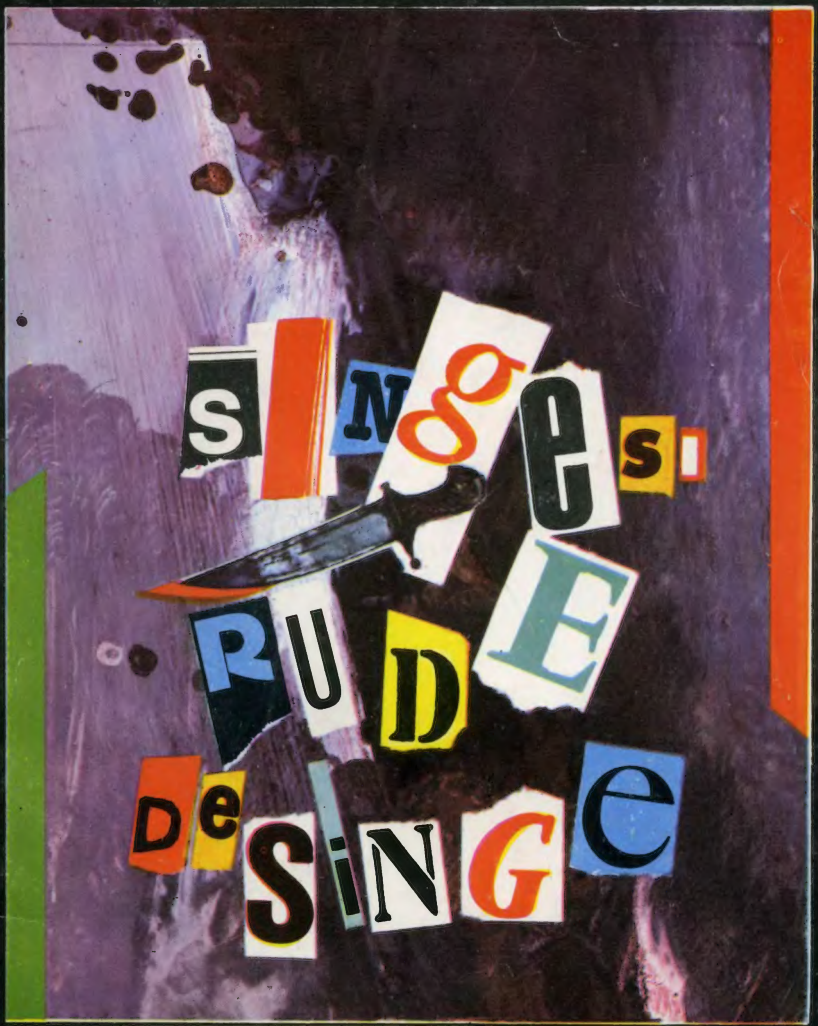

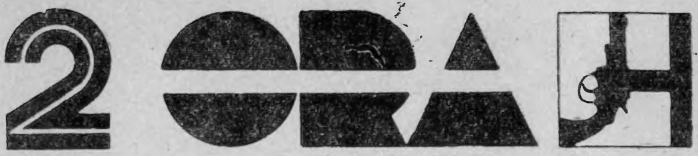

SINGURA SOLUTIE ERA SA RECURGA LA CRIMA.

BARBARA PAUL
SINGE SI RUDE DE SINGE

Mai simplu era să mă înec.
Toată lumea ar fi fost mulțumită.
Aici, moartea era la ea acasă

BARBARA PAUL ESTE CONSIDERATA
UNA DINTRE CELE MAI BUNE STILISTE
ALE ROMANULUI POLITIST CONTEMPORAN
CONSTRUITA INTR-UN REGISTRU DRAMATIC,
SOCANT,
„SINGE SI RUDE DE SINGE"
ESTE CEA MAI INTERESANTA DINTRE CELE
ZECE CARTI
SEMNATE DE AUTOAREA AMERICANA,
TOATE DEVENITE BEST-SELLERS.

BARBARA PAUL
SINGE SI RUDE DE SINGE

TRADUCERE DE BOGDAN BARBIERU

EDITURA NEMIRA
1992

Coperta colecției și ilustrația de Dan Alexandru Ionescu

©Scott Meredith Agency, 1992
IN-LAWS AND OUTLAWS

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii NEMIRA

ISBN 973-9144-00-4

Consilier editorial : Valentin Nicolau
Redactor : Vlad T. Popescu
Corector : Anghel Stoicescu
Apărut 1992 București
Tiraj 25.000 exemplare
Coli de tipar 12 ; format 16/54×84
Tipărit sub comanda nr. 5112/992
Imprimeria BACOVIA Bacău

1

Murise o celebritate, o bătrînă actriță de la Hollywood, care acaparase majoritatea rolurilor de ingenuă, încă de pe vremea copilăriei mele. Continuase să joace în roluri de compoziție, adecvate vîrstei, bravo ei, fără să renunțe la carieră, obținînd chiar, pe la 70 de ani, un Oscar drept recunoaștere a valorii sale. A sfîrșit-o jucînd pe „grande dame" (în viață și pe ecran) cu un entuziasm de invidiat. Chipul și numele ei erau atît de familiare cinefililor încît vorbeau despre ea ca despre o soră mai mare. Dar, la 88 de ani, inima ei nu a mai vrut să bată. Venise încă plină de energie, la Chicago să apară într-un foileton TV sau ceva de genul acesta, dar a murit în somn, într-o cameră de hotel...

Îmi părea rău pentru ea. Voința, puterea și entuziasmul ei se constituiau într-o adevărată legendă vie, iar acum dispariția ei lăsa un gol imens. Bătrîna doamnă fusese o ființă fără pereche. Pagina cu necrologuri a ziarului oferea o versiune trunchiată a vieții ei, apoi începea un alt articol : „DECESE DE PRETUTINDENI".

„Hm, deci nu se întîmplă doar pe la noi..."

Tocmai începeam să împăturesc ziarul, cînd un nume cunoscut mi-a sărit în ochi :

„Raymond Decker, patronul firmei de investiții *DECKER AND KURLAND*, cu sediul în Boston, firmă cu un capital estimat la 600 milioane dolari, a murit ieri într-un incendiu de la reședința sa de vară din Martha's Vineyard. Decker era nepotul congressman-ului de Massachusetts, Oscar Ferguson.

Surse autorizate afirmă că Decker ar fi adormit în timp ce fuma în pat. Era singur în casă la izbucnirea incendiului. Decker a lăsat în urmă pe soția sa, Connie și două surori, Anette și Michelle. Theo, fiul lui Decker, a fost ucis de răpitori în urmă cu 4 ani, un caz ce a ținut zile în șir prima pagină a ziarelor din întreaga lume.

Familia plănuiește o înhumare discretă.

Oh, Dumnezeule ! A murit Raymond !

Nu-mi venea să cred. Avusesem impresia că Raymond Decker va trăi veșnic ; acel germene indestructibil care supraviețuiește oricum și oricui. Oameni ca Raymond nu pier în accidente, ei mor în lupte sau în pat, de bătrînețe, după ce s-au acoperit de glorie. Să adoarmă cu țigara aprinsă în pat ? Era la fel de absurd ca și cînd invincibilul Alexandru cel Mare ar fi murit înecîndu-se cu un os de pește. Și sărmana Connie... Întîi singurul lor copil și acum soțul ei. Era destul să zdrobească sufletul și unei femei mai tari de înger, ca să nu mai vorbim de superficiala Connie.

Amintirile m-au invadat. Nu era menționat Stuart. Deocamdată. Și de ce nu a încercat să fugă cînd a simțit că îl cuprind flăcările ? Probabil era băut sau luase sedative. Ce mod îngrozitor și prostesc de a muri... ars de viu, Dumnezeule !

Nimeni nu merită să moară așa, în nici un caz Raymond.

Firma de investiții „Decker and Kurland" scrie aici. Deci Rob Kurland a fost cooptat și el în afacere. Numai el știe cît și-a dorit-o ! Mă întreb ce l-a determinat pe Raymond să se răzgîndească. De obicei clanul Decker nu împarte cu nimeni nimic. Totuși Rob era căsătorit cu o Decker.

Bineînțeles, nimeni nu s-a obosit să scrie ceva și despre mine.

Am deschis sertarul biroului și am început să răscolesc prin zecile de hîrtii, notițe și dosare, a căror soartă nu a fost niciodată decisă. Iată-l ! Un vechi carnețel de adrese care ar fi trebuit să-l arunc de ani de zile.

M-am ținut departe de clanul Decker de cînd Stuart a murit, dar niciodată nu am considerat că este cazul să rup irevocabil relațiile cu ei.

Am căutat numărul de telefon din Boston a lui Connie Decker. După ce l-am găsit, am ezitat. Din toată familia, pe Connie o cunoșteam cel mai puțin. Mi-o aminteam doar ca pe o ființă ștearsă, fără personalitate, placidă, mereu în umbra celorlalți din familie. Cînd îi vorbeam, zîmbea încontinuu și înclina aprobator din cap, indiferent de ce îi spuneam. Răspundea vag și avea o comportare echivocă atunci cînd era pusă în dificultate — probabil sistemul ei defensiv.

Am devenit neliniștită doar la gîndul că trebuia să o sun. La un moment dat mi-a fost rușine de ezitările mele. Pentru Dumnezeu, femeia asta și-a pierdut soțul ! Era cazul să sun.

Oare era acasă ? Cu siguranță Connie era împreună cu alți Deckeri. Sau poate era pe Martha's Vineyard. Ziarul nu specifica dacă reședința fusese în întregime distrusă de foc. Dar nu, nu putea fi pe insulă ; nu atît de curînd după ce Raymond murise acolo. Nu era decît un singur mod de a afla.

Am format numărul din Boston.

O voce feminină, necunoscută, a răspuns și m-a întrebat cum mă numesc, atunci cînd am cerut să vorbesc cu Connie Decker.

— Trebuie să o întreb, a spus vocea necunoscută. Connie nu prea răspunde la telefon.

A spus „Connie", deci putea fi o prietenă sau o vecină din moment ce folosea acest apelativ. După cîteva clipe, necunoscuta a revenit și m-a anunțat :

— Connie spune că nu cunoaște pe nimeni cu numele Gillian Clifford.

Am simțit cum mi se usucă gura. Trebuia să mă aștept la așa ceva.

— Spuneți-i Gillian Clifford DECKER !

În două secunde Connie era la aparat.

— Gillian ! Tu ești ? !

— Eu sînt, Connie. Cum...

— Vai, Doamne, Gillian ! vorbea tare și cuvintele se năpusteau din receptor legîndu-se între ele. Nu, nu te-am recunoscut. A trecut atîta timp. Îmi pare rău... Dar trebuia să-mi dau seama. Doar „Gillian" trebuia să-mi spună, m-a încurcat acel „Clifford", știi... Vreau să spun, cîte „Gillian" cunosc eu ? Doar pe tine. Raymond spunea că are rezonanța unui nume de scenă — oh, Gillian. Mă bucur atît de mult să te aud ! rîse ascuțit și artificial. Ești exact persoana... Vreau să spun... Înțelegi ? ah, stai. Nici nu știi... Unde locuiești acum ?

— Chicago. Connie, te simți bine ? Pari cam agitată. Am impresia că ești...

— Nebună ? a urmat același rîs artificial. Asta mi-a spus-o și Rob. Nu chiar direct, îl știi tu pe Rob, știi cît este de diplomat...

Am auzit-o inspirînd profund. „Liniștește-te, Connie" și-a spus.

— Gillian, poți veni în Boston ? TE ROG !

Nu mă așteptam.

— Ah... Cînd e înhumarea ?

— Nu pentru funeralii — da, sînt mîine. Ba da, vino pentru înmormîntare ! aveam impresia că vorbea de o petrecere... Dar, dar am nevoie să vorbesc cu cineva care face parte din familie, dar care nu este, ăă, atît de implicat, înțelegi ce vreau să spun Gillian ?

Înțelegeam perfect.

— ... Toți îmi spun că sînt în stare de șoc și doar timpul le va rezolva pe toate și toate chestiile alea drăguțe care se spun în asemenea ocazii, atunci cînd vor să-ți închidă gura. Pur și simplu nu mă ascultă. Nu MĂ ASCULTĂ ! Nimeni nu mă ascultă !

Nu era Connie pe care o știam, niciodată nu vorbise atît de mult sau în acest mod.

— Cum adică, nu te ascultă ?

A fost o pauză.

— Știi cum a murit Raymond ?

— În ziar scria că a fumat în pat și de acolo a izbucnit incendiul.

— Ha, foarte simplu, nu-i așa ? tonul ei era acid acum. Raymond nu mai fuma de luni de zile.

„Asta-i bună"

— Și eu m-am lăsat de fumat de vreo patru ori, am răspuns cu cît mai multă blîndețe.

— Vrei să spui că trișa ? Așa să fi fost, nu ar fi fumat niciodată în pat, Gillian. Raymond nu a fumat NICIODATĂ în dormitor. Niciodată. Era foarte corect în această privință.

— Dar în cazul în care nu erai de față...

— Îți spun că nu conta. Sub nici o formă nu fuma acolo unde dormea — niciodată nu a făcut-o ! Știi și tu cum pătrunde fumul în perdele, în lenjerie, în mobile. Pur și simplu nu fuma niciodată acolo.

— Atunci probabil că poliția s-a înșelat. Altcineva a produs incendiul.

— Sau ALT CINEVA !

Mi-au trebuit cîteva secunde să realizez ce-a vrut să spună.

— Connie, nu vorbi așa !

— Atunci la ce vrei să mă gîndesc ? ! Vorbea înecată de lacrimi. La început Theo... cînd răpitorii l-au... ei... Brusc izbucni în hohote.

— ... Și Boby, apoi Ike și apoi Lynn și acum a fost rîndul lui Raymond și...

— Stai o clipă ! Cum adică Bobby și Ike și Lynn ?

Connie a gemut ca o fiară.

— Nu știai ? Vrei să spui că nu știi nimic ? ! SÎNT MORȚI ! Toți trei, Gillian. Anul acesta...

Am rămas cu fălcile încleștate. Doi nepoți și o nepoată, toți trei la pragul dintre copilărie și adolescență... Au murit toți în ultimele luni ? Cînd mi-am recăpătat graiul, vocea mea suna la fel de stridentă ca a lui Connie.

— ...Dar cum ? Erau împreună ? S-a întîmplat un...

— Vii în Boston ? ! explodă Connie.

— Da. Sigur. Voi veni. Iau un avion diseară. Ai cu cine să rămîi ? Cine a răspuns la telefon ?

— Era Marcie... Spune că rămîne oricît e nevoie.

„Bravo ei, oricine ar fi."

— Te sun după ce-mi fac rezervarea. Vin acolo imediat. Connie... Fii tare !

— Da ! vocea ei era epuizată.

Fără să stau pe gînduri, am rugat-o pe secretara mea să-mi facă o rezervare la zborul spre Boston. Apoi l-am chemat pe asistentul meu și l-am însărcinat să preia conducerea muzeului pentru cîteva zile. Pe urmă i-am rugat să mă lase singură.

Bobby, Ike, Lynn... Trei vlăstare predestinate unui viitor magnific, gata să muște din viață și din bogățiile ei. Bobby și Lynn trebuiau să meargă la colegiu toamna asta, dacă aritmetica mea era exactă. Ike era... cu un an mai mic? Cred că da. Ce naiba putea să se întîmple?! În plus moartea lui Theo, în urmă cu patru ani, reducea la tăcere aproape întreaga tînără generație a clanului. Doar Joel Kurland a rămas, fratele mai mic a lui Bobby. Cred că acum are vreo 14 — 15 ani. Doamne! Ce se întîmplă cu o familie atunci cînd îi mor copiii? Singur Joel a rămas speranța lor.

Era și familia mea, într-un fel. Am fost și eu o Decker. Aproape doi ani. Pe vremea aceea Theo, singurul copil a lui Connie și Raymond, mai trăia și devenea pe zi ce trece liderul tinerei generații a Deckerilor. Lucru absolut normal, din moment ce tatăl conducea generația adultă.

Raymond a fost un om bun, plăcut, deși cu o viziune restrînsă și foarte personală asupra lumii și a lucrurilor. Formația sa era a unui excepțional afacerist, aptitudine care lipsea atît de mult fratelui său, Stuart, debordînd de vitalitate și ambiție, care își dorea să devină actor.

A fost primul dintre Deckeri care a manifestat o înclinație în această direcție. Probabil ceilalți erau satisfăcuți de dramatismul care le umplea cotidianul, ca să le mai pese și de teatru. Dar nimeni, din cîte știu eu, nu a încercat să-l descurajeze. Am trăit cu impresia că erau de-a dreptul încîntați de ambițiile lui Stuart de a face altceva, mult mai exotic decît afacerile bancare.

L-am cunoscut pe Stuart atunci cînd l-am distribuit în rolul unei piese care o regizam. Sala era în subsolul bisericii de pe Barcome Street, într-un cartier din Manhattan, pe care în general era mai bine să-l eviți. Piesa era de factură nonconformistă și astăzi un nonsens, dar nu știam ASTA, pe atunci. Eram cu toții foarte, incredibil de tineri, niște idealiști și nu ne descurajam ușor.

Ne consideram capabili de orice... Stuart avea o excepțională prezență scenică. Nu era tipul actorului disciplinat, dar știa să-și cîștige auditoriul. Cu siguranță și-ar fi creat unul, dacă ar fi trăit să-și facă unul. Numai după ce m-am măritat cu el, am înțeles ce înseamnă să fii o DECKER. Nu eram obișnuită să am atîtea rude. Cîteodată simțeam că mă sufoc între atîția Deckeri. Nu eram căsătorită cu un singur Decker, eram măritată cu clanul Decker. Integrarea în această familie nu era posibilă, dacă tu însăți nu erai dotată cu un adevărat simț al familiei. Femeile măritate cu un Decker trebuiau să se acomodeze rapid cu situația, altfel... Boemul Stuart, chiar, nu accepta să trăiască departe de ai săi. Atunci eram puțin invidioasă pe acești oameni, pe sentimentul lor natural de apropiere și întrajutorare. Oricare membru al clanului putea cere ajutorul oricărui altuia, dacă acesta era necesar.

„Un loc unde poți să-ți încarci bateriile“ îmi spusese cîndva Stuart. Părinții lui și ai fratelui său muriseră, dar existau încă două surori, parte integrantă și foarte specială a clanului Decker.

Anette și Michelle erau gemene. Cele mai GEMENE gemene care au existat vreodată. Împărțeau totul și cînd spun „totul“ nu e o glumă. Nu, nu erau genul surorilor care se îmbracă identic pentru a juca feste celorlalți. Mă îndoiesc că au făcut-o chiar în copilărie. Dar gîndeau la fel și se comportau la fel. Trăiau într-o perfectă armonie și nu le-am auzit niciodată certîndu-se. Nimeni, nici măcar ele, nu știau care s-a născut prima. Părinții lor nu le-au dezvăluit-o niciodată. Oh, sigur că puteau consulta arhivele maternității, sau să-l întrebe pe medicul care a asistat la naștere. Dar faptul că nu au făcut-o însemna că nu le interesa acest amănunt — cine era mezina.

Acum, aveau peste 40 de ani, și le bănuiam aceleași femei sigure de sine, pline de competență, pe care le știam. Anette și Michelle erau o singură persoană în două corpuri identice.

Anette se căsătorise cu un chirurg, doctorul Thomas Henry, iar băiatul lor, Ike, era unul dintre adolescenții dispăruți anul acesta. Ike moștenise genele „Decker“ — ochii negri, părul negru, o statură înaltă și uscățivă.

Anette era convinsă că, peste cîțiva ani, Ike va prelua afacerile familiei, însă tatăl său nu era convins. Ike demonstrase de la o vîrstă fragedă aptitudini și înclinație pentru știință.

Anette fusese educată în spiritul preluării afacerilor. La fel Michelle. Firma de investiții „Decker and Kurland" își creștea propriii oameni. Sufixul „Kurland" a venit de la Rob — soțul lui Michelle, nu doar un soț, ci actualmente un partener de afaceri. Rob nu putea lua acum conducerea pentru că gemenele moșteneau părți egale. Tehnic vorbind, cred că firma trebuia numită : „Decker, Henry, Kurland și Kurland" — fratele Raymond, sora Anette, sora Michelle și soțul Rob.

Dintotdeauna gemenele îi făceau pe străini să înțeleagă că ele aparțin clanului. Se prezentau spunînd : „Sînt Anette Decker Henry," sau „ea este sora mea Michelle Decker Kurland."

Michelle și Rob erau părinții lui Bobby, recent dispărut, și ai lui Joel, singurul supraviețuitor al unei generații cu un atît de tragic destin. Ultimul dintre copiii dispăruți era Lynn Ferguson, fiica mătușii Elinor și a unchiului Oscar. Elinor era mătușa lui Raymond, Stuart și a gemenelor. Era doar cu 8 ani mai în vîrstă decît Raymond. S-a căsătorit tîrziu, iar rezultatul a fost nașterea fiicei ei Lynn în același an cu Bobby Kurland, copilul nepoatei sale Michelle. Elinor l-a ales pe Oscar Ferguson, senator de Massachusetts în acea vreme. Banii și influența Deckerilor l-au ajutat pe Oscar să-și continue cariera politică. Familia Ferguson își împărțea timpul între Washington și Boston și, ca toți membrii clanului, vacanța și-o petreceau în insulă.

Ultima dată cînd am văzut-o pe Lynn Ferguson, era antrenată într-o dispută despre al cui era rîndul la cîrma noului velier pe care Raymond îl cumpărase. Atunci a fost pentru mine ultima vară la Martha's Vineyard, la aproape 6 luni de cînd Stuart a fost accidentat mortal, lovit de șoferul unei camionete, care nu a oprit nici măcar să vadă dacă mai e ceva de făcut pentru muribund. Atunci întrega familie și-a deschis brațele și inimile pentru a-mi alina suferința, în timp ce luptau cu propria

lor durere. Nu au fost egoiști cîtuși de puțin și m-au făcut să înțeleg că întotdeauna vor reprezenta pentru mine un sprijin.

Ce frumos trebuia să fie! Atunci în vara aceea pe Martha's Vineyard m-am simțit tot mai mult înfășurată în coconul Deckerilor, lăsîndu-l pe Raymond sau pe ceilalți să gîndească pentru mine. Eram întotdeauna inclusă în planurile lor de viitor. Sentimentul de siguranță și atenția cu care eram înconjurată au avut efectul unui anestezic asupra creierului meu. Parcă eram în transă, duceam o viață lipsită de ambiții, nu trebuia să fac nimic. Erau exact aceleași condiții care au transformat-o pe Connie într-o ființă vegetativă. Mă priveam în oglindă și o priveam pe Connie, nu era nici o diferență.

Din fericire, a rezistat în mine acea chemare pe care o avusese și Stuart. Într-o bună dimineață m-am trezit realizînd cît de mult îmi lipsea teatrul. Îmi lipseau incertitudinile și aplauzele sale. Pur și simplu îmi doream să FAC ceva. Nu trebuia să mai rămîn o secundă în starea aceea de amorțeală și infantilism. Trebuia să fug. Însă știam că nu mă pot împărți să slujesc cele două temple: al teatrului și al clanului. Doar Stuart reușea. Eu trebuia să aleg o singură cale.

Astfel le-am spus la toți „la revedere" și m-am întors la New York. Hm, a fost o luptă. E uimitor cît de repede ești uitată în acel oraș. Am făcut tot ce știam mai bine să fac, dar se părea că nu era încă destul. Nu am devenit cel mai aplaudat regizor de pe Broadway. Hollywood-ul nu mă cerea insistent. Am primit o slujbă prin bunăvoința Departamentului de Stat — regizor într-un teatru ce urma să facă un turneu de patru luni în China. Apoi am trudit pentru un agent, răscolind prin manuscrisele Broadway-ului, căutînd piese publicate. Se părea că voi sfîrși în poziția care o ocupam în prezent, custode al unui mic muzeu al teatrului din Chicago. Un Oscar sau un Tony erau vise de mult spulberate, oricum nu țintisem niciodată atît de sus.

Însă aveam ce mi-am dorit. Nu regretam nimic și nu aș fi renunțat la munca mea pentru nimic în lume. Eram

pasionată și lucram cu plăcere. Dar acest lucru s-a sfîrșit în clipa citirii anunțului din „Sun Times". A relua contactul cu clanul nu era ușor și acum, după atîtea tragedii, părea de-a dreptul imposibil. Dar Lynn Ferguson fusese nepoata mea și Bobby Kurland și Ike Henry, nepoții mei. Trebuia să aflu ce s-a întîmplat cu ei.

Secretara m-a smuls din visare. M-a anunțat că a făcut o rezervare la zborul de 6 și 10 PM. I-am scris numărul de telefon a lui Connie și am rugat-o pe ea să o sune. Comportamentul aproape isteric și acuzațiile ei facile începeau să mă obsedeze.

CINEVA a dat foc casei din Martha's Vineyard — erau cuvintele ei. De fapt voia să spună că Raymond a fost asasinat.

Dacă voiam să prind avionul de 6 și 10 era timpul să mă grăbesc spre casă și să-mi fac valiza. Plecînd, am trecut pe lîngă un gardian care tocmai zorea niște școlărițe. Acestea sorbeau din priviri rochia pe care Khatherine Cornell a purtat-o în rolul Julietei. De cînd am preluat conducerea muzeului am rămas la convingerea fermă de a nu folosi ghizi competenți. Era dificil fără ei, totuși vizitatorii trebuie lăsați să hoinărească și să întîrzie cît poftesc într-un astfel de muzeu. În special în ACEST muzeu. Cîndva, Chicago a fost un mare centru teatral, un rival de marcă al New York-ului. Acum nu mai era, desigur, dar istoria sa teatrală trebuia și merita păstrată. Stuart nu era interesat de istoria teatrală. Pentru el totul se conjuga la modul prezent, o răzvrătire împotriva atîtor tradiții pe care clanul le impunea. Sau o făcea de ochii lumii urmînd apoi să fie absorbit docil în curentul tradiționalist al marii familii ? Și totuși, nu. Stuart era într-adevăr îndrăgostit de scenă, știind să facă un public gălăgios să rămînă neclintit atunci cînd juca, semnul unui talent înnăscut. Nu, Stuart aparținea scenei, nicidecum afacerilor. Existau destui în familie cu vocație în acest sens, iar treburile mergeau perfect și fără el. Însă Stuart era mort și eu m-am îndepărtat de fostele mele rude pentru a nu mă sufoca în excesiva lor amabilitate.

Eu, în rolul fetiței neajutorate — ei, în rolul binefăcătorilor mei. Iată că acum necazurile erau de partea lor. Dacă Connie Decker avea nevoie de un interlocutor, atunci eram gata să o ascult oricît ar fi dorit.

2

Am început să gîndesc la rece în taxiul care mă transporta de la aeroportul Logan. Întîlnirea cu Connie nu mă mai neliniștea. Nici ea nu-mi păruse la telefon intimidată de acest lucru. Dar ceilalți ?... Mîine vor veni cu toții la înmormîntare... Michelle și Rob Kurland cu singurul lor copil rămas în viață, Joel ; Anette și Tom Henry, congressman-ul Oscar Ferguson și mătușa Elinor... Vor fi toți acolo. Și cu care alesesem să-mi trăiesc viața departe de ei — aveau tot dreptul să se simtă lezați. Acest lucru mă stresa și acum cîțiva ani, dar kilometrii pe care i-am interpus între noi și lipsa de comuniune sufletească rezolvaseră toate problemele.

Azi urma să ne privim iar în ochi, la înhumarea lui Raymond și trebuia să fiu pregătită pentru tot felul de resentimente.

Am refuzat ce mi-au oferit în favoarea a ceea ce ei considerau doar prețioase nimicuri și ambiții de adolescentă. Erau îndreptățiți să se simtă ofensați.

Brusc, mi-am dat seama că nu doream să-i rănesc. Acei Deckeri erau singurele mele rude, chiar dacă numai prin alianță. Ai mei erau morți de mult. Eu însămi eram surprinsă de aceste remușcări. Era prima oară cînd îmi puneam problema dacă a fost un lucru inteligent să mă rup de acești oameni.

Taxiul m-a condus pe Mount Vernon Street din Beacon Hill. Era casa unde au copilărit Raymond, Stuart și gemenele.

Casa fusese ridicată de străbunicul lor. Raymond s-a mutat aici după ce părinții lui au murit. După ce el s-a căsătorit, Theo a copilărit în această casă. Ceilalți din familie aveau proprietăți în Brooklin și Dover, dar nici una nu era foarte departe de vatra străbunilor.

În general, construcțiile de pe Mount Vernon Street erau alipite, dar casa Deckerilor era una din puținele răzlețe și una dintre cele mai impozante. Mi-am reamintit spusele lui Connie : voia să se extindă în vederea unor virtuale petreceri. Dar pentru Raymond lucrul era indiscutabil. Tradiția trebuia respectată.

Connie mă aștepta. Pentru mine revederea a fost un șoc. Nu o văzusem de ani și ani, dar nu trecerea timpului era faptul care o schimbase. Avea cearcăne puternice, riduri adînci pe obraz, maxilare încleștate și ochii nefiresc de strălucitori.

— Bună, Connie !

— Gillian ! Oh, te-ai schimbat atît de mult. Abia te recunosc.

Aproape că m-a tras înăuntru. Probabil se temea să nu mă răzgîndesc și să plec. Mi-am lăsat valiza în hol și am urmat-o în salon. Connie continua să vorbească din clipa în care deschisese ușa. Tema era aceeași și aceeași : cît de mult se bucura să mă vadă, că nu știa ce să mai facă și că era pe cale să-și piardă mințile. Am rezistat tentației de a-i cere să nu mai fie atît de melodramatică. Dar aș fi fost nemiloasă și oricum nu cred că spusele mele ar fi avut vreun efect. Un lucru era clar : această femeie nu era Connie pe care o știam.

— Gillian, nu mă ascultă. Nici unul ! spunea ea. Niciodată nu m-au băgat în seamă, știu... dar acum... acum CONTEAZĂ ! Mă înțelegi ? !

Aveam în fața ochilor o femeie terorizată. Trebuia să aflu dacă lamentațiile ei erau justificate.

— Connie calmează-te. Nu-ți face bine. Încearcă să respiri adînc.

A făcut întocmai, fără rezultat însă.

— Oh, Gillian, îmi pare rău. Totul este atît de ... Ar prinde bine ceva de băut, știi ? !

A turnat în două pahare și brusc și-a reamintit îndatoririle de gazdă.

— Scuză-mă, nici nu te-am întrebat. Ți-e foame? Vrei să mănînci ceva?

— Am mîncat în avion, am spus și am sorbit din băutura pe care nu o cerusem. Am așteptat.

Acum exista cineva care s-o asculte însă Connie nu mai știa ce să spună. O priveam cum se forțează să-și găsească cuvintele. Într-o clipă își pierduse toată energia și semăna cu un balon care pierde înălțime. Se prăbuși pe canapea, vărsîndu-și cîțiva stropi pe mînă.

— Știu ce gîndești. Nefericita văduvă care nu reușește s-o scoată la capăt fără sprijinul soțului. Toți cred la fel! Se încruntă. Dar nu e adevărat! Deloc. Cineva ne urăște, Gillian. Și are de gînd să ne omoare pe toți...

Era mai rău decît mi-aș fi închipuit. Exista o măsuță cu un morman de cristaluri lîngă canapea. Am luat paharul lui Connie și l-am pus acolo împreună cu al meu. M-am așezat lîngă ea și am prins-o de umeri.

— Connie, știi a ce sună asta?

— Paranoia, desigur. Vai, Gillian! Aș vrea ca Raymond să fie aici. Îmi lipsește atît de mult!

Asta cu siguranță. Cunoșteam sentimentul — îl trăisem și eu. Îngrozitoarea pierdere a omului de lîngă tine. Nu există nimic mai rău pe lumea asta. Nu e ușor să pierzi un soț, dar dispariția lui Raymond lăsa un vid nu doar în viața soției sale. Va fi în aceeași măsură regretat de toți ceilalți. Raymond era temelia clanului, energia vitală, conducătorul și arbitrul final al disputelor. Cît despre mine, îmi părea rău că am așteptat zece ani pînă să revin.

După o vreme Connie și-a revenit, fiind capabilă să vorbească rațional.

— M-am gîndit foarte mult și am ajuns la concluzia că ceea ce s-a întîmplat cu Theo nu are nici o legătură cu ce se întîmplă acum. Atunci a fost... un incident izolat. Amintirea îi schimonosi chipul. Probabil nu mai vorbise niciodată de moartea copilului ei ca despre un „incident" — un cuvînt meschin pentru ceea ce fusese cea mai mare traumă din viața ei. Pînă acum.

— ... Răpitorii aceia... voiau bani. Erau niște criminali ordinari și sadici...

S-a oprit brusc, tremurînd. Nu suporta aceste gînduri.

— Dar acum, reveni ea agitată, acum nu a cerut nimeni nici o plată. Pur și simplu există cineva care ne omoară unul cîte unul. Cineva ne urăște!

— Suporți să-mi povestești despre copii? am întrebat-o. Erau împreună cînd au murit?

— Nu, au murit pe rînd. De fiecare dată erau departe de casă, în weekend. Erau o pradă mai ușoară, știi?

Tînărul Bobby Kurland a fost primul. Plecase cu prietenii în Stowe, într-o vineri, la ski. Era februarie și Bobby sfida temperaturile sub zero grade Celsius, bucurîndu-se de alunecarea schiurilor pe pantele muntelui. Chiar în prima zi s-a întîmplat. Bobby a început să coboare pe pîrtie, dar nu a mai ajuns niciodată la capăt. L-au găsit izbit de un copac, cu fruntea zdrobită. Și au mai găsit ceva: urme de pași în zăpadă, spre copac și apoi îndepărtîndu-se. Cineva l-a găsit pe Bobby, dar nu l-a ajutat.

Probabil nu a avut chef să se implice, dar acest amănunt, familia îl ignora iar Connie avea altă viziune:

— Vezi, era ucigașul, îmi explică ea senină. Îl aștepta pe Bobby. Să-i distragă atenția.

Nu era momentul s-o contrazic. Era mai bine să ascult pînă la capăt. Urmase Ike Henry. Era în Toronto la un tîrg expozițional științific împreună cu colegii din Exeter. Tocmai plecau din pavilion, cînd o mașină a venit în viteză, mergînd din bordură în bordură, evident scăpată de sub control. Profesorul, care însoțea copiii la expoziție, a privit cu groază cum Ike a fost țintuit de un zid, cu o forță care literalmente l-a rupt în două. Șoferul a întors mașina și a fugit înainte ca unul din martori să se dezmeticească.

Am simțit un frison pe șira spinării. Șoferul care fuge de la locul accidentului. La fel a pierit și Stuart numai că omul care l-a zdrobit pe Ike nu a fost găsit niciodată. Fapt de care Connie, o elevă slabă la lecția despre relația cauză — efect, l-a interpretat ca o acțiune ucigașă.

Moartea lui Lynn Ferguson era cea mai ciudată. La

17 ani, Lynn devenise o înotătoare experimentată ; cîștigase un număr apreciabil de titluri locale și federale și aspira la un loc în echipa olimpică. Sentimentul general era că acest deziderat părea realizabil. În aprilie, Lynn plecase la New York pentru primele tururi de selecție olimpică. Se antrenase aproape un an întreg. A trecut de prima probă și a plecat la hotel să se schimbe pentru cină. Cînd a văzut că se lasă așteptată, antrenorul ei a plecat să o caute. Lynn, campioana de înot, se înecase în cada de baie. Săpunul pe care alunecase era acolo, iar locul unde se lovise cu tîmpla era marcat de o explozie sîngerie. Examenul legist a dovedit că Lynn, fiind inconștientă, s-a înecat pur și simplu.

Connie își îngropă capul în palme.

— Copiii ăștia nu fac baie, spuse în surdină. Doar duș. Theo la fel. Își puse palmele în poală. Mă îndoiesc că Lynn a mai făcut vreodată baie de cînd a fost destul de înaltă să ajungă singură la robineții dușului.

Părea o dovadă simplistă.

— Nu poți fi sigură de asta.

Connie a oftat adînc.

— Ba da, sînt sigură. Am întrebat-o pe Elinor.

Atunci, nimeni nu știa mai bine decît propria mamă. Și totuși...

— Luna asta Raymond, ars de viu. Și toată lumea acceptă varianta ridicolă că ar fi adormit fumînd. Raymond a susținut întotdeauna că ar trebui să avem măcar o singură cameră în care să nu se fumeze. Nu fuma nici măcar în dormitoarele de la hotel. Dacă nu avea posibilitatea, atunci fuma în baie ! Raymond NU a provocat incendiul ! Respiră adînc. Ia fii atentă, Gillian ! Bobby în februarie, Ike în martie, Lynn în aprilie, Raymond în mai. Unul pe lună. Ca un ceas...

Și peste o săptămînă urma iunie.

— De asta ți-e frică ? Că vei urma ? Te simți în pericol ?

— Cine nu s-ar gîndi la asta ? ! Cu toții sîntem în pericol, dar nu pot să conving pe nimeni.

Deodată făcu ochii mari.

— Acum ești și tu amenințată ! Ești o Decker. Vai Gillian ! Nu trebuia să te chem aici ! Doamne, ce-am făcut ? !

Asta-i bună ! Îmi dădeam seama ce efort trebuia să fac să-i scot ideile fixe din minte și să-i redau încrederea, să o conving că temerile ei sînt neîntemeiate. Cele patru decese nu erau decît ceea ce păreau să fie : accidente. Însă nu puteam fi absolut sigură... Cel puțin o parte din ce-mi spusese Connie avea un anumit sens. Nu acceptam teoria unui ucigaș hotărît să extermine toată familia. Și totuși patru morți violente la rînd... Era greu să fi fost simple coincidențe fatale. Unul pe lună ? Hm, parcă ar fi fost programați.

— De ce nu erai cu Raymond pe Martha's Vineyard ? am întrebat-o.

— Urma să plec a doua zi. Aveam niște comisioane de făcut aici. Oh, mai bine aș fi plecat cu el.

Poate Connie l-ar fi salvat la timp.

— Focul a distrus întreaga casă ?

— Nu, doar o aripă. Este unul din motivele care îi fac să creadă că Raymond a provocat incendiul — pentru că era localizat.

M-a privit disperată

— Și tu mă crezi nebună ?

— Nu Connie. Nici pe departe.

„Exact așa speram..."

— Atunci mă crezi ?

— Păi... nu sînt chiar sigură. Poliția, ăă... suspectează pe cineva ?

— Care poliție ? ! izbucni. Cea din Vermont ? Canada ? New York ? Martha's Vineyard ? Toți au murit în locuri diferite. I-am spus ce gîndesc individului care cerceta moartea lui Raymond. A ascultat foarte politicos..., Connie zîmbi sec.

Interesant. Nu voiam să cred că o singură persoană era responsabilă de moartea celor patru, dar exista o legătură, posibil o coincidență, la care Connie nu se gîndise. Modul în care au murit. Toți au avut morți violente. Bobby Kurland și Lynn Ferguson au avut capetele zdrobite. Ike Henry aproape tăiat în două. Și Raymond Dec-

ker, ars de viu. Nici unul nu a avut parte de un glonț în inimă ! Dacă Raymond și cei trei copii au fost victimele unui criminal dement, atunci el a făcut în așa fel încît să provoace morțile cele mai atroce. Cineva plin de ură...

A sunat telefonul. Connie m-a privit deznădăjduită.

— Vrei să răspunzi, Gillian ? Nu pot vorbi cu nimeni în seara asta.

Începea să semene cu Connie cea pe care o știam. Dar nici eu nu aveam chef să răspund la telefon. Bănuiam că nu putea suna decît un alt Decker. Voiam să meditez la spusele lui Connie și în plus trecuseră 10 ani de la plecarea mea și nu mă așteptam la o primire prietenoasă.

Am avut dreptate. Era o Decker la telefon. Anette Decker Kurland „extraordinara jumătate". Am înghițit cu greu și m-am prezentat cu o voce șovăitoare. A urmat o lungă pauză tensionată la celălalt capăt al firului. Apoi Anette și-a revenit din surpriză și a început să-mi mulțumească, reușind chiar să introducă o undă de căldură în glasul ei.

— Rămîi la Connie ? a vrut să știe.

— Da, așa am de gînd.

— Perfect. Are nevoie de cineva, dar se pare că nu dorește pe nimeni dintre noi.

Glasul lui Anette era calm, adînc și rostea cuvintele fără grabă.

— Știi, Connie este... disperată...

— Știu.

— E lîngă tine ? Ne aude ?

— Da, Anette. Deabia azi am aflat despre Ike. Îmi pare sincer rău. Ce pierdere... Nu găsesc cuvinte să...

— Îți mulțumesc. Și ai dreptate. Este o pierdere. Groaznică și ireparabilă. Într-un fel este mai greu cînd pierzi un copil decît un soț. Oh, n-am vrut să spun că-i este mai ușor lui Connie decît mie. Te rog să nu-i repeți ce ți-am spus, da ?

— Nu, nu.

Apoi a spus ceva ciudat :

— În plus, Raymond era fratele meu. Îl cunoșteam de zeci de ani, dinaintea lui Connie.

Asta suna ca și cînd considera tragediile din familie mai greu de suportat pentru ea, decît pentru Connie. Prea mulți morți, prea mult simț al proprietății. Nimeni nu gîndea obiectiv.

Anette a continuat :

— Gillian, dacă începe iar cu detectivii, fă-o să renunțe, te rog.

„Detectivii ? Care detectivi ?"

— Voi încerca. Era singurul lucru pe care-l puteam spune.

— Funeraliile încep la 11, a continuat Anette. Vin să vă iau la 10 și 30. Connie nu trebuie să meargă singură, a subliniat ea. Din nefericire vor fi acolo și „domnii" reporteri și nu e cazul să o expunem.

— Reporteri ? am repetat eu, și Connie a gemut. Nu m-am gîndit la asta. Bine, Anette, vom fi gata la 10,30.

— Gillian, a spus ea încet. Mă bucur că te-ai întors.

Eram mulțumită. Mi se păruse sinceră. Am închis telefonul și m-am întors spre Connie, ezitînd dacă s-o întreb sau nu despre detectivi. Dar nu am avut timp.

— Reporteri ! explodă ea. Nu au nici un pic de respect pentru suferințele altora. Sînt ca șobolanii, peste tot și te hărțuiesc cu întrebările. Pur și simplu nu te lasă să respiri.

— Nu am văzut nici unul cînd am venit aici.

— Asta pentru că unchiul Oscar a tras niște sfori, ca să-i plesnească peste bot. Dar se vor năpusti la înhumare, spun fetele. Rob a angajat niște haidamaci ca să-i gonească mîine de la cimitir. Gillian, ar trebui să citești ce sînt capabili să scrie. Cineva mi-a trimis un ziar și pe prima pagină, exact pe prima pagină, scria : „O familie sub semnul tragediei" sau ceva la genul ăsta. PE PRIMA PAGINĂ ! Ar trebui să fie toți băgați la pușcărie...

Publicitatea era obsesia clanului. Se fereau de ea ca de otravă.

— Connie, ce e cu detectivii ?

— Det... oh, am vrut să angajez unul, să cerceteze totul de la început. Începînd cu așa-zisul accident a lui Bobby pe pîrtia de ski. Dar Anette și Michelle au obiec-

tat că în final NOI vom fi cei anchetați, dacă detectivul își bagă nasul în viețile lui Raymond și a copiilor. Și aveau dreptate. Era o prostie.

Nu chiar o prostie dacă cele patru decese erau rezultatul unor intenții criminale din partea unui străin. Însă gemenele aveau dreptate ; detectivul și-ar fi îndreptat atenția asupra familiei. Dacă ucigașul era un maniac necunoscut, cum se părea, atunci o privire indiscretă în trecutul familiei s-ar fi dovedit inutilă și foarte dureroasă în același timp. Mai mult ca sigur Connie nu realiza ce-o așteaptă în asemenea caz. Ar fi trebuit să vorbească despre Raymond, dar la fel de bine și despre Theo. Puțin mai devreme, doar i-a reamintit numele și amintirile au înăbușit-o.

Am stat de vorbă cu ea vreo două ore. Eram epuizate. Connie izbucnea în plîns la fiecare trei minute. În final m-a întrebat despre noua mea viață. M-a ascultat absentă. Oricum subiectul gravita în jurul celor dispăruți, Connie revenea la această temă, indiferent dacă mă orientam spre un alt subiect. La un moment dat, nu mai avea nimic de adăugat, dar continua să repete la nesfîrșit aceleași și mereu aceleași lucruri. Devenise o necesitate pentru sărmana Connie să vorbească doar despre moarte.

Nu știu cît trebuia să cred din tot ce-mi spusese, indiferent de interpretările ei subiective. Patru oameni au avut un sfîrșit violent, fără nici o îndoială. Ar fi fost bine ca autoritățile să dovedească aceeași insistență ca reporterii ! Nu credeam că poliția este atît de indiferentă pe cît mi-a spus Connie. Rareori ea știe ce se întîmplă în jurul ei. Voi întreba mîine pe ceilalți. Mîine. O zi pe care aș fi vrut s-o scot din calendar. Cînd veneam aici, eram pregătită sufletește pentru o înmormîntare. În fapt erau patru. Bobby, Lynn și Ike. Nu am avut timp nici măcar să-i deplîng. Și acum numele lui Raymond se adăuga listei. Îmi venea foarte greu doar gîndindu-mă că toți patru erau morți.

Am rugat-o pe Connie să-mi arate camera mea. Aveam nevoie de un somnifer și să uit de toate măcar cîteva ore.

3

În dimineața înmormîntării Connie Decker reintrase în starea ei caracteristică, vagă și distantă. Era prezentă, dar nu era acolo. Era doar un corp secătuit de spirit. Nu dorea să discute nimic legat de înmormîntare. Nu am forțat nota. În acest fel Connie își menținea autocontrolul, era felul ei de a se izola de evenimentul funest ce urma. În plus, privirea ei glacială și nefirească trăda doza de calmante pe care o luase.

Familia era hotărîtă pentru o ceremonie scurtă și discretă, într-un cimitir privat — fără capelă, fără biserică, doar un pastor pentru a ține o predică în final. Gemenele, Rob Kurland și Oscar Ferguson urmau să vorbească despre marele dispărut. În timpul acesta, o echipă de furnizori aveau să amenajeze acasă un bufet, pentru eventualele persoane îndoliate care ar fi venit mai tîrziu. Pe Connie o neliniștea acest lucru. Pe menajeră o iritau persoanele străine prin preajma bucătăriei sale. Dar gemenele au intermediat și au aranjat lucrurile spre liniștea tuturora.

Nu știu de ce, dar îmi era tot timpul frig. M-am trezit sloi de gheață și încă mai tremuram cînd venise timpul să apară Anette Henry. Peste cîteva clipe o voi revedea și acest lucru îmi dădea mari emoții. Stăteam la fereastră încordată cînd șoferul a coborît să deschidă portiera unui Rolls gri. A coborît o femeie îmbrăcată în negru cu ochii ascunși de borul mare al pălăriei. Părea să fie neînsoțită.

— Unde e Tom ? am întrebat-o pe Connie.

— Ah, nu ți-am spus... a răspuns absentă. Divorțează.

Un DIVORȚ ? Deci Anette trebuia să înfrunte și trau-

mele unei căsnicii în destrămare. Mi-am reținut un nou frison și am încercat să-mi compun o mină senină pentru a-mi întîmpina cumnata.

Cînd a intrat, a șoptit ceva lui Connie, apoi s-a îndreptat spre mine. Priveam o femeie cu o ținută impecabilă, mai atractivă acum, decît în urmă cu 10 ani. Anette și sora ei geamănă aveau o prezență covîrșitoare ; ar fi făcut carieră în teatru. Casa din Mount Vernon avea o nouă stăpînă din clipa în care Anette pășise înăuntru...

Avea cearcăne puternice sub ochi, iar fața îi era marcată de aceeași privire glacială pe care o afișa Connie. Dacă Connie era deja în cădere liberă, Anette rezista încă pe marginea prăpastiei. Patru decese în familie, într-o succesiune atît de rapidă, ar fi înnebunit și pe cel mai echilibrat individ — cu excepția unui Decker — născut și crescut.

Anette mi-a prins mîna :

— Am sperat întotdeauna să revii. Vorbea cu același calm deliberat pe care-l auzisem la telefon seara trecută. Regret însă circumstanțele, a continuat ea.

— Eu la fel, i-am mărturisit. O bucurie ciudată m-a cuprins pentru — cum să spun — IERTAREA EI ? Pentru înțelegerea ei ? Aș fi venit mai de mult dacă aș fi știut de Ike și ceilalți doi, am continuat.

— Ike e mort. Nu se mai poate face nimic. A zîmbit forțat. Mă bucur să te revăd, Gillian. Arăți bine. Unde locuiești acum ?

I-am spus unde locuiesc și cu ce mă ocupam acolo. Nu mi-au trebuit multe cuvinte să o aduc la zi.

— Chiar nu știai unde sînt ?

Ridică din sprînceană.

— Nu pot spune că ne-ai ținut la curent.

— Știu asta, dar... aveți posibilitatea să găsiți pe cine vreți. Voi toți. Nu știu pentru ce, dar am trăit cu sentimentul că știați unde sînt și ce fac.

Cuvintele mele au făcut-o să zîmbească subțire.

— Vai dragă, totuși... Nu sîntem de la F.B.I. ! Ți-am urmărit cariera în primii ani, cît erai încă la New York, apoi ți-am pierdut urma.

„APOI PUȚIN LE-A PĂSAT DE MINE", voia să zică.

— Asta e... Altceva mai deștept nu puteam spune.

A urmat o tăcere stînjenitoare care ne-a convins că e timpul să plecăm. Connie era pregătită și stătea ca pe ghimpi.

Ne îndreptam spre Rolls. Instantaneu, doi fotografi ne-au intersectat țăcănind continuu cu aparatele lor. I-am ignorat, urmînd sfatul lui Anette. În momentul în care șoferul a închis portiera, Connie a izbucnit :

— Credeam că unchiul Oscar i-a cotonăgit pe mitocanii ăștia !

— Dragă, tot ce-a putut Oscar a fost să facă puțină presiune asupra patronilor de ziare. Cel puțin nu au fost cameramani să-ți bage pe gît microfoanele lor mizerabile. Ooh, urăsc asta !

Deși trecuseră zece ani de cînd nu mai vorbisem cu aceste femei, drumul către cimitir a fost tăcut. Nu era timp de sporovăială. Apoi gîndurile mi se concentrau asupra lui Raymond, la înfiorătorul său sfîrșit și la durerea care o lăsa în urmă.

Connie se lupta cu lacrimile. Fără succes. Ieri seară îi cerusem să-mi arate o fotografie recentă de-a lui Raymond. Connie mi-a înmînat una, care arăta un bărbat instalat confortabil în anii de maturitate. Părul negru începuse să-i încărunțească. Liniile din jurul gurii erau mai pronunțate decît mi le aminteam. Totuși, bărbia era netedă, iar maxilarele „Decker" la fel de ferme ca întotdeauna. Un colț al gurii schița un început de surîs. Fusese un bărbat plăcut...

La cimitir așteptau mai mulți reporteri și de data asta video camerele erau prezente. Mașina avea geamurile ridicate, dar asta nu-i descuraja pe oamenii presei să-și urle curiozitatea. Nu distingeam nimic prin sticla solidă a Rolls-ului, dar pe unul l-am auzit destul de clar. Voia să știe cine sînt. Nu mi-am putut imagina că se poate face atîta caz de moartea unui financiar singuratic, chiar dacă se numea Decker. Raymond a fost un om important, dar s-a ținut departe de publicitate. Multă lume nici nu știa că există. Nu, circumstanțele morții lui erau motivul pentru care se năpustiseră aici. Faptul că, în patru luni, era al patrulea membru al familiei care dispărea.

Acei scormonitori însetați de adevăr, cu video camerele lor și cu reportofoanele lor, sperau la amănunte cît mai suculente pentru un articolaș de senzație. Porțile cimitirului s-au închis în urma noastră. Indivizii angajați de Rob Kurland și-au făcut admirabil serviciul.

Cinci șiruri de scaune pliante erau aliniate de o parte a mormîntului. Am ezitat cînd am văzut cîtă lume era adunată acolo. Toți cei ce trăiau în emisfera vestică, născuți Decker, femeile măritate cu un Decker sau cei descinși dintr-un Decker, erau adunați acolo. Am intrat în mijlocul lor, oameni pe care nu-i mai văzusem de mulți ani. De abia puteam răspunde la toate „Bună Gillian" și „Mulțumesc că ai venit" care mi se adresau. Nimeni nu părea surprins că mă vede.

Anette nu pierduse timpul.

Dar nimeni nu se bucura vădit de reîntoarcerea mea, toți îmi păreau artificiali, dar speram să fie din cauza momentului și nu pentru că ar fi preferat să fi rămas acolo unde îmi era locul.

Erau acolo indivizi pe care nu-i cunoșteam deloc și unele persoane de care îmi aminteam foarte vag. Erau ramuri colorate ale clanului. În ultima clipă ni s-a alăturat un individ cu părul blond cenușiu, mai scund decît media tradițională a Deckerilor. Era dr. Tom Henry viitorul „fost" soț al Anettei.

Mi s-a oferit loc în ultimul rînd, alături de tînărul Joel Kurland. Am avut un frison. Joel mi-a zîmbit trist apoi și-a îndreptat atenția spre funeralii.

Sosirea văduvei lui Raymond a fost semnalul de începere. Connie își ținea mîinile în poală și ochii ațintiți asupra lor, refuzînd să privească în jur. Primul care a vorbit a fost Oscar.

Nimeni altul nu ar fi fost mai potrivit în postura unui congresman de Massachusetts. Era înalt, cu umerii puternici și un păr gri, foarte bogat — *très distinqué* — la modul cel mai sincer. Fălcile puțin lăsate erau singurul lucru care se schimbase la unchiul Oscar în ultima decadă. Dar și acest amănunt era folositor în felul lui. Dacă ar fi arătat prea frumușel la vîrsta pe care o avea, alegătorii și-ar fi pierdut încrederea în el!

Adevăratul dar cu care era înzestrat Oscar era talentul său oratoric. Avea un timbru à la Richard Burton, adînc și sobru și cu siguranță știa să-l valorifice.

— Am pierdut un nepot, începu el, dar Raymond Decker a fost mai mult decît nepotul cuiva. A fost un om care a schimbat lumea în care s-a trezit și a lăsat-o mai bună atunci cînd a plecat...

Vocea puternică, cu rezonanță actoricească continua să reverse laude la virtuțile lui Raymond de businessman onest, filantrop, iubitor de țară și devotat artelor („devotat artelor ?") ; sportiv, călător pe mapamond, cetățean implicat și frate minunat.

— Mai mult însă, continuă Oscar, Raymond Decker a fost un om al familiei. Știa că familia este temelia pe care această țară este ridicată, fundamentul tuturor împlinirilor individuale.

Hm, partea asta îmi amintea de unele discursuri politice ale lui Oscar pe care avusesem ocazia să le ascult.

Continuă :

— Familia noastră s-a împuținat acum cînd Raymond nu mai este. Dar temelia rămîne ! Iată, Raymond a reușit să o mențină. Nu voi mai întîlni pe nimeni asemenea lui. Îi deplîng trecerea...

Și spre surprinderea mea, Oscar se așeză. Mă așteptam la un speech mult mai consistent. Aproape în secunda următoare, Michelle Kurland s-a ridicat și a început să vorbească. Am dedus că este Michelle pentru că era îmbrăcată diferit de femeia cu care venisem la cimitir. Asemănarea era extraordinară. Acum cred că aveau 44—45 de ani. Speram să arăt și eu la fel de bine peste 7—8 ani.

Michelle a spus în linii mari aceleași lucruri pe care le-a menționat și unchiul Oscar, adăugînd cîteva mici amintiri personale despre cel care a fost fratele ei. Pronunța clar și distinct fiecare cuvînt, ca fiecare să înțeleagă.

Din locul unde stăteam vedeam doar o jumătate din fața lui Rob Kurland, el asculta atent discursul soției sale. Însă îl vedeam bine pe Tom Henry, soțul lui Anette. Arăta mizerabil. Mătușa Elinor ședea tăcută lîngă Connie ținînd-o protectiv după umeri. Le vedeam doar din spate.

De partea cealaltă a mormîntului stătea un grup de indivizi total străini mie. Majoritatea priveau împietriți sicriul poziționat deasupra gropii. Toată lumea era sobră, nimeni nu părea grăbit. Ca antevorbitorii ei, Anette accentua puternicul atașament de familie al defunctului. Era unul din sentimentele umane cele mai profunde. Cam toți spuneau aceleași lucruri, dar știau s-o facă găsind mereu alte modalități.

A urmat Rob Kurland :

— A fost cumnatul meu, partenerul meu de afaceri, prietenul meu, a început el cu o voce aspră. Îmi va lipsi în toate cele trei ipostaze...

Acum îl vedeam bine pe Rob și am rămas șocată. Întotdeauna fusese slab, dar acum părea un cadavru. Pielea decolorată era întinsă să plesnească pe oasele proeminente ale feței. Voiam să-l întreb pe Joel, care stătea lîngă mine, dacă tatăl său suferea de vreo boală, dar m-am abținut.

Pe fruntea lui Joel apăruseră broboane de sudoare. Bărbatul care stătea în fața mea — o ramură a Deckerilor cine știe de unde — a scos o batistă ștergîndu-și ceafa. Soarele îmi încălzea spatele și brațele, dar, în pofida acestei binefaceri, continua să-mi fie frig.

Am fost convinsă că vor vorbi doar membrii familiei, dar nu a fost așa. După ce Rob s-a așezat, a început o paradă de noi vorbitori — cunoscuți ai defunctului, asociați, cîțiva politicieni locali. Din fericire, toți au avut necrologuri scurte, nu mai lungi de 3 — 4 minute. Unul dintre ei a spus că Raymond a fost un bărbat adevărat, demn, cu un înalt nivel etic. Mă întrebam dacă Raymond, acolo sus, nu se simțea jenat de atîtea laude ? ! Probabil nu, știa să-și facă prieteni adevărați care să-i prețuiască adevăratele merite.

Ultimul care l-a elogiat a fost vice guvernatorul statului — am aflat mai tîrziu. A spus că am pierdut un om care demonstrase în repetate rînduri că FAMILIA era temelia pe care este construită țara. Probabil el și Oscar au avut discursurile scrise de aceeași persoană. Apoi pastorul a pășit la capătul gropii și toată lumea s-a ridicat.

Nu am auzit nici un cuvînt din predică și nu știu cîți au auzit ceva. Mă gîndeam doar la sicriul ce urma coborît.

Predica sfîrștă, sicriul coborît, funeraliile terminate. Și ca la o comandă toți din clanul Decker s-au îndepărtat în direcții diferite. Rămăsesem în picioare în fața scaunului meu, cu gura căscată. Chiar și Joel Kurland plecase.

Pastorul și ceilalți participanți de pe partea opusă mormîntului schimbau priviri neliniștite. Ce se întîmpla ? Era normal și uzual, ca familia îndoliată să formeze o linie, iar celelalte persoane să treacă pe rînd prezentîndu-și condoleanțele. Iar ei care încotro.

Peste o clipă au început să revină. Anette discuta cu omul bisericii. Oscar și Michelle mergeau printre oameni, acceptau condoleanțele.

Pur și simplu au avut nevoie de o clipă de singurătate, asta s-a întîmplat ! În cele din urmă, s-a format un fel de coloană, căreia m-am alăturat și eu. Deckerii nu se priveau între ei, nu-și împărțeau durerea. Fiecare Decker era izolat de oricare alt Decker, fiecare o insulă a propriei sale dureri.

*Emily Dickinson** spunea că după o mare durere apare un sentiment superficial, formal. Starea de înstrăinare va dispare treptat, iar apropierea de semeni ceva mai tîrziu. Dumnezeule, cît îmi doream ca acele zile să vină mai repede. !

Mai aveam de trecut și peste momentul post ceremonial de acasă. La plecare, nici nu i-am mai remarcat pe reporterii de la poarta cimitirului. Tocmai atunci Connie a spus :

— Oamenii care erau pe partea cealaltă a mormîntului, se aventură ea. Crezi că ucigașul putea fi printre ei ?

Anette a scăpat un geamăt pe care și l-a reprimat imediat.

— NU ! Nu Connie, nimeni de acolo nu i-ar fi făcut vreun rău lui Raymond. Trebuie să-ți scoți ideea asta din cap, dragă !

Pe tot parcursul drumului de întoarcere, Anette și-a prelucrat cumnata, pledînd pentru calm și rațiune, pînă cînd a făcut-o pe Connie aproape să-și ceară scuze. Însă

* DICKINSON EMILY ELIZABETH (1830 — 1886), poetă americană preocupată de dragoste și moarte, cu un acut simț al realului (n.t.)

Anette nu știa că aceeași problemă mă frămînta și pe mine.

Deckerii au fost întotdeauna priviți cu invidie, iar uneori invidia poate lua o formă obsesivă și periculoasă. Trăiau în bunăstare, erau cu un cap deasupra celorlalți, la propriu și la figurat, erau „CEI MEREU IMPLICAȚI". Cineva din afara cercului lor privilegiat putea ușor deveni invidios în așa măsură încît să înceapă să ucidă simbolurile a ceea ce nu reușea nicicînd avea pentru sine. Ei știau asta. Au trecut prin asemenea clipe : cînd cineva l-a răpit pe Theo, singurul copil al lui Raymond și Connie, și l-au ucis deși răscumpărarea fusese plătită.

Astfel pentru restul clanului, acele patru morți, cu greu puteau fi considerate accidente, coincidențe sau ghinioane tragice. Trebuiau să fie suspicioși. Dar cred că nu i-o spuneau și lui Connie.

Părea rezonabil. Connie nu era la conducere, era doar o pasageră. De cînd o știam, rareori lua singură o decizie. Întotdeauna se alinia la curentul de opinie al familiei. Dacă Anette și ceilalți credeau că un dement îi măcelărea, cu siguranță și-ar fi luat precauțiile necesare. Însă pe Connie vor încerca să o ferească de cruzimea adevărului. Îi vorbeau despre alte lucruri, o linișteau ca pe-un copil, încercau să o convingă că totul este în ordine. Dacă aș fi fost în locul lor, nu aș fi procedat așa, dar acesta era felul lor de a-și proteja veriga slabă.

Existau cîteva mașini parcate lîngă casa din Mt. Vernon. Pasagerii lor așteptau politicoși sosirea văduvei. Odată cu intrarea în casă a numeroșilor Deckeri, disciplina înghețată de la cimitir începea să cedeze — pentru că nu mai existau ochi străini de față, bănuiesc. Anttte m-a uimit atunci cînd și-a scos pălăria cu boruri largi. Părul ei negru era tuns scurt ca o perie. Era stilul de tunsoare care necesita rareori să fie aranjat. Femeia care purta asemenea tunsoare părea să spună lumii : „Privește, am alte treburi mai importante, decît să pierd timpul la coafor !" Era stilul unei femei veșnic ocupate, o businesswoman, și îi stătea excelent. Am rămas privind-o cu puțină invidie. Michelle încă purta pălăria, dar bănuiam că era tunsă identic.

Dr. Tom Henry era și el. Șuvițele sale deschise la culoare contrastau între atîția Deckeri cu părul de abanos. A schimbat cîteva cuvinte cu Anette și apoi s-a retras. Mă întreb cîți din afară erau la curent cu virtualul divorț. Tom era lîngă masă, alegîndu-și un sandwich cu șuncă. M-am îndreptat spre el să-i vorbesc.

— Ah, Gillian, spuse în timp ce mă apropiam. Ce reîntoarcere tristă pentru tine...

Am spus că aș fi venit mai demult dacă aș fi știut de moartea celorlalți. Tom nu arăta mai bine decî Rob, dar se ținea pe cît era în stare s-o facă un om ce în decurs de patru luni a pirdut un fiu, un nepot, o nepoată și un cumnat. I-am spus cît de rău îmi părea pentru Ike. Foarte ciudat, a răspuns cu aceleași cuvinte care le auzisem de la Anette :

— Ike este mort acum. Nu mai putem face nimic.

Ridică din umeri obosit și schimbă subiectul :

— Pleci cu Connie la Martha's Vineyard ?

— Oh, nu cred. Trebuie să mă întorc la Chicago.

— Acolo trăiești acum ? Mai regizezi piese ?

I-am povestit despre muzeu.

— Am de gînd să rămîn alături de Connie numai cîteva zile. Nu cred că e bine să rămînă doar cu menajera. Măcar pînă trece partea cea mai rea.

Rob înclină din cap.

— Da. Connie are nevoie de cineva apropiat. Tot timpul. Cred că ar fi nevoie de mai multe zile pentru treaba asta

Am oftat :

— Știu.

— Muzeul tău nu poate supraviețui fără tine o săptămînă sau două ? Oricum, vino cîteva zile în insulă, poate ne revenim.

— Mergi și tu ? am întrebat surprinsă, gîndindu-mă la divorț.

A aproboat absent.

— Am nevoie să fiu singur. Să mă gîndesc. Anette pleacă la Paris peste cîteva zile.

Și avea de gînd să locuiască în casa aceea goală, fără copilul său și fără soție ? Să stea și să cadă pradă gîndu-

rilor pînă la epuizarea psihică? Deja era pe drumul acesta.

—Crezi că e o idee bună? am întrebat precaută.

— E necesar, a răspuns scurt. Ultimele luni au însemnat o tortură pentru mine. E cazul să ne găsim un areal cu un grad minim de risc.

Am ezitat o secundă apoi am luat taurul de coarne.

— Connie nu crede că au fost accidente.

Înainte să deschidă gura, am simțit o mînă pe brațul meu. Era Michelle.

— Pe toți ne interesează soarta lui Connie, Gillian.

Vorbea cu aceeași cadență rară pe care o folosea și sora ei.

— Este o ființă fragilă, a continuat ea. Și fanteziile ei cu tot felul de criminali nu fac decît să-i agraveze starea. Ar fi de preferat, te rugăm chiar, să nu o încurajezi...

— Desigur. Înțeleg. Dar Connie se comportă destul de normal după părerea mea.

A zîmbit.

— Mi-e teamă că tranchilizantele sînt cele care o ajută.

— E drogată? Chiar mă întrebam dacă a folosit ceva.

— E-n ordine, spuse Tom. Eu i-am prescris.

— Gillian, a spus Michelle, trebuie să stăm jos și să avem o discuție mai lungă. Atîția ani... avem o groază să ne spunem. Vino la noi în noaptea asta.

— Dar Connie...

— Anette rămîne cu ea, reluă suav Michelle. Nu rămîne singură, dacă la asta te gîndești.

— Păi... da, asta era.

— Nu fi îngrijorată, Gillian. Nu avem de gînd să o părăsim tocmai în aceste clipe.

— În cazul acesta vin cu plăcere. Mulțumesc.

Michelle a murmurat ceva de convenință și s-a retras.

— Frumoasă lucrătură! a spus Tom ridicînd admirativ din sprînceană. Exact ca de obicei.

Am privit peste umărul lui Tom și am văzut-o pe Michelle șoptindu-i ceva gemenei sale. Anette aproba încet din cap.

— Mda, frumoasă lucrătură, am replicat. Nu vor să mă lase singură cu Connie

Privirea lui Tom a trecut rapid peste a mea.

—Tu ai ales asta, nu-i așa ? Ei, acum te-ai integrat excelent în familie.

Adică „să fiu manipulată" de familie voia să spună. Atunci da, începeam să mă integrez. Aproape uitasem cît de pricepuți erau Deckerii în a aranja totul exact cum doreau. Totul.

4

Familia Kurland trăia în Sherborn și pentru a doua oară în acea zi m-am instalat pe canapeaua din spate a unei mașini străine, pentru a fi condusă într-un loc unde nu doream să merg.

Michelle și-a scos pălăria înainte să urce și — da — avea aceeași tunsoare pe care o bănuiam.

Înainte să se așeze lîngă mine, Joel se grăbi să-și scoată cravata și sacoul. Michelle era la volan pentru că Rob se plîngea de dureri de ochi. Nu m-am putut abține și am întrebat dacă fusese bolnav.

S-a răsucit înspre mine și m-a privit mirat.

— Nu, a răspuns vocea lui aspră. De ce ?

Am dat din umeri.

— Arăți atît de slăbit Rob.

El a zîmbit trist :

— Cu toții am slăbit în ultimele luni, Gillian, chiar și Joel.

Un lucru evident. Trebuia să-mi fi dat seama. Am privit băiatul de alături. Joel se hlizi la mine :

— Sper că nu mă vei dădăci să mănînc mai mult, nu-i așa mătușă Gillian ? !

— Nici nu visam așa ceva ! l-am asigurat eu.

— Fantastic, rînji el. Toată lumea de la înmormîntare a făcut-o, toate rubedeniile îndepărtate. Cei mai răi au fost tipii din Newport, în special mătușa Elizabeth. Mami, chiar e mătușa mea ?

— Este mătușă de gradul doi prin alianță, îi spuse Michelle peste umăr. Elizabeth are cîteva necazuri financiare acum, dar să fii convins că nu a făcut-o cu intenții rele.

— Mda, știu. Ei acum dacă s-a terminat, toată lumea va începe sa mănînce.

— JOEL ! au izbucnit în aceleași timp părinții pușt iului.

Joel a tăcut. Oare de ce s-au răstit la el. Ce urma să spună și părinții lui nu doreau ca cu să aud ? Am încercat să-i prind privirea lui Michelle în oglinda retrovizoare, dar ea privea drept înainte.

Cînd ultimul dintre oaspeți a plecat din reședința din Mt. Vernon, i-am spus lui Connie că eram invitată să dorm la Michelle în noaptea asta. Știa. Îi spusese Arette.

Dacă în urmă cu mai puțin de 24 de ore Connie mă implora disperată să vin tocmai de la Chicago. acum îi era indiferent dacă plec sau rămîn cu ea. Poate din cauza înmormîntării, poate din cauza sedativelor sau poate gemenele au reușit din nou acea „frumoasă lucrătură".

Era bine pentru Connie să plece o vreme din acea casă, dar nu știu dacă Martha's Vineyard era alegerea potrivită. Acolo murise soțul ei în urmă cu cîteva zile. Locul trebuia să fie plin de amintiri, la fel ca și locuința de aici. I-am spus lui Michelle și lui Rob că o vacanță scurtă în Montego Bay sau Hawaii ar fi fost mai bună. Michelle a replicat că i-au propus același lucru, dar Connie nu a îmbrățișat ideea. Rob a intervenit spunînd că vor insista după ce Connie se va simți puțin mai bine. Oh, mai mult ca sigur, dacă intra pe mîna lui Michelle, Connie și-ar fi schimbat rapid părerea. Connie era un aluat ușor de prelucrat. Și totuși Marta's Vineyard oferea cea mai bună izolare.

Mă gîndeam la Tom Henry, stînd lîngă masă, îndemnîndu-mă să merg și eu pe insulă. Eram cît pe ce să accept. Aveam și eu o proprietate pe Martha's Vineyard. Aparținuse lui Stuart. Dintre toate reședințele Deckerilor, era cea mai modestă și cea mai nouă. Cînd am plecat acum 10 ani, am spus gemenelor s-o folosească drept casă de oaspeți sau cum cred ele de cuviință ; asta a fost cînd le-am convins că am de gînd să plec definitiv. În zece ani nu am primit nici o taxă, impozit sau alte note de întreținere , nici chiar în primii ani cînd știau unde sînt.

Dar casa era oricînd la dispoziția mea — mîine dacă doream. Oricum era o casă a clanului și Deckerii au știut întotdeauna să îngrijească ce-i al lor.

Brighton, Newton, Wellesley, în curînd vom ajunge în Sherborn. În clipa în care mașina oprea în garajul unei case înconjurate de păduri, Joel țișni și dădu buzna în casă. Peste o clipă și-a reamintit bunele maniere și a venit să-mi ia valiza.

— În care cameră, mami ?

— Cea de lîngă a ta.

Michelle voia să mă instaleze încă de la început, astfel l-am urmat pe Joel urcînd la al doilea etaj. Mi-a așezat valiza în camera amintită și a dispărut în camera următoare. Exista încă un dormitor și am privit înăuntru. Michelle m-a observat :

— Da, era camera lui Bobby. Nici eu și nici Rob nu am fost în stare să-i strîngem lucrurile. Dar acum cred că se poate.

„De ce acum ?“ Nu am întrebat.

Camera mea era spațioasă și confortabilă. Michelle mă urmărea în timp ce-mi desfăceam valiza.

— Este tot ce ți-ai adus ? Nu ai de gînd să rămîi ?

— Am obligații în Chicago, i-am reamintit eu.

— Știu, dar credeam că vei sta puțin mai mult. Vino cu noi în insulă, Gillian. Poți să întîrzii o săptămînă, două, nu-i așa ?

De fapt puteam. Nimic urgent nu reclama prezența mea în Chicago. În plus, doream să aflu răspunsurile la cîteva întrebări.

— Îl voi suna pe asistentul meu mai tîrziu, am dus-o cu vorba. Poate reușesc să aranjez.

Michelle îmi strînse mîna.

— Bun. Trebuie să rămîi. Ai plecat de lîngă noi... cît a trecut ?

— Aproape zece ani.

— Zece ani ! Cum trece timpul, nu-i așa ? De zece ani nu am auzit nici o veste de la tine și acum vrei să pleci atît de curînd ? Nici să nu aud de așa ceva. Ai să-ți chemi la telefon asistentul și ai să-i spui să înceapă să te „asiste", pentru că tu ești ocupată cu familia ta. Oh, Gillian, cît mă bucur să te văd ! Nu fugi și de data asta.

Era atît de sinceră, încît îmi venea să zîmbesc.

— Foarte bine, am să rămîn o vreme.

Era greu să le refuzi pe surorile Decker.

Michelle privea pe fereastră cînd îmi duceam lucrurile în baie. Cînd m-am întors încă era acolo nemișcată... Soarele după-amiezii îi contura profilul. Părea atît de senină. Culmea ! Putea să fie calmă în momente ca acestea ? !

— Îmi pare rău pentru Tom și Anette. Am auzit că divorțează, am spus gîndindu-mă dacă era momentul să intervin cu un subiect atît de neplăcut. Oare voiam să stric momentul ei de seninătate ? O răutate din partea mea.

Dar Michelle o depăși. Michelle depășea orice. A dat din mînă evitînd o discuție pe acest subiect. Încă de acum zece ani cunoșteam ceea ce putea fi numit „poziția preferată a gemenelor". Exact în această postură stătea acum Michelle. Cu mîna stîngă înfiptă în șold, piciorul drept puțin înainte și capul ușor pe spate. Vorbi :

— Odată cu moartea lui Ike s-au spus o mulțime de lucruri care nu trebuiau spuse.

Înțeleg că între Tom și Anette.

— Este păcat.

— Într-adevăr.

— Sper că Anette își va găsi ceea ce își dorește.

O umbră a trecut peste fața ei.

— Ceea ce își dorește este Ike. La fel cum și eu îl doresc pe Bobby înapoi...

Apoi Michelle a început să vorbească despre fiul ei mort. Nu era explozia emotivă a unor amintiri din cotloanele ascunse ale sufletului, ci mai degrabă o trecere în revistă a tuturor lucrurilor bune pe care Bobby le făcuse, pe care avusese de gînd să le facă și cele pe care EA spera să le facă.

— Avea un autocontrol rar întîlnit la 18 ani, spunea. Bobby era încrezător în steaua lui, dar nu orbește. Nu se descuraja dacă greșea. Nu-i era FRICĂ, Gillian.

Vorbea cu mîndrie și multă dragoste despre fiul ei. Mă întrebam după cît timp va vorbi la fel și despre Raymond. Am dorit să văd o fotografie de-a lui Bobby. Era una mică, înrămată, reprezentînd un adolescent în short și teniși, ținînd în mînă parîma unei bărci.

— Dar, Michelle,... era un bărbat !

— Da, a spus ea simplu.

Și încă unul care urma să arate din ce în ce mai bine. Nu se mai vedea nimic din copilul Bobby pe care-l știam. Nu-mi venea să cred că se transformase atît în acești zece ani și totuși evidența o țineam în mînă. M-am gîndit cu compasiune la Michelle. Să vezi un copil crescînd puternic și capabil și apoi doborît tocmai cînd începea să se bucure de întregul său potențial.

— Moartea lui Bobby trebuie să fie grea pentru Joel, am murmurat. Știu cît erau de apropiați.

Fața ei se lumină.

— Aici e ceva straniu, Gillian. Joel ne-a surprins pe noi toți. Știi, l-a moștenit pe Bobby în întregime. De cînd a început să meargă în picioare, Bobby a avut grijă de el și l-a învățat multe lucruri. Dar cînd fratele lui a murit, Joel nu s-a resemnat și nu s-a încuiat în camera lui așteptînd să fie mîngîiat și consolat. EL ne consola pe NOI ! Regret că a trebuit să se maturizeze atît de repede și iată că Joel este mult mai puternic decît îndrăzneam să sper.

— Cît are acum ?

— Cincisprezece, își strînse buzele. Totul acum cade pe umerii lui Joel. Este ultima noastră speranță...

Speranța lor pentru viitor, continuatorul seminției și gardianul afacerilor clanului pentru ca toate acestea să nu se spulbere în cele patru zări. O sarcină grea pentru un pușți de cincisprezece ani.

După cîteva clipe am coborît. La marginea treptelor ne aștepta Rob cu un shaker în mînă.

— Gillian, nu-mi amintesc dacă-ți place vermutul sau nu.

— Atunci nu, acum da.

— Ah, bine. la loc și te servesc imediat.

În acel moment Joel coborî scările tropăind zgomotos, îmbrăcat în jeans și tricou.

— Hei ! Mă duc la Mike. Okay ?

— Hei, Okay ! a spus Rob. Să vii la șase.

— Excelento ! Joel se năpusti afară.

I-am privit întrebătoare pe părinți :

— „Excelento ?"

Michelle zîmbi resemnată.

— Este expresia anului... Hai să stăm dincolo.

Am pătruns într-o cameră ce avea ferestre imense, pe aproape trei laturi. Soarele după amiezii îi dădea un aer melancolic. Vedeam această casă pentru prima oară. Familia Kurland o cumpărase după plecarea mea, căci înainte locuiau în Brookline. De afară se auzea demarînd un motor și dispărînd, probabil o motoretă. Rob aduse trei Martini, am luat fiecare unul și ne-am așezat.

— Vrei să guști ceva ? a întrebat Rob cu vocea lui aspră.

— Nu, mulțumesc. Doresc însă altceva. O explicație.

Rob și-a întins picioarele încrucișîndu-și gleznele.

— Oh... Pentru ce ?

— Motivul pentru care nu m-ați lăsat să rămîn alături de Connie.

Cei doi au schimbat rapid o privire și apoi au izbucnit în rîs.

Am uitat cît de directă ești, a spus Michelle.

Directă și încăpățînată. Îmi răspundeți acum ?

— Bineînțeles, a spus ea. Așteptam momentul să vorbim singuri cu tine pentru că și noi știm ce crede Connie.

— Ea crede multe.

— Anume ce ?

— Păi unul dintre lucruri ar fi că Raymond a fost asasinat. Și are aceeași convingere și despre cei trei copii.

— Mda, exact așa crede.

— Crede deasemenea că acel asasin va măcelări întreaga familie. Din cauza asta este atît de terorizată.

Michelle scutură din cap.

— Sărmana Connie. Speram să nu se ajungă aici. Exact de ce ne era frică, atunci cînd Anette ne-a spus că te-ai întors. Erai exact persoana de care avea nevoie Connie. Drept supapă. Erai din familie și totuși nu, dacă nu te superi pe mine.

Nu mă afecta.

— Ți-a povestit chiar tot ? a întrebat Rob. Despre misterioasele urme din zăpada pîrtiei de ski ? Și despre șoferul criminal din Toronto, niciodată prins ? Și despre „incredibilul" accident din baia hotelului new york-ez ?

— Toate acestea. În plus faptul că Raymond nu fuma niciodată stînd în pat, am adăugat.

— Oh da, chiar și asta. Rob mă privi pieziș. Știi că voia să angajeze un detectiv particular ? Ne-a trebuit o grămadă de timp să-i scoatem asta din cap.

— O credeți nebună ?

— Nu, departe de noi, a tăiat Rob, după care a inspirat adînc.

Se consultă din priviri cu soția. Cînd ea îi făcu un semn aprobator cu bărbia, Rob vorbi apăsat :

— De fapt și noi credem că are dreptate ! Credem că toți patru au fost ucisi...

—... Nu am suspectat nimic pînă în clipa în care Ike Henry a fost literalmente tăiat în două de mașina aceea presupus *scăpată* de sub control...

Moartea lui Bobby părea într-adevăr un accident de ski și au acceptat-o în tăcere, iar urmele din zăpadă, ale cuiva care nu a dorit să se implice. Însă cînd, la mai puțin de o lună, vărul lui Bobby, Ike, își găsea un același sfîrșit violent, au început să-și spună temerile murmurînd. Iar cînd după o altă lună, Lynn Ferguson se îneca

la New York, au devenit siguri. Și „ei“ însemna întregul clan — familiile Kurland, Henry și Ferguson — excep-tînd-o pe Connie Decker. Bănuielile lui Connie au apărut doar după moartea suspectă a lui Raymond, cauzată chi-purile de o țigară aprinsă.

Dar ceilalți erau deja convinși că era vorba de niște crime și au acționat în consecință. Au angajat un om de pază pentru Joel. Au contactat o agenție de detectivi par-ticulari. Și au făcut ca eforturile polițiilor din Vermont, Canada, New York și Martha's Vineyard să fie conjugate.

— Și acesta a fost motivul pentru care nu am dorit ca ea să-și angajeze propriul ei detectiv, explică Michelle. Nu voiam ca detectivul ei să tulbure apele detectivilor NOȘTRI.

Părea logic, totuși...

— De ce nu i-ați spus adevărul ?

Michelle schimbă o privire cu Rob, care vorbi :

— Am fi făcut-o probabil. Dar Connie a stat liniștită pînă în momentul morții lui Raymond. Doar după aceea, treptat, s-a declanșat marea tragedie.

— E greu de explicat. Totul s-a întîmplat în cîteva zile și Connie practic a căzut din picioare cînd polițiștii au emis ipoteza incendiului provocat de o țigară. Zbiera și plîngea ca o nebună, Gillian. Connie, o știi, întotdeauna a fost o femeie placidă, nu știam ce să-i mai facem. Tre-buia s-o calmăm într-un fel și Tom i-a dat un sedativ. Dar nu putea sta tot timpul sedată. Cînd e lucidă imediat o copleșesc toate amintirile.

Îmi aminteam și eu de exaltarea din noaptea trecută și nepăsarea din această dimineață.

— A luat ceva înainte de înmormîntare ?

— Probabil o doză triplă, a murmurat Tom.

— Ar fi cazul să-i spuneți adevărul, am insistat eu.

Amîndoi au înclinat aprobator din cap.

— Problema constă în a găsi conjunctura, a vorbit Michelle. Ne e teamă că acum... ăă, ar da-o peste cap și mai mult. Vom aștepta cîteva zile.

Dacă ar fi fost vorba de oricare altă persoană, compor-tamentul lor l-aș fi considerat forțat și brutal. Dar, din toată familia, Connie Decker era cea mai puțin pregătită

să lupte cu adevăratele necazuri. Era unul dintre lucrurile care mă frămîntau despre Raymond — de ce și-a ales o soție atît de pasivă. Raymond nu avea nevoie de o femeie pe care să o domine, nu era nevoie să demonstreze nimănui că el era șeful. Dar din cîte știu, căsnicia lor a fost confortabilă pentru amîndoi, evident fiecare îl suplinea pe celălalt și astfel lucrurile mergeau înainte.

Dar asta era de domeniul trecutului, prezentul era pătat de hidoșenia cuvîntului „crimă".

— Sînteți de acord cu ideea ei că presupusul ucigaș are de gînd să ucidă întreaga familie, i-am întrebat.

— Tot ce-i posibil. Ar putea fi cineva care ne urăște.

— Bănuiți pe cineva ?

Rob ridică din umeri.

— Inamici din afaceri, poate ? Ne-am făcut cîțiva dușmani, e drept... Ce mă șochează este lașitatea de a începe cu copiii.

— L-a sărit pe Joel, am spus.

— Poate n-a reușit să ajungă la el dintr-un motiv sau altul, dar individul, oricine ar fi, a început acum cu adulții. A ataca niște copii e una și alta e să-l ucizi pe Raymond, care era deja prevenit. A fost primul care a suspectat moartea lui Bobby. Cu toate astea ucigașul l-a doborît și pe el. Nu putem ști dacă Joel figurează încă pe lista lui.

— Unde e „gorila" lui acum ?

— Nu mai este angajat, a spus Michelle apăsat. Nu mergea, era prea complicat.

Am avut un frison.

— Și totuși l-ați lăsat să plece singur la prietenul său !

Rob spuse :

— Trebuie să reintrăm în normal. Pe lîngă asta, toată zona care ne înconjoară este sub controlul unei agenții particulare de securitate. Nimeni nu vine pe aici fără ca ei să afle. Poți fi sigură pentru că ai văzut cu ochii tăi cînd ai venit aici cu mașina.

— Nu am văzut nimic.

— Tocmai asta e ideea !

M-am ridicat și am mers curioasă la fereastră.

— O mulțime de copaci pe aici...

— Toți înconjurați de un gard electric. Joel este în siguranță aici ca și în împrejurimi. Adu-ți aminte, Bobby și ceilalți doi au fost uciși doar cînd erau departe de casă!

Era adevărat, sesizam o diferență.

— Detectivii voștri au descoperit ceva?

— Nimic, absolut nimic. Urmele începeau să dispară atunci cînd s-au apucat să facă cercetări în cazul lui Bobby. Dar cu Raymond există mai multe șanse.

Dincolo sună telefonul.

— E rîndul tău, spune Michelle.

Rob mormăi și se ridică să răspundă.

— Mă surprinde că n-a sunat pînă acum.

— Sună des?

— Foarte des. Și nu putem să-i evităm sau să lăsam tot timpul robotul să răspundă. Afacerile sînt afaceri.

— Înțeleg acum de ce sînteți atît de nerăbdători să plecați o vreme. Mă gîndesc că pe Connie nu o încîntă ideea să meargă în insulă, nu-i așa?

— Connie a jurat că nu mai pune piciorul pe insula aia. Dar se va răzgîndi cu timpul. Oricum, am făcut în așa fel încît urmele focului să dispară complet. Chiar acum avem o echipă care se ocupă de treaba asta.

— Tom Henry are de gînd să vină acolo. Mi-a spus că Anette pleacă la Paris peste cîteva zile.

— Da, tocmai s-a hotărît.

Nu înțelegeam pentru ce Tom dorea să fie alături de rude în timpul procedurilor de divorț, dar îl privea personal în definitiv. Poate locul era acela care îl interesa și nu locuitorii. Se putea foarte bine încuia în casa pe care o avea de atîția ani, fără să vadă pe nimeni dintre noi. Dintre ei, vreau să spun. În acel moment Rob reveni de la telefon.

— Era directorul unei alte firme în care Raymond avea de gînd să se implanteze, raportă el și dădu din cap în timp ce Michelle spunea „Vai dragă".

Mi se adresă:

— Raymond controla toată partea de investiții din industria grea. Toți care erau în zona lui de interes au dat telefoane să afle dacă moartea lui va afecta șansele

lor de a mai primi fonduri de la noi. A trebuit să le spun că da.

Rob și gemenele nu ar fi făcut vîlvă pentru a găsi un înlocuitor lui Raymond în afaceri ; un nou partener trebuia găsit doar printre Deckeri sau rude foarte apropiate. Se puteau gîndi de exemplu să aducă pe unul de-al lor din Rhode Island. Dar nu, din cîte îmi amintesc despre acea ramură, acei Deckeri aveau propriile lor afaceri prospere. Însă nici unul foarte apropiat nu era competent pentru așa ceva. Tom Henry era chirurg cardiac. Oscar Ferguson avea o slujbă în Washington, Elinor Ferguson conducea Fundația Filantropică a clanului, iar Joel Kurland avea doar 15 ani, deci nici o șansă pînă cînd Joel nu-și termina studiile la Harvard Business School.

— Ar trebui să aruncăm o privire prin actele lui, spuse Michelle. E foarte posibil să fi avut deja o opțiune fermă în favoarea unuia dintre ei. Ar fi o rușine să ratăm o afacere bună doar pentru că era în domeniul lui Raymond.

— Mda, probabil, vorbi Rob la fel de apatic pe cît arăta.

Amîndoi au tăcut.

Și deodată m-am simțit parcă aș fi avut o criză de claustrofobie :

— Aș vrea să ies puțin pe afară. Să mă plimb. să mă gîndesc...

Michelle a venit lîngă mine și m-a îmbrățișat ușor.

— Ai suportat multe în ultima vreme, așa e Gillian... Îmi pare rău. Aș fi vrut să fii cruțată de toate astea.

Asta mă gîndeam și eu...

Le-am spus că nu întîrzii mult și am ieșit afară. Printr-un luminiș al zonei împădurite din spatele casei se zărea o altă casă, nu foarte departe. Am luat-o deci în altă direcție. O potecă se pierdea printre copaci. Nu puteam să mă aventurez prea departe, căci pantofii meu nu erau potriviți acestui gen de plimbare. Pămîntul de sub tălpile mele era plin de crenguțe uscate, frunze moarte și, uneori, ghinde pierdute de veverițe toamna trecută. Copacii înfrunzeau și mlădițe noi încercau să răzbată prin covorul mort al pădurii. Nu începuse încă acea perioadă a anului cînd roiurile de insecte zburătoare invadează

pădurile, diminuîndu-le — pentru om — atît de mult farmecul. Copacii erau tăcuți, era o liniște atît de adîncă încît zgomotul pașilor mei era un sacrilegiu.

M-am așezat pe un ciot de copac. Michelle și ceilalți Deckeri avuseseră timp pînă acum să se obișnuiască cu ideea că cineva le dorește moartea — eu a trebuit s-o fac într-o singură zi. O parte din conștiința mea nu accepta ideea nefastă a criminalului din umbră, dornic de răzbunare, deși motivul era cu totul nerealist : nu mi-i imaginam pe Deckeri în rolul de victime !

Realitatea era însă alta. Întîi copiii, acum Raymond. Trei copii adorabili și regele clanului — cu toții dispăruți. Dintre ceilalți bărbați ai familiei, după Stuart, pe Raymond îl apreciam cel mai mult. Omul avusese ceea ce se cheamă stil. Cînd tatăl său murise, Raymond acceptase rolul de „pater familias“ cu grație și autoritate, făcînd tranziția cît se poate de simplu și firesc. O știam de la Stuart și eram convinsă că mi-a spus adevărul. Raymond fusese un om sincer satisfăcut de acest rol, chiar dacă trebuia să fie arbitrul unei copleșitoare afaceri sau unei mici neînțelegeri familiale. Nu acționa cu îngîmfare și nici nu-i punea în inferioritate pe ceilalți ! Acesta a fost Raymond Decker, un om atît de chibzuit și răbdător în conducerea micului său regat.

Comportamentul gemenelor însă nu era atît de ușor de analizat. Femeile superdotate mă fac să mă simt prost. Amîndouă, Michelle și Anette, făcuseră o formidabilă carieră și aveau o viață de familie de invidiat, toate obținute cu o ușurință care ofensa.

În plus erau tot timpul fantastic de bine îmbrăcate ; nu existau vechituri pline de amintiri în garderoba LOR.

Nu aveau nevoie decît de o sumară planificare și puțină clarviziune pentru ca în afaceri să se descurce cu o formidabilă ușurință. Însă aceste calități erau la un standard pe care noi, ceilalți muritori, nu îl puteam atinge. Gemenele întotdeauna s-au purtat cordial și deschis cu mine ; nu aveam ce să le reproșez, însă pur și simplu nu eram pe aceeași lungime de undă. Deveneam neliniștită alături de ele.

Pe Tom nu am apucat să-l cunosc prea bine. Aptitudinile lui chirurgicale îl solicitau adesea și tot timpul era plecat dintr-un loc în altul, chemat pentru intervenții riscante. Cît despre Rob, îți venea să crezi că e al treilea geamăn, atît de bine se potrivea în schema familiei. Foarte bine putea să se nască ca Decker în loc să ia în căsătorie o Decker. Connie probabil la fel. Nu mi-o puteam imagina în altă ipostază decît aceea în care era, dusă de curentul puternicei personalități a celorlalți.

Asta a fost un lucru ciudat în viața mea acum zece ani. Nu puteam fi un Rob Kurland în aceeași măsură în care nu reușeam să fiu o Connie Decker și astfel am migrat spre zone mai calme. Nu-mi găseam locul pe raftul cu borcane etichetate al clanului.

Am spus cu voce tare : „Am fugit pentru că nu am reușit să țin pasul cu ei !“ Era prima oară cînd admiteam așa ceva. Însă tot nu mă simțeam mai liniștită, mai relaxată.

Deci iată-mă aici, stînd pe un ciot de copac, dintr-o pădure din Massachusetts, încălțată aiurea și plină de remușcări. Deși toată durerea din lume era acum de partea Deckerilor, eu găseam timp pentru autocompătimire. Dar nici asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Am realizat că această grandioasă sondare a conștiinței mele nu folosea la nimic și era de fapt o grațioasă piruetă tactică pentru a evita ghimpii realității prezente. Asta era adevărul : îmi era frică ! De cînd făceam umbră acestui pămînt nu auzisem de nimeni apropiat mie, care să fi fost ASASINAT. Dumnezeule, dar asta e o chestie pe care o citești doar în ziare ! Și acum descopăr că patru oameni din familia fostului meu soț au fost uciși și cu siguranță pericolul încă plana. Deși aceste întîmplări, încurcate în hățișul incertitudinilor și imposibil de controlat, nu m-au atins direct, totuși îmi era frică. Și CEVA se întîmpla — nu știam cine se ascunde în spatele acestei terori, sau ce motive are, sau care va fi următoarea mișcare. Oare eram în vizor ?

Connie s-a gîndit la asta chiar din primele clipe ale revenirii în Boston. Deveneam o țintă pentru că mă numisem cîndva Decker ?

Voiam să plec acasă. Doream să mă întorc la casa mea, la muzeul meu și la viața mea. Doream pînă la lacrimi. Pe scurt : voiam să fug din nou !

Am stat pe ciotul ăla nenorocit pînă cînd am amorțit. Soarele apunea și aerul începuse să se răcească. M-am adunat și m-am ridicat să mă întorc. Pășeam pe poteca plină de uscături și mă gîndeam ce bună ar fi fost o pereche de ghete.

Hm, lucrurile nu se îmbinau în acest mic Purgatoriu pe care-l creasem pentru mine și clan ; un anume echilibru trebuia stabilit. Pînă am ajuns acasă eram hotărîtă : le-am spus lui Rob și Michelle că voi sta alături de Connie atît timp cît doresc ei. Așteptam sfîrșitul renovării casei din Martha's Vineyard, iar cînd va fi gata, eu însămi o voi aduce acolo pe Connie.

5

A doua zi am revenit la reședința Deckerilor din Mt. Vernon St. gîndindu-mă că Anette va răsufla ușurată. Însă ea nu era nerăbdătoare să plece în Brookline, aștepta probabil plecarea lui Tom. Oricum, aveam șansa de a sta de vorbă, să încercăm să inițiem o relație pe care niciodată nu am avut motive s-o începem. Iar motivele erau într-adevăr întemeiate.

Connie încetase cu interminabilele sale scenarii. Redevenise aceeași Connie pe care o știam : placidă, dusă de valurile sorții, totul cu o majoră excepție — era tristă. Connie nu fusese niciodată tristă. Cuvîntul „tragedie“ nu a figurat niciodată în vocabularul ei. Iar acum, după dubla nenorocire de a fi martoră la prematurele dispariții în morți violente a soțului și a singurului copil, după că-

derea psihică, Connie dădea semne de intrare în normal. Dar această normalitate era probabil un imens Nimic.

Surprinzătoarea explozie de nebunie și acuzațiile ei, singurele motive ce m-au îndemnat să vin pînă aici, erau acum terminate.

Pierdut sau cîștigat, micul ei război se sfîrșise...

L-am sunat pe asistentul meu din Chicago explicîndu-i că lipsa mea se va prelungi peste data plănuită inițial. Bucuria lui a fost prost marcată. După el, puteam să nici nu mai vin vreodată. Leonard fusese custode secund cu multă vreme înainte ca eu să-i devin șefă. Bietul de el, trăgea speranța ca după pensionarea fostului „principal" să fie uns șef. Lucru care nu s-a întîmplat — a scrîșnit din dinți, dar nu a comentat. Leonard nu mi-a pus niciodată bețe în roate, nu m-a vorbit de rău, dar nici nu exagera cu bunăvoința și nici în relații de amiciție nu se putea spune că eram. În fine, plecarea mea era mană cerească pentru el.

Au trecut cîteva zile, pline de telefoane și scurte vizite pentru a vedea cum îi mai merge lui Connie. Am avut o lungă convorbire telefonică cu mătușa Elinor din Georgetown. Mi-a spus că îndată ce lucrările Congresului se terminau, ea și Oscar vor veni în insulă și asta în mai puțin de o săptămînă.

Connie a fost vizitată de o sumedenie de prieteni, inclusiv semi-anonima Marcie, cea cu care vorbisem atunci la telefon. Am fost impresionată de lunga paradă a oamenilor bine intenționați. Cum reușise o fire atît de pasivă ca a ei să-și facă atîția prieteni ? Probabil nespunînd sau nefăcînd nimic care să jignească.

Am întrebat-o pe Anette dacă are la îndemînă o fotografie de-a lui Ike. Avea. Am privit acolo un puștan, evident brunet, ce zîmbea confidențial aparatului foto. Ike Henry nu semăna cu Bobby Kurland. Avea un chip plăcut, iar ochii te fascinau ; privirea lui era într-adevăr interesantă și m-am trezit murmurînd fără să vreau : „Doamne ce păcat..."

— Povestește-mi despre el, am rugat-o.

Mi-a spus că Ike era unul dintre aceia care pot jongla cu șapte bile deodată fără să scape niciuna. Era impli-

cat simultan în nenumărate activități școlare fără să se simtă obosit. Ike nu dădea greș niciodată. Anette îl vedea preluînd afacerile. Însă puștiul prefera cercetarea medicală ! Anette nu s-a împotrivit pentru că a înțeles — cu toții au înțeles — că Ike se născuse supradotat — era un geniu. Deja fusese acceptat la Harvard, la niște cursuri de pregătire medicală, cînd încă mai avea de terminat un an la Exeter. Ike era geniul tinerei generații. Anette îmi povestea astea fără falsă modestie sau scuze pentru ceea ce părea hiperbolizarea unei mîndrii materne. Era o simplă constatare : Ike fusese genial.

Deci iată încă un puști care peste cîțiva ani ar fi uimit întreaga lume și cu certitudine ar fi făcut-o... împreună cu Bobby Kurland ?... sau Lynn Ferguson ? Am întrebat despre ea. Anette a lăsat capul pe-o parte, gîndindu-se.

— Connie trebuie să aibă vreo poză de grup.

Am plecat să o căutăm pe Connie și am găsit-o în sufragerie curățind de frunze uscate o violetă africană. Anette a întrebat-o de fotografie :

— Îți amintești de cea pe care a făcut-o Raymond copiilor vara trecută ? Aceea de pe chei. Mai ai vreo copie ?

Connie își amintea.

— Cred că există una chiar în camera lui. Îșî mirosi degetele și strîmbă din nas. Cum poate ceva atît de frumos să miroase atît de urît ? Hai să mergem s-o căutăm.

Am pătruns toate în camera de lucru a lui Raymond. Multe piese de mobilier fuseseră înlocuite, dar penelul și rafturile de cărți erau aceleași pe care le știam. Connie a răscolit prin sertarele biroului pînă a găsit fotografia.

— Iat-o ! Gillian păstrează-o dacă vrei. Putem să facem și altele. Trebuie să ai una a ta.

Un gest frumos. Mi-a întins-o și a venit alături să o privească. Anette se postă de cealaltă parte, privind peste umărul meu. Erau patru adolescenți în costume de baie pe un chei. În spatele lor, marea cu valuri tivite de soarele verii. Prova unei ambarcațiuni se vedea în stînga. Lynn Ferguson era o fată înaltă filiformă, bronzul accentuat și părul ud străluceau puternic în soare. Cotul lui Bobby Kurland se sprijinea pe umărul lui Ike Henry, iar Lynn se prefăcea că-l strînge de gît cu un prosop pe

micul Joel Kurland. Ceilalți trei rîdeau în hohote, singur Joel se maimuțărea prefăcîndu-se speriat pentru viața lui. Era un cadru vesel, plin de prospețime juvenilă și am simțit un ghimpe în inimă, o durere care nu îmi va trece atît de ușor.

N-aș fi îndrăznit niciodată să-i cer lui Connie o fotografie de-a lui Theo pentru că mă temeam de reacția ei.

Deci familia avusese cinci tinere vlăstare, cu toții strălucitori, capabili, un viitor pe care se bazau. Și acum rămăsese în viață doar unul... Îmi aminteam vorbele lui Michelle : „Totul acum cade pe umerii lui Joel".

— Aș fi vrut să știu, am spus cu amărăciune. Aș fi venit mai devreme.

Connie se îndreptă spre o canapea gigantică din piele și se ghemui într-un colț cu o familiaritate ce trăda locșorul ei preferat din acea încăpere.

— Spui că ai fi venit ? Mereu spui asta, vorbi Connie puțin mai tare decît o șoaptă. Hm, dar n-ai venit la înmormîntarea lui Theo. Și slavă Cerului, aveai de unde să afli, a scris în toate ziarele. Și nici măcar un telefon n-ai dat...

Acuzațiile ei m-au lovit în plin. Am observat cum Anette mă privea cu coada ochiului, așteptînd și ea răspunsul. M-am așezat lîngă Connie și am apucat-o ușor de braț.

— Connie, te rog, NU am știut. Nu atunci. Eram în China cînd s-a întîmplat. Și chiar dacă ar fi scris și în ziarele de acolo, nu știam să le citesc, nu ? Cînd am revenit, totul era sfîrșit și în presă nu mai apărea nimic. Trecuse mai bine de un an atunci cînd am avut ocazia să aflu ce s-a întîmplat cu Theo.

În ochii lui Connie au apărut lacrimile.

— Oh, suspină ea. Asta înseamnă că într-adevăr nu știai, nu-i așa ?

Am înclinat capul și Anette a întrebat :

— Și cum ai aflat pînă la urmă ?

Asta țineam minte foarte bine :

— Citeam un articol din Newsweek depre o provincie din Italia, unde plata răscumpărării este considerată drept delict, lucru care stîrpește într-o oarecare măsură răpi-

rile de pe acolo. Articolul făcea apoi o sumă a cazurilor recente din alte părți ale lumii unde răscumpărarea, deși plătită, victimele erau oricum ucise. Iar unul dintre cazuri era ceea ce ei numeau „cazul Decker". Nu erau multe amănunte, doar că Raymond a plătit răscumpărarea, dar Theo... Theo n-a reușit ...

Connie a tresărit însă n-a spus nimic. Am continuat prudentă :

— Atunci nu știam ce trebuie să fac. Trecuse deja un an de la... M-am gîndit, dacă sun, nu făceam decît să redeschid niște răni vechi. Pînă la urmă nu am făcut nimic, îmi pare rău.

Connie dădea din cap, acceptînd.

— Ce făceai în China ? a întrebat Anette.

— Regizam un turneu de teatru. Departamentul de Stat ne-a trimis.

Apoi Anette a aprobat și ea printr-o înclinare a capului, satisfăcută că auzise întreaga poveste.

— Ar fi fost mai bine să suni... puncta ea.

Anette obișnuia să se ocupe zilnic de afacerile firmei, dar acum era ocupată cu planurile proiectatei călătorii la Paris. Ea nu mi-a vorbit niciodată despre Tom, era un subiect încheiat. La început eu am presupus că plecarea în Franța era o evadare de stresul acestei separări. Dar greșeam, era o călătorie de afaceri.

— Ce-i la Paris ? am întrebat.

Anette a lăsat deoparte prospectul pe care-l frunzărea.

— O echipă de tineri întreprinzători care propun stabilirea unei rețele de distribuție softwear, ce ar acoperi toată Europa de Vest, mi-a spus în stilul ei foarte concis. Am testat piața să vedem dacă într-adevăr este nevoie de aceste servicii și răspunsul a fost un „da" general. Acum vreau să verific oamenii înșiși.

— Cum adică să-i verifici ? am întrebat mai mult din politețe. Ce anume cauți ?

— OBSESIA.

A fost un răspuns neașteptat, apoi Anette a continuat :

— Dacă ideea este bună și există o piață care să absoarbă, celălalt ingredient pe care-l căutăm înainte de a investi este obsesia. Dacă indivizii care se implică în afacerea cu distribuire de softwear mănîncă ideea pe pîine, atunci îi sprijinim. Dar dacă o consideră doar o afacerică oarecare, menită să le umfle buzunarele, atunci nu.

— Ei știu asta ?

— Probabil. Dar este foarte dificil să truchezi o obsesie adevărată, e un lucru cert.

— Ai spus „o echipă de tineri întreprinzători". Nu sînt și femei ?

— Aici nu. Doar patru tineri pînă în 25 de ani, aș spune.

Asta m-a făcut să mă gîndesc la ceva care mă frămînta de mai de mult.

— Anette, nu există multe femei în postura asta „capitalistă." Nu te încurcă faptul că ești femeie ?

Cu siguranță întrebarea îi mai fusese pusă și răspunsul îl avea pregătit.

— Nu, nicidecum. Banii sînt bani și sînt bani buni, indiferent dacă provin de la un bărbat sau de la o femeie. Poate lumea își reamintește un pic mai mult de mine pentru că sînt femeie, dar asta-i tot.

Apoi a zîmbit, un surîs mare și foarte natural, primul pe care-l vedeam pe chipul unui Decker, de cînd revenisem.

— Dar cel mai mult își amintesc faptul că am o soră geamănă. Oh, da, oamenii țin minte ASTA.

Și eu aș fi pariat.

Altă dată Connie trăgea un pui de somn, cînd Anette m-a întrebat întîmplător (prea întîmplător) dacă nu mi-e dor de munca mea în teatru.

Am recunoscut că da, dar găsisem o slujbă care-mi convenea.

— Dacă cineva mi-ar oferi pe tavă regia unui spectacol, probabil nu aș refuza. Dar nu mai am avîntul să reintru în vîltoarea scenei. În teatru ai nevoie de energii speciale pe care, se pare, le-am pierdut.

Anette mă privi cu coada ochiului :

— A meritat ?

Întrebarea m-a descumpănit.

— Dar bineînțeles. Nici nu se pune problema !

— Chiar dacă ai eșuat ?

Asta a fost ca o palmă în plină față.

— Nu am eșuat complet, i-am spus cu un oarecare ton de scuză. Am avut și momente magnifice.

Gura i se lăți într-un fel de grimasă surîzătoare.

— Mda, clipele magnifice... Și ăsta a fost un motiv întemeiat ca să ne întorci spatele ?

Ah, asta era ? ! Îmi reproșa faptul că am fugit, exact de ce îmi era mai mult frică.

— Am încercat să-mi creez o șansă proprie, Anette. Teatrul este munca mea și înseamnă la fel de mult pentru mine cît și pentru tine călătoria la Paris. Nu l-am trădat niciodată, știi, muzeul meu este un muzeu al teatrului. Încearcă să înțelegi. Nu puteam sta cu brațele încrucișate și să trăiesc din banii Deckerilor tot restul vieții.

— Dar este exact ce-ai făcut, nu ai impresia ? a lovit Anette sub centură cu o voce numai miere. Nu-mi amintesc să fi întors spatele banilor lăsați de Stuart. Și teatrul, hm, nici nu ai „ars ca o flacără“ de dragul lui, parcă așa se spune, nu ? Ai avut banii lui Stuart pe care te puteai oricînd sprijini...

Nu-mi venea să cred că mă atacă în felul acesta. Nici nu știam ce trebuie să spun.

— Anette... Îmi reproșezi că m-am folosit de acei bani ?

Anette a făcut un gest de exasperare.

— Nu dragă, sigur că nu. Este moștenirea ta legală. Dar nu observi Gillian ? Ai luat ce ți-a convenit de la familie și ai luat fără să oferi nimic în schimb ; nu ne-ai onorat nici ocazional cu prezența ta. Sigur, îți înțeleg dorința de a urma o carieră în teatru, Stuart făcea același lucru. Dar ăsta nu era un motiv ca să ne îndepărtezi din viața ta.

Știam că este doar mîndria rănită care vorbea, în loc de ceva mult mai intim cum ar fi „sentimente trădate“, parcă așa se spune, nu ? Oricum nu era nici o diferență. Într-un fel Anette avea dreptate. Am luat banii și am fugit. Acțiunea mea părea ipocrită. Dar eu fusesem loială

doar UNUI Decker și nu „deckerismului“ ca stil de viață și gîndire. Dacă i-aș fi spus asta, ar fi considerat-o o gravă insultă.

Of, Doamne! Ce părea atît de clar în Chicago devenise tenebros și ambiguu în Boston.

Anette mi-a citit pe față neliniștea pentru că vocea ei s-a îmblînzit ușor atunci cînd a reluat :

— De asta te-ai întors, nu-i așa ? Să îndrepți lucrurile ?

— Am venit pentru că am citit în ziare de moartea lui Raymond.

A zîmbit, de data asta sincer, cu toată fața.

— Și încă ești aici...

— Da, încă sînt aici.

— Și așa trebuie să fie. Este locul căruia îi aparții, ești alături de familia ta. Nimeni nu rezistă departe de familie, Gillian, și noi sîntem ai tăi. La bine și acum la rău. Iar „familie“ înseamnă responsabilitate. Connie te-a chemat pentru că avea nevoie de tine. Sperăm cu toții să o vedem depășind această stare.

Ce puteam spune la asta ?

— Am să mă străduiesc, am evitat eu răspunsul.

Pe 1 iunie mi-am dat seama de inconsistența bagajului meu. Am menționat această problemă lui Anette care a văzut în ea un excelent motiv ca s-o scoatem pe Connie din casă, doar noi trei pentru o zi de cumpărături. Hm, treburi femeiești. Nu-mi plăcea să fac cumpărături. Oricum Anette purta doar creațiile unicat ale marilor case și Connie nu avea chef să iasă. Minunat ! Se anunța o zi palpitantă !

— Unde ai vrea să mergi ? întrebă Anette. Îți amintești ceva magazine de pe aici ?

— Păi, unul parcă era „Filene's“, i-am spus gîndindu-mă că Stuart și cu mine nu prea stăteam în Boston. Trei sferturi la New York și un sfert în Martha's Vineyard, vara.

Anette stătea în „poziția gemenelor“, mîna în șold, un picior avansat, capul țeapăn.

— Deci, ar fi un „Nieman Marcus“ în Copley Place și un „Yves St. Laurent“. Așa, pe Newbury Street sînt cam puține locuri unde am putea merge, doar la „Louis“ sau „Rae Brewer“. Connie, de unde crezi că ar trebui să începem ?

Forțată să ia o decizie, Connie s-a străduit cîteva clipe să propună un nume de magazin. Anette pălăvrăgea despre excursia noastră cu un entuziasm cu siguranță forțat, dar Connie încet, încet a început să devină interesată.

Lucrurile și-au urmat cursul firesc și toate trei ne-am hotărît să ieșim. Anette ne-a condus cu mașina doar pe la depozitele en-gros-iștilor, ca să nu ne mai încărcăm cu kilograme de ambalaje.

Costume de baie, pantaloni scurți, pantaloni lungi, articole sportive de tot soiul. Nenumărate seturi de schimburi de corp, Reebok* și sandale — asta da ! Cîteva rochii de bumbac. Una dintre ele era atît de „feminină“ cu toate floricelele și bobocii de trandafir brodați, încît cu greu m-am abținut să nu strîmb din nas cînd am fost obligată s-o probez... Am cumpărat-o pentru că i-a plăcut lui Connie.

Cumpărăturile sînt obositoare (din cauza asta nu-mi plac) și singură Anette își păstra încă energia. Efectul sedativelor începuse să dispară, Connie vorbea aiurea, bolborosea fraze despre tot felul de nimicuri. Și cu cît Connie vorbea mai precipitat, cu atît mai rar vorbea Anette. Se puteau trage multe concluzii din asta. Connie era mereu pe fugă, gînduri și propoziții ce începea spre o discreție și la jumătate se opreau și porneau în alt sens, lucru care te face s-o urmărești foarte greu, în contrast cu rostirea calmă, precisă, a cumnatei sale.

Anette era o femeie care știa să se facă ascultată, Connie nu.

Se apropia ora două a după amiezii și cumpărăturile erau în sfîrșit terminate. În schimb eram moarte de foame. Connie, care arăta foarte obosită, nu a reușit sau nu a vrut să-și exprime preferința pentru un restaurant anume. A ales Anette, desigur. Bay Tower Room.

---

* Echivalentul „adidasului“ european (n.t.)

Ne-am așezat la o masă, acolo sus, în clădirea ce domina portul. Îmi placea înălțimea, era un sentiment liniștitor să stai deasupra zarvei de jos, să privești în siguranță amețitoarea distanță care te separa de furnicarul de jos.

Cînd a sosit comanda, Connie a preluat inițiativa :

— Michelle și Rob și-au cumpărat un velier nou. Cred că o să-ți placă, Gillian.

— Mm, poate. Ții minte, n-am învățat niciodată să navighez, am spus. Îmi era frică și lăsam pe altcineva să tragă de ațele alea.

— Se numesc funii, m-a corectat Anette rîzînd. Nu e greu să conduci un velier. Connie te-ar putea învăța, dacă vrei.

— Da, da, te pot învăța, a acceptat Connie ideea, deci Martha's Vineyard avea un locșor, acolo în planurile ei de viitor. Era un progres.

Eram la desert cînd un individ bine îmbrăcat, puțin excentric poate, pe la 40 de ani, s-a oprit la masa noastră să-și exprime condoleanțele. Raymond fusese implicat în mare măsură în viețile multor oameni și dispariția lui atrăgea o sinceră compasiune pentru Connie.

Vorbele bărbatului au mișcat-o și Connie a zîmbit palid. Numele individului era Patrick Underwood*, dar nu părea genul care să se fi recomandat cu o poreclă. Connie m-a prezentat ca „soția lui Stuart."

— Gillian Clifford, am spus fără să mă gîndesc. Ne-am strîns mîinile, privindu-ne în ochi.

— Clifford ? vorbi el fără să continue întrebarea.

— Numele ei profesional, preluă Anette suav. Deci, Patrick ce planuri ai pentru vară ?

Nu am auzit răspunsul, eram stupefiată de gafa tocmai făcută. În alte circumstanțe aș fi susținut că numele meu este exact cel pe care l-am spus. Dar acum nu era cazul să insist pentru o identitate separată. „În Illinois ești Clifford ; în Massachusetts ești o Decker" mi-am spus.

— ...Poate ne vom întîlni acolo, îmi spunea Patrick Underwood.

---

* Underwood ; under = dedesubt ; wood = pădure (n.t.)

— Poate, am răspuns întrebîndu-mă unde era acel „acolo". Martha's Vineyard bănuiesc.

Cît timp am fost furată de gînduri, Patrick a luat loc la masa noastră. După cafea, a reieșit că Patrick este posesorul a nenumărate posturi de radio și companii T.V. prin cablu ; posibil unul dintre cei asupra cărora unchiul Oscar să fi făcut presiuni. Dacă Anette nu-l concediase de cum s-a apropiat de masa noastră, însemna că nu-l considera din tabăra adversă. Un prieten de familie ? Un amant ? Nu, nu exista nici stîngăcie, nici intimitate între ei. Erau doi oameni care pur și simplu se cunoșteau de multă vreme.

Apoi Patrick a spus ceva care m-a lăsat efectiv cu gura căscată.

— Detectivii voștri au descoperit vreo urmă a criminalului ?

Anette a tresărit și a făcut un semn discret cu privirea în direcția lui Connie. Patrick a prins ideea.

— ... Bănuiesc că detectivii POLIȚIEI nu stau cu mîinile încrucișate, reveni el. Așteptarea este partea cea mai grea, nu-i așa ?

Connie nu a șesizat. Nu era atentă, pe jumătate pierdută într-o lume a ei. Anette a observat expresia de pe chipul meu și a făcut un gest cu mîna care voia să însemne „îți explic eu mai tîrziu". Asta și așteptam !

Patrick îndreptă abil conversația spre mine, încăpățînîndu-se să afle de ce foloseam un nume profesional și unul real. I-am spus pe scurt despre anii din teatrul new york-ez și despre slujba actuală din Chicago.

— Și dacă mă prezint cîteodată „Clifford", mi-e teamă că ese doar din puterea obișnuinței.

Această mică minciună a mea fiind în favoarea minciunii la fel de mici, a lui Anette, am primit un zîmbet recunoscător din partea ei. Patrick părea interesat de toate astea dintr-un anume motiv : văzuse una din piesele regizate de mine. Nu își amintea numele ei sau alte amănunte, oricum nu era nici o pagubă. Nici cu nu-mi aminteam.

Anette asculta politicoasă conversația mascîndu-și cu demnitate plictisul care ar fi făcut-o să-i trosnească făl-

cile. Connie asculta absentă, așteptînd finalul conversației.

În sfîrșit am pus punct și Patrick Underwood a plecat. A urmat o tăcere încordată. Anette a achitat nota și ne-a zorit să ne ridicăm.

Connie arăta extenuată ; de îndată ce am ajuns acasă i-am sugerat să tragă un pui de somn. A fost de acord. Imediat după ce a urcat m-am răsucit și mi-am înfipt privirea în ochii lui Anette.

— Pentru Dumnezeu, Gillian, nu mă privi așa !

— Așa deci, nu-i spui lui Connie că ai angajat detectivi particulari, dar i-o spui unuia care patronează posturi de radio și televiziune ? ! nici nu încercam să-mi ascund indignarea de care eram cuprinsă.

— A fost o tactică de apărare, ceva preventiv s-ar putea spune. Oscar a sugerat-o. Ideea lui a fost că e bine să-l informezi pe omul din vîrful piramidei de starea adevărată a lucrurilor, neoficial bineînțeles, și el îi va ține departe pe oamenii lui. Astfel i-am spus lui Patrick Underwood și altor cîțiva, oameni de încredere, iar ei și-au ținut în frîu reporterii lor. Să știi că totul a fost făcut cu cea mai mare discreție. Așa se aranjează treburile astea, Gillian, înțelegi ? !

A spus „Gillian" cu un ton care-i trăda iritarea. Dar eu nu renunțasem încă :

— Spune-i lui Connie adevărul ! Astăzi ! Are tot dreptul să știe !

Anette a clătinat din cap :

— Michelle vrea să așteptăm pînă cînd veți merge amîndouă în insulă. Vom veni cu toții acolo, nu cum sîntem aici împrăștiați. Gîndește-te că biata Connie are nevoie de multă înțelegere...

A scos un oftat adînc ce trăda două sentimente amestecate : îngrijorare și regret.

— Gillian, nu-ți poți închipui cum a fost în săptămîna cînd a murit Raymond. Parcă s-ar fi deșteptat tigrul turbat care zăcea în pisicuța pe care o știi și tu. Ne-am străduit să facem ce-i mai bine pentru ea. Îi vom spune, fii fără grijă.

Nu știu de ce, dar aveam impresia că această sarcină ingrată mi-o vor pasa mie. Și Anette avea dreptate cînd

spunea că nu știam cum a fost în zilele următoare morții lui Raymond. Nu eram acolo. Dacă aș fi fost acolo și aș fi văzut cum Connie înnebunește treptat, cu siguranță aș fi folosit orice mijloace să o temperez. Anette mi-a închis gura pentru că nu știam ce vorbesc. Foarte bine, Dar exista și alt motiv pentru ca gura mea să rămînă închisă. Din cîte știam, gemenele nu mă mințiseră niciodată pînă atunci. Dar eram sigură, pe cît de sigură sînt că numele meu este Clifford, că Anette mințise tocmai atunci. Mă pricep al naibii de bine să miros cînd cineva mă minte și la fel de bine să nu mă desconspir. M-au mințit cînd mi-au spus că au încredințat secretul, o strictă problemă de familie, unui gigant din sfera comunicațiilor, ultimul om căruia i-ar fi încredințat un astfel de secret. Hm, altceva se petrecea aici, ceva care eu nu trebuia să știu.

Toată familia părea atît de deschisă și primitoare, împărtășindu-mi durerea lor și acceptîndu-mi cu inima deschisă reîntoarcerea. Și totuși Anette mă mințise.

Connie Decker nu era singura persoană care nu trebuia să cunoască adevărul.

6

Anette plecase la Paris. Starea psihică a lui Connie începuse să se amelioreze. Nu știam dacă există o relație între aceste două evenimente.

Un lucru era sigur. Connie depășise momentul critic. Asta nu însemna nici pe departe că perioada de doliu al spiritului era terminată. Izbucnea în lacrimi atunci cînd amintirea lui Raymond o copleșea. Nopțile erau cele mai grele, dormea în alt pat decît cel care îl împărțise cu soțul ei. Dar acea enervantă îndobitocire care a avut-o în

timpul funeraliilor începea să dispară. Și eu începeam să-mi revin.

Înainte să plec, am tras-o de limbă pe Anette în legătură cu răpirea lui Theo Decker. Nu aveam inimă s-o întreb direct pe Connie. Dar Anette m-a făcut să înțeleg că am călcat strîmb DOAR punînd această întrebare. A fost o perioadă îngrozitoare din viața lor, mi-a spus, și au reușit să o îngroape în sufletele lor doar printr-o tăcere absolută. Era un subiect încheiat.

Extraordinar! Iar îmi turnau gogoși?!

Mai mult ca sigur, pentru Connie nu era un subiect încheiat, chiar durerea morții recente a soțului nu putea fi înecată de durerea și mai mare a pierderii unui fiu. Iar dispariția lui într-un mod atît de crud făcea întreaga poveste ca desprinsă dintr-un coșmar. Durerea imensă era amplificată și de publicitatea care i se făcuse. Pe de altă parte nu știam dacă toată lumea îmi spune adevărul și astfel nu știam nimic sigur, nu cunoșteam nici măcar detaliile răpirii lui Theo. Anette avea dreptate, trebuia să fi dat un telefon.

Cînd prietena lui Connie, Marcie, a venit într-o vizită, m-am scuzat că am ceva treabă în oraș. De fapt trebuia să mă pun la punct cu acele fapte. Lui Connie nu i-a dat prin minte să-mi ofere mașina dar nu avea nici o importanță. Traficul înfiorător din Boston și raritatea locurilor de parcare nu mă atrăgeau ca să încerc o tentativă pe cont propriu. Am chemat un taxi.

Destinația era Biblioteca publică de pe Boylston Street. De fapt erau două clădiri separate, am aflat de la enciclopedicul meu șofer. O clădire mai veche cu materiale științifice și de arhivă și alta nouă, destinată publicului în căutare de opere beletristice.

Am împins ușa rotativă a clădirii vechi și am urcat la etajul întîi, la secția periodicelor. După o scurtă căutare, am găsit ceea ce căutam.

Ziarul „Boston Globe" dădea primele amănunte referitoare la răpire, însă numai după ce întreaga tragedie fusese consumată au început să apară alte știri sau comentarii. Theo avea pe atunci 15 ani, aceeași vîrstă pe care o are acum Joel Kurland.

Fotografia din ziar înfățișa un băiat care semăna destul de bine cu Joel, fața puțin mai mare, poate și buzele mai pline însă oricum un chip specific familiei. Theo și părinții lui locuiau de cinci săptămîni în Norvegia (în Norvegia ?) atunci cînd s-a întîmplat răpirea. „Boston Globe" spunea că Raymond se afla acolo pentru a supraveghea eficiența unui agregat de foraj marin, afacere în care familia investise o sumă amețitoare de bani, (și fiind vorba de Raymond, era normal să-și fi adunat întreaga familie lîngă el). Răpirea s-a produs în timp ce Theo era plecat să-și petreacă weekend-ul cu o familie de americani din Kristiansand. Theo era împreună cu prietena sa, în vîrstă de 14 ani și se plimbau de-a lungul minunatului port de acolo privind vapoarele cînd o mașină a apărut în viteză, scrîșnind din roți. Doi indivizi au sărit și imobilizîndu-l pe Theo l-au aruncat pe bancheta din spate. I-au strigat fetei niște cuvinte într-o limbă neinteligibilă. Un al treilea bărbat, aflat la volan, a demarat și mașina a dispărut în mare viteză. Citind cele spuse de fată, se părea că cei trei bărbați aveau un „aspect mediteranean" și i s-au adresat într-o limbă necunoscută.

Instantaneu toată lumea a gîndit : arabi !

Indiferent ce erau, nu au dat un semn de viață vreme de 48 de ore, timp suficient ca părinții lui Theo să atingă apogeul disperării. Apoi a sosit un pachețel. Conținea un inel cu efigia colegiului, la care Theo ținea foarte mult. Inelul era ÎNCĂ pe degetul lui Theo. Degetul era ÎNCĂ atașat mîinii lui Theo.

Cînd am ajuns aici a trebuit să mă opresc din citit. Tremuram toată. Dumnezeule, i-au tăiat mîna. Doar ca să demonstreze că nu glumeau și că erau capabili de orice. Voiau și să umilească. Numai o minte bolnavă era capabilă de acest gen de dispreț. „Vezi, noi putem să-i facem orice familiei tale și tu nu ne poți opri !"

Oare erau oameni născuți din femeie ? Doar animalele, cele mai rele specii de prădători, ucid fără nici o delimitare, doar pentru a face rău oriunde și oricînd. Cred că toți trei s-au simțit foarte mîndri, cînd au tăiat mîna unui puști de cincisprezece ani !

Însă aceste gînduri nu rezolvau nimic acum și am început să citesc în continuare. În cutie exista și o scrisoare de răscumpărare care cerea o sumă „ce nu putea fi dezvăluită“ — scria ziarul — adică secretă publicului voia să spună autorul articolului. Raymond a plătit conform instrucțiunilor din scrisoare (nu existau amănunte în ziar). Apoi Theo a fost înapoiat părinților.

La bucată.

La început un picior, apoi un braț și așa mai departe. Capul a fost în ultimul colet. Răpitorii nu au avut încă de la început intenția să-l lase în viață, dar această dezmembrare arăta cu cîtă ură s-a lucrat. Mi s-a întors stomacul pe dos. Cineva îl ura pe Raymond Decker în special, sau pe neisprăviții de americani în general ? Oh, Theo ! Dumnezeule, numai el știe prin cîte a trecut ÎNAINTE de a-l fi ciopîrțit !

În următoarele rînduri se scria că răpitorii nu au fost încă prinși. Articolul se încheia anunțînd spitalizarea doamnei Connie Decker. Nici nu e de mirare, oricine ar fi înnebunit după așa ceva. Eram surprinsă și bucuroasă în același timp, că această tragedie nu a avut urmări mai grave pentru Connie. Și nici nu era de mirare că Anette nu dorea să discute cu mine despre acele întîmplări. Și eu care nici nu știam că moartea lui Theo a fost atît de îngrozitoare. Dumnezeule, bietul băiat ! Sărmanii Connie și Raymond. Sărmana familie Decker ! Iar eu mă plimbam inocentă prin China, în timp ce familia trecea prin această tortură și pentru că erau „decese de pretutindeni“ eu am rămas neatinsă.

Am plecat din bibliotecă și am luat-o la dreapta, pe Boylston St. depășind Copley Square. Slavă Cerului că nu am întrebat-o pe Connie despre răpire și am respectat tăcerea pe care Anette a impus-o de dragul cumnatei sale. Connie nu avea destule resurse să depășească singură momentele dificile. Deveneam tot mai convinsă că singura ei modalitate de a se obișnui a fost pur și simplu să nu se gîndească la ce s-a întîmplat cu unicul ei copil.

„Natura umană suportă greu realitatea.“ Nici nu știi cîtă dreptate ai T. S. !*

Mergeam doar de cîteva minute și la un moment dat mi-am dat seama cît îmi este de cald, era totuși iunie. Bine. Îmi venea să trag cuiva un pumn în nas să mă descarc... În fața mea începea Grădina Publică și am intrat sperînd ca Natura să-mi calmeze starea de furie neputincioasă. Am trecut pe lîngă un cuplu care încerca să-l convingă pe puștiul lor de vreo patru anișori că îi va place „teeriibiil“ să fie plimbat cu barca.

Toate ca toate, moartea lui Theo nu avea nici o legătură cu recenta dispariție a tatălui său și a celor trei veri. În presă nu se menționa că vreo organizație teroristă și-ar fi reclamat răpirea, deși se scursese multă cerneală în speculații uimitor de variate. Dar indiferent de ce se credea atunci, nu exista nici o legătură cu recentele tragedii.

Existau însă cîteva elemente comune. Primul nu era deosebit de semnificativ : toți tinerii erau departe de casă. Din cîte mă pricep, asta este universal valabil cînd este vorba de o răpire. Iar pentru răpitor — normal ! — și pentru el era mai simplu să acționeze asupra cuiva ieșit din sfera de siguranță pe care o asigură un cămin. Deci la naiba cu asta ! Victima departe de casă nu era o coincidență pe cît de mult o necesitate din punctul de vedere a criminalului. Dar celălalt element comun nu putea fi atît de ușor ignorat : MUTILAREA !

Clanul nu a urmat obiceiul barbar de a lăsa coșciugul cu capacul deschis, Slavă Cerului ! Era foarte clar că în nici unul din cazuri nu ar fi fost nimerit un capac ridicat — Bobby și Lynn aveau capetele zdrobite, Ike aproape tăiat în două, Raymond de nerecunoscut. Chiar dacă trupurile primilor trei se puteau aranja încît să arate cît de cît bine, oricine le-ar fi privit, nu s-ar fi gîndit decît la un singur lucru : mutilare.

Gîndurile morbide mi se învălmășeau în minte. Oare ce au făcut cu rămășițele lui Theo ? Cred că le-au ars...

---

* Elliot Thomas Stearns (1888 — 1965) poet dramaturg și eseist englez de origine americană. Premiul Nobel 1948. (n.t.)

Fără să-mi dau seama traversasem toată Grădina Publică. Am trecut pe celălalt trotuar și m-am îndreptat spre Piața Boston unde niște indivizi nepăsători, studenți probabil, se hîrjoneau bucurîndu-se de soarele generos de iunie.

Poate îmi doream să fac legătura între sfîrșitul groaznic al lui Theo și ce se întîmplase acum. În felul acesta aș fi găsit o explicație valabilă pentru cumplita revanșă. Teroriști arabi descreieriați, ghidîndu-se după o logică doar de ei înțeleasă, ca să-și asigure un loc în paradisul lui Mohamed, ucideau pe neisprăviții de americani oriunde îi găseau. Cu cîte vieți pe război se plătea un bilet pentru rai?

Dar nu avea nici un sens. Raymond și cei trei puști nu au fost uciși pentru glorie, pentru publicitate, pentru satisfacerea unor comandamente ale unei religii însetate de putere. Toate patru au fost crime PERSONALE, făcute tăcut, fără milă și fără fanfară. Nici o bandă de teroriști nebuni nu aleargă prin emisfera noastră, să-i omoare pe Deckeri oriunde îi găsesc. Nu, motivul era mult mai aproape. Și poate mutilările care mă frămîntau atîta nu erau un lucru neobișnuit, poate acea violență plină de ură era mai puțin ciudată decît mi se părea mie. Aici ajunsese lumea?! Nu cu mulți ani în urmă cînd mergeai să faci o afacere, știai că toți oamenii cu care pornești la drum sînt persoane decente, rezonabile. Acum nu. Cu siguranță trebuia să fii cu ochii în patru. Iar cine nu crede ce spun, atunci, îmi pare rău, este un idiot.

Barbara Tuchman spunea că ofensiva nazismului împotriva umanității, lucru neoprit la timp de restul lumii civilizate, a avut ca efect ruperea unei bariere morale, exact ca străpungerea bang-ului sonic. Și astfel era de înțeles cîtă răutate sălășluiește în ființa umană atunci cînd legile sînt desființate.

Dacă teroriștii nu l-au ucis pe Raymond și pe ceilalți copii, atunci trebuie să fie cineva cunoscut familiei, era părerea mea. Și unde duce asta? Crime șablon? Cineva care îi ura pe Deckeri atît de mult încît să aleagă o manieră de a ucide care să le reamintească de felul în care a murit Theo? Să deschidă vechile răni și deopotrivă să

adauge altele noi ? Oh, desigur, asta demonstra MULTĂ ură ! Familia ar fi știut probabil dacă exista cineva capabil de atîta venin în preajma ei... Dar dacă crimele erau o formă de contraatac... la ce oare ?

Am încercat să-mi aduc aminte unde era zona financiară a orașului. De partea cealaltă a Pieții Boston dacă îmi aminteam corect. De mers pe jos. Am pornit într-acolo. În timp ce ajungeam la capătul lui Milk Street, am trecut pe lîngă casa de întruniri „Old South". Deja îmi intrasem în mînă. Clădirile de pe Milk Street nu erau impozante, dar impuneau prin ceea ce reprezentau. Firma „Decker Investments", acum transformată în „Decker and Kurland", ocupa o clădire veche în care funcționase mai de mult o sucursală a vremelnic răpusei „Second National Bank".

Fațada avea coloane groase, iar pragurile superioare ale intrărilor erau extrem de masive, simbolul arhitectural, oriunde în lume, al stabilității financiare.

Unul din primele lucruri pe care l-a făcut Raymond cînd a preluat controlul afacerii a fost să eviscereze clădirea. Menținînd exteriorul intact, a construit o nouă structură în interiorul bătrînei carapace. Era un paradis al supertehnologiei și al designului ; computere, fax-uri, ceasuri electronice, ecrane mobile și toate celelalte accesorii ale unui timp modern și ale unei afaceri la fel de moderne. Intrînd la „Decker and Kurland" aveai senzația că pătrunzi într-un antic templu grecesc, ca să te afli în secunda următoare în interiorul unei nave spațiale !

Michelle nu era acolo, în schimb era Rob. A trebuit să aștept 10 minute, tocmai vorbea la telefon. Amabila lui secretară, fără nici un zîmbet însă, mi-a oferit o cafea și un loc confortabil în zona de protocol. Era ora 3 după amiază. Nu mîncasem de prînz, dar îmi pierise foamea, după ceea ce descoperisem la bibliotecă.

Scurta așteptare mi-a dat posibilitatea să mă orientez.

La „Decker and Kurland" nu exista vacarmul asurzitor de la Bursă, dar nici monotonia nu era la ea acasă. MĂSURĂ era cuvîntul. Eficiența și echilibrul erau întruchipate aici.

Rob ieși din birou ținînd în mînă ceșcuța lui de cafea. La fel de slăbit și tras la față cum îl știam.

— Ah, Gillian, spuse el scurt în timp ce-și trăgea un scaun lîngă mine. Există o specie de oameni care s-au născut pe acest pămînt doar ca să anuleze contracte acolo unde ele au fost încheiate. Și specia proliferează!

— Probleme?

— Oh, niște șmecherași din Texas încearcă să ne schimbe părerea despre alți beneficiari. Nu putem permite așa ceva, desigur. A sorbit din cafea. Și acum spune-mi cu ce pot să te ajut?

I-am spus unde am fost de dimineață și ce am aflat, sărind peste detalii cînd am văzut crisparea de pe chipul său. Rob a ascultat neclintit cînd i-am sugerat teoria mea cu crimele șablon.

— Cred că este cineva care vrea să lovească întreaga familie, am continuat. Sau cineva care a devenit brusc invidios pe bunăstarea clanului... sau cineva pe care-l cunoști personal. Oare cineva din familie poate să-și facă astfel de inamici?

Nu a răspuns imediat. Apoi a vorbit:

— Dușmani ne facem tot timpul, ori de cîte ori reușim o afacere bună.

— Chiar pînă acolo încît să ajungă la crimă? Rob, știu că ți-ai mai pus întrebarea asta de mii de ori, dar crede-mă, totul este nou pentru mine. Aș vrea să știu ce s-a făcut pînă acum...

Înclină din cap.

— Cînd ne-am dat seama că accidentele nu sînt accidente, ne-am așezat la masă și am făcut o listă cu persoanele care AR putea avea un dinte împotriva noastră. Am înmînat lista detectivilor noștri.

— Și ce au descoperit?

— Pe dracu! Încă cercetează moartea lui Raymond, dar despre Bobby nu au descoperit nimic. Sau în celelalte două cazuri. A trecut prea mult timp înțelegi? Nu mai pot afla dacă alibiurile persoanelor de pe listă, la momentul respectiv sînt false sau nu.

Un văl de durere s-a așternut peste fața lui nepămînteană.

— Încep să mă îndoiesc că vom afla vreodată cine și pentru ce.

— Poate fi un dușman personal ? În loc de un rival în afaceri, vreau să spun.

— Nu știu cine ar putea fi. Sîntem în relații cordiale aproximativ cu toată lumea, iar cu ceilalți, ăă, nu există nici urmă de ranchiună. Nimic de genul ăsta.

— Rob, totuși detectivii voștri nu au descoperit chiar NIMIC ?

Rob a oftat.

— Chiar nu crezi ?

— Ei ? !

Părea căzut pe gînduri. Brusc se ridică în picioare.

— Vino la mine în birou. Vreau să-ți arăt ceva.

Am lăsat cafeaua și l-am urmat. A închis ușa în urma noastră și a descuiat unul din sertarele biroului. A scos trei dosare și mi le-a întins. L-am deschis pe cel de deasupra, la întîmplare.

— Rapoartele detectivilor ?

— Exact. E bine să cunoști tot ce s-a aflat. Din păcate foarte puțin pînă acum. Citește rapoartele, Gillian, citește-le cu multă atenție. Poate cineva cu mintea proaspătă va depista elemente care se înlănțuie într-o logică care nouă ne scapă. Își consultă ceasul. Am o întîlnire. Stai aici oricît dorești. Vorbim mai tîrziu.

M-am simțit vinovată cînd l-am văzut plecînd. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era o rubedenie care să vină și să-l toace la cap.

Dar... dacă tot am venit, atunci să citim.

M-am așezat pe fotoliul lui Rob și am deschis dosarele. Am citit aproape o oră — nume, date, locuri — nici unul nu însemna nimic pentru mine. Orice individ suspectat de Deckeri a fost întors pe toate fețele de oamenii agenției particulare pe care au angajat-o. Presupunînd că acceptam ideea existenței ucigașului unic nu puteam indica cu siguranță un anumit nume de pe acea listă spunînd hotărîtă : „aceasta este !“

Despre un anume individ se știa că fusese în Canada în aceeași perioadă cu asasinarea lui Ike Henry în Toronto, dar același individ era în Washington cînd Bobby

Kurland murea pe pîrtia de la Vermont. Altul, care era la New York cînd Lynn Ferguson a fost ucisă în camera de hotel, se afla la o clinică de recuperare din California atunci cînd Raymond Decker își găsea sfîrșitul pe Martha's Vineyard. Și așa mai departe cu toți oamenii de pe listă, chiar acei suspecți care nu-și puteau motiva prezența în arealul crimelor, prezentau alibiuri de fier pentru orele respective.

Desigur exista și posibilitatea ca unul din ei să fi angajat un profesionist. Dar alunecînd pe această pantă ajungeam de unde am plecat — o listă de nume. Erau pe acea listă numele unor indivizi care puteau fi al naibii de vinovați sau dimpotrivă, nevinovați ca niște prunci și nici în ruptul capului nu aveai cum să afli. Rob avusese dreptate. Detectivii nu aflaseră mare lucru.

Dacă ai fi văzut un film polițist ar fi fost mai lesne să remarci și să nu scapi din ochi amănuntul care pare insignifiant tuturora, pentru ca în final exact acel amănunt să conducă la demascarea criminalului. Dar nu se întîmpla nimic de genul acesta. Am recitit rapoartele de douăzeci de ori și nu am remarcat nimic ciudat. Poate greșeam, dar n-am oprit din citit, fiind deja convinsă că nici unul din indivizii de acolo nu putea fi serios suspectat.

Și totuși nu voiam să renunț la ideea asasinului unic. Dacă aceste crime nu erau motivate de invidia letală a unui partener de afaceri, atunci rămîneau două alternative, destul de acceptabile.

Una ar fi fost că asasinul era o persoană intimă cercului de familie, mînată de un anumit motiv secret, numai de ea cunoscută. Această posibilitate era mai tulburătoare decît existența unui presupus asasin imparțial, pornit să se răzbune singur, deoarece introducea un element nou — TRĂDAREA APROAPELUI !

Cealaltă alternativă era existența pur și simplu a unui nebun care nu putea fi identificat din dovezile existente, putea fi prins doar în flagrant delict !

Și iarăși ne oprim. Un descreierat din umbră sau un trădător apropiat. Chiar și detectivii au sugerat posibi-

litatea ca persoana mult căutată să se găsească în chiar cercul de intimi ai familiei.

Unul din investigatori era convins că asasinul nu era un dement care să urmărească publicitate în jurul cazurilor și asta pentru că nu exista nici un element spectaculos în ele. Crimele erau făcute în circumstanțe care puteau fi luate drept întîmplătoare și accidentale, iar majoritatea demenților ucid tocmai pentru a se face remarcați, spunea detectivul. În mintea acelui om nu era nici un dubiu — asasinul era apropiat sau făcea parte din familie.

DIN FAMILIE ? Eh, bănuiam că era normal să gîndească așa. În cariera sa probabil întîlnise cazuri de părinți criminali sau mai rău — dacă acest „mai rău" exista. Detectivul nu avea nici un motiv să țină cont de obsesia cultului pentru familie a acestor oameni. Nu era de condamnat și puțini erau aceia care-i înțelegeau pe Deckeri. Nici de mine nu eram sigură. Eram însă convinsă că această obsesie era reală. Atît de reală încît putea genera unor străini resentimente capabile să-i îndemne la măsuri capitale.

Eu de exemplu. Aceleași măsuri drastice, într-o manieră mult mai nevinovată, desigur, le-am luat și eu cînd clanul a început să mă copleșească.

Într-adevăr, chiar eu eram un exemplu. Încăpățînarea mea de a trăi departe de ei începea să semene tot mai mult cu fuga de la părinți a unui adolescent. Aș fi fost un grăunte de nisip pe plaja Deckerilor și nu suportam ideea. Dar desprinderea mea nu putea fi totală. Întocmai cum spunea Anette, am avut banii lui Stuart care m-au ajutat să virez la timp pentru a nu eșua într-o carieră (carieră ?) anostă și mediocră într-un teatru new yorkez. Și tot cu banii lui mi-am cumpărat apartamentul din Chicago.

Pe un perete al încăperii erau un grup de fotografii înrămate ale lui Bobby. Nici una a lui Michelle. Hm, nici nu avea sens de vreme ce biroul ei era în camera imediat următoare. Erau 6 fotografii, prima cu Bobby care mergea de-a bușilea, apoi una la vîrsta la care-l văzusem ultima oară, 8 ani, poate mai puțin. Apoi Bobby costumat pentru

un carnaval școlar, Bobby marinarul și Bobby purtînd primul său frac. Ultima fotografie înfățișa figura sigură de sine a unui tînăr care arăta mai matur decît cei optsprezece ani pe care-i avea : BĂRBATUL Bobby.

La mică distanță de acest grup de poze, exista încă una, a lui Joel, destul de recentă și mai mare ca toate celelalte. Supraviețuitorul. Instantaneu m-am gîndit că nu aș fi știut nimic din toate astea dacă nu citeam despre dispariția unei bătrîne stele a cinematografului, articol urmat de „Decese de pretutindeni". Acel ferpar m-a scos din turnul meu de fildeș și m-a azvîrlit într-un univers unde oamenii se ucideau între ei. Dacă nu cumpăram ziarul în acea zi, acum eram în muzeul meu, izolată ermetic de suferința acestei familii, acum și în viitor.

Dar acum... acum eram chiar în mijlocul ei.

În Chicago moartea era redusă la cuvintele „de pretutindeni". Aici, moartea era la ea acasă.

7

Primul care a părăsit Bostonul cu destinația Martha's Vineyard a fost medicul Tom Henry. Apoi au telefonat Elinor și Oscar Ferguson spunînd că au ajuns și ei acolo, venind direct din Washington. A urmat familia Kurland, Michelle, Rob și Joel. Doar eu și Connie rămăsesem în Boston.

La început Connie părea ușurată să fi scăpat de sub supravegherea atentă a familiei, am auzit-o rîzînd chiar, de cîteva ori. Dar nu a durat mult. La sfîrșitul zilei a devenit agitată și a început să vorbească despre o eventuală ieșire.

I-am sugerat Hawaii. Prea umed, a spus. Montego Bay ? Prea aglomerat ! Europa atunci. În timpul sezo-

nului estival ? replică ea agasată. Disperată, i-am propus să încerce locuri unde nu mai fusese niciodată. Valparaiso ? Zanzibar ? Katmandu ? I s-au umezit ochii și mi-a spus că nu suportă să fie înconjurată numai de străini. Și într-o dimineață m-a anunțat senină că e timpul să plecăm și noi în insulă. Vila fusese renovată, puteam merge oricînd.

Imediat m-am gîndit că ar fi fost nesăbuit să mergem tocmai acolo, să locuiești în casa în care soțul ți-a ars de viu, nu era ușor pentru ea. Dar de cînd o știam Connie era copilul alintat al familiei. Ca să se descurce singură acum, ar fi fost peste puterile ei. Telefoanele zilnice ale celor de pe insulă nu făceu decît să-i întărească convingerea pe care deja o luase.

Am început să facem bagajele. A rezultat un volum imens față de ceea ce-mi imaginasem inițial. Connie era, ca de obicei, nehotărîtă. Ce să ia, ce să lase ? Odată am găsit-o scăldată în lacrimi, neputincioasă în fața unei decizii capitale : ochelarii de soare fumurii sau cei cu rame galbene ? Stătea pe un taburet cu cîte o pereche în fiecare mînă, avea umerii căzuți și părul răsfirat în dezordine peste frunte. Peste trei ani Connie va împlini cincizeci, iar acum avea comportamentul unei fetițe neajutorate. Însă și o personalitate mult mai echilibrată, dacă ar fi trecut prin calvarul acestei femei, nu se știe cum s-ar fi descurcat...

Am liniștit-o și am început să-i împachetez lucrurile. Începeam să înțeleg de ce toată lumea „făcea“ ceva pentru Connie, era singurul mod de a termina o treabă. Am pus în valiză ambele perechi de ochelari.

Connie mi-a smuls promisiunea că voi locui cu ea. I-am spus că putem sta amîndouă în casa mea și a lui Stuart și asta în cazul în care s-ar simți nelalocul ei în casa în care a murit Raymond. Însă Connie m-a surprins. A spus că mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să înfrunte realitatea, deci mai bine mai devreme.

Într-un fel o înțelegeam. Insula era și pentru mine o sursă generatoare de sentimente confuze, amestecate... Dacă ea era gata să înfrunte martirajul, la fel puteam și eu.

De îndată ce am simțit în nări mirosul aerului de mare, am fost cuprinsă de nerăbdarea reîntoarcerii. Am respirat adînc. Erau ani de cînd nu mai respirasem atît de profund. Fusesem prea mult legată de oraș. Eram conștientă că, nu după mult timp, voi tînji iarăși după trotuare aglomerate, claxoane asurzitoare și gaze de eșapament, acum însă insula era tot ce-mi doream.

Martha's Vineyard era o redută păzită de apele oceanului, era zona de refugiu a celebrităților, era un Eden pămîntean.

Eram la volan și am parcat Jaguarul pe feribotul „Woods Hole", care a străbătut rapid distanța, pînă la Vineyard Haven. Străzile din Vineyard Haven erau pline de hoinari călare pe motoscutere închiriate și studenți care lucrau sezonier ca vînzători, chelneri sau ghizi. De cealaltă parte a portului se vedeau așezările din West Chop. Connie nu voia să conducă și am urcat tot eu la volan. Scurta călătorie spre West Chop a fost plăcută — peisajul era minunat și întregul puls al vieții de aici părea să nu aparțină secolului nostru. Cînd ajungeai pe Martha' s Vineyard aveai senzația că lași toată America în spate. Oamenii locului vorbeau despre apele oceanului ca despre șanțul cu apă din jurul castelului. Insula nu avea semafoare, panouri indicatoare și nici... crime. Pînă la moartea lui Raymond. Ce mod îngrozitor de a fi reținut în memorie — ca singura victimă din acea insulă!

Aceasta era întîia vară cînd clanul se reunea aici fără Raymond... și fără Bobby, și fără Ike, și fără Lynn. M-am forțat să alung acum din minte gîndurile obsedante. Tocmai de asta venisem aici, nu?

Vara era pentru Deckeri sezonul desprinderii de confort, în ideea că acesta rămînea pe coastă. Oh, desigur, cineva se ocupa de curățenia casei și aprovizionare și totul era dat la cheie la întoarcerea lor, la fel cum aici altă echipă făcea ordine după plecarea lor. Dar între aceste două momente, Deckerii nu alegeau libertatea de a se descurca cu propriile lor puteri, să gătească, să aibă grijă de aprovizionare și de toate celelalte necesități casnice (sau menajere). Toate acestea le făceau firesc și nu aveau nevoie de nici un ajutor. Mă gîndeam ce s-ar în-

tîmpla dacă cineva i-ar forța să trăiască o perioadă în mijlocul deșertului Gobi sau undeva în Australia și apoi i-ar observa de la distanță cum se descurcă.

Am abandonat fanteziile acestea în momentul în care mi-am dat seama că se vor întoarce de acolo cu acte de proprietate în regulă asupra locului respectiv.

Am descuiat lacătul de la poarta zidului masiv, din piatră, care separa Deckerii de restul lumii înconjurătoare și am pătruns cu mașina. Niciodată nu fusese instalat un sistem electronic.

Connie era tensionată, lucru ce-l consideram firesc gîndindu-mă că trebuia să intre în casa unde Raymond avusese acel tragic sfîrșit. Ca să spun adevărul, la fel de stresată eram și eu. Stăteam și priveam din mașină de cîteva minute bune. Era o casă de modă veche, avea lemnăria exterioară vopsită în alb și în interior era spațioasă și confortabilă. Era prima dintre construcțiile clanului de aici de pe insulă. Celelalte au fost construite pe măsură ce familia s-a mărit și s-a simțit nevoia unei extinderi. Începînd cu bunicul lui Raymond, cel care era șeful clanului avea în grijă, o grijă sfîntă, această casă ce trebuia menținută intactă.

Locul nu avea nimic amenințător.

— E doar o casă, am murmurat eu. Haide.

Am coborît din mașină și Connie m-a urmat ca în transă. Locul părea izolat însă doar la prima vedere. În stînga, după un mic delușor era casa familiei Kurland și după un pîlc de cedri, spre dreapta, cea a Fergusonilor. Mai jos de aceasta, era proprietatea soților Tom și Anette Henry, ocupată momentan doar de el. Și mai jos de aceasta, era casa lui Stuart și a mea. Toate cele cinci case erau împrejmuite de un zid continuu de piatră. De partea cealaltă a reședinței Kurland mai era destul loc liber. Într-o bună zi Joel își va ridica aici propria lui casă, dar spațiul tacit rezervat pentru Bobby, Lynn și Ike, va rămîne nefolosit de această generație.

Cele cinci case erau așezate pe una din cele mai bune porțiuni ale litoralului din întreaga insulă. Fiecare casă avea în spate propriul chei de acostament, copiii le foloseau drept puncte de reper cînd făceau întreceri de înot.

Tot acolo tînăra Lynn Ferguson începuse să-și dezvolte îndemînarea atletică ce în final a condus-o la preselecția olimpică din New York... și într-o cameră de hotel, de unde nu a mai ieșit niciodată vie.

Gînduri morbide... Am luat cheia din pumnul strîns a lui Connie și am descuiat ușa de la intrare. Casa mirosea a curat și proaspăt, ca și cînd ar fi fost aerisită cu numai 5 minute în urmă. Doar cînd am ajuns în camerele din spate, am simțit slab de tot mirosul de fum și arsură, pe care noile straturi de vopsea nu au reușit încă să-l absoarbă.

Din locul în care stăteam am văzut două alarme de incendiu, una pe tavanul holului și una în bucătărie. Era clar că Raymond adormise în camera de oaspeți de la parter, nu se știe din ce motiv și că de acolo pornise incendiul.

A FOST pornit. În parterul vilei se putea ușor pătrunde dinafară. Oricine putea să traverseze plaja și să intre prin spate. Asasinul putea ajunge cu barca, iar dinspre uscat, zidurile de piatră nu erau totuși ziduri de închisoare.

Connie stătea pe hol, ezitînd să intre în camera de oaspeți.

— Cred că-l durea foarte tare glezna, abia șopti ea. Nu voia să-mi spună nimic.

Am întrebat-o la ce se referă. Connie a tresărit și m-a privit parcă surprinsă de prezența mea.

— Raymond a avut o fractură de gleznă în Norvegia, explică ea. Era cu o lună de zile înainte de... înainte de Theo. A răsuflat adînc. A fost destul de grav, știi, la vîrsta lui... Raymond încă umbla în cîrje cînd Theo a fost luat. Știi că nu li se mai spune cîrje acum ? Folosea două chestii de aluminiu care se prind de braț, știi la ce mă refer, nu ?

Am spus că da.

— Oricum glezna lui Raymond nu și-a revenit niciodată. Cîteodată avea dureri atît de mari încît nu era capabil să urce nici două trepte. De asta dormea aici jos cînd s-a întîmplat.

— Nu lua ceva împotriva durerii ?

— Spunea că are amețeli a doua zi. Lua doar cînd durerile deveneau insuportabile...

Sărmanul. Distrugerea unui suflet uman, corodat de durerea psihică, încununată de durerea fizică.

— Ce păcat că era singur aici, am spus. Dacă ceilalți erau atunci pe insulă să vadă flăcările...

— Oh, dar era toată lumea aici, a spus Connie. Annette a anunțat pompierii. Numai nefericita de mine nu eram pe insulă.

Am crezut că nu aud bine ! Eram de mult convinsă că Raymond era singur aici pe insulă, atunci cînd a murit. M-am concentrat și am încercat să-mi aduc aminte. De fapt nimeni efectiv nu mi-a spus că Raymond era aici singur. Dar nici că era și altcineva prezent, Hm, foarte, foarte ciudat.

Era ceva care nu-mi suna bine, ceva îmi scrijelea mintea, dar nu reușeam să descopăr ce anume. Era ca un presentiment...

Am ieșit din casă și împreună cu Connie am mers pe un mic dig adăugat ulterior ultimei mele prezențe aici... Ne-am oprit să admirăm oceanul. În dreptul cheiului din stînga, naviga o mică ambarcațiune. Dinspre larg venea o briză încărcată de răsuflarea sărată a oceanului. Era un loc calm și plăcut, afară încă nu dogorea. Iunie este cea mai frumoasă lună a anului și... Stop ! IUNIE ! Asta era. Asta era lucrul care nu-mi suna bine !

— Connie, dar poți să-mi explici de ce a venit toată lumea aici în mai ? Voi NICIODATĂ nu veneați atît de devreme. Sau v-ați schimbat obiceiul ?

A scuturat din cap :

— Nu, nu, anul trecut am venit aici la sfîrșitul lui iulie. Raymond era, cum să-ți spun, se clătina pe picioare, era la capătul puterilor, avea nevoie de o deconectare și a venit aici mai devreme.

— Și ceilalți ?

— Ceilalți... Asta mi s-a părut și mie ciudat. L-au urmat cu toții în decurs de cîteva zile. Nimeni nu-mi spusese că ar avea de gînd să vină mai devreme și deodată — bang !... Toată lumea se grăbea să ajungă aici cît mai repede. Eu nu apucasem să-mi strîng lucrurile.

— Ai spus că toată lumea era deja aici. Vrei să spui Michelle și Anette împreună cu familiile lor, nu și Fergusonii, da ?

— Ba da ! Mătușa Elinor și unchiul Oscar erau și ei. Cîteva comisii prezidate de unchiul Oscar încă erau în sesiune, dar le-a lăsat baltă ca să vină aici. A revenit la Washington la o zi după ce a murit bietul Raymond.

În glasul ei se simțeau amărăciunea și indignarea.

— Da, erau cu toții aici, a continuat ea.

— Semăna cu o întrunire de familie.

— Nu, nici vorbă. Nu știam de așa ceva. Se pare că pe toți i-a lovit strechea în aceeași clipă și și-au găsit aici refugiul...

Asta nu însemna nimic. Cînd era vorba de marile decizii, Connie era ultima care afla. Cu siguranță ceva important se întîmplase în săptămîna în care decedase Raymond. Și la fel de sigur, Connie a fost ținută la distanță.

— Anette și Tom erau aici ? Nu erau încă despărțiți ?

— Erau amîndoi aici. Cred că tocmai în acel weekend au hotărît să se despartă, dar nu sînt sigură.

Strașnic weekend ! O reuniune de familie atît de importantă încît să-l smulgă pe Oscar Ferguson de la îndatoririle sale de congressman, Anette și Tom decid să divorțeze și șeful clanului este asasinat. Aveam de gînd să întreb pe cineva de rostul acelei reuniuni. Hm, oare o să-mi spună cineva ?

După un timp am urcat să despachetăm și să ne schimbăm. Camera mea era în spatele casei, o latură a ei fiind suspendată de doi piloni, chiar deasupra noului dig unde zăbovisem mai devreme cu Connie. Vederea spre larg nu era împiedicată de nimic. Exista acolo un cămin — un semn sigur al vechimei casei — și în plus, podeaua era formată din scînduri groase și late.

Am scos fotografia cu cei patru copii și am așezat-o pe polița căminului.

Cînd am coborît, Connie pregătea un ceai. M-a rugat să sun și să anunț toată lumea de sosirea noastră. Toate numerele de apel erau memorizate în telefonul din bucătărie. Familia Kurland nu era acasă — a răspuns ma-

șinăria și le-am lăsat un mesaj. Imediat ce a răspuns, Elinor Ferguson ne-a invitat la cină, invitație pe care am acceptat-o după ce am întrebat-o și pe Connie, iar Tom Henry repeta întruna cît de bucuros este că am acceptat să vin pe insulă.

După ce am servit ceaiul, Connie mi-a spus că ar trage un pui de somn. Connie dormea foarte mult timp. Oare la fel de mult dormea și înainte de moartea lui Raymond ? Sau doar acum simțea nevoia, fiind o evadare din lumea reală atît de crudă și chinuitoare.

Am hoinărit pe plaja îngustă, încălțată acum cu sandale foarte confortabile, care au devenit mai puțin confortabile de îndată ce mi-a intrat nisip în ele. Le-am scos... De ani de zile nu mai mersesem desculță pe nisip. Se apropiau orele înserării și linia orizontului era întunecată. Însă nisipul păstra căldura soarelui ce se înecă.

Luna trecută Raymond cădea din picioare și se simțea sfîrșit, erau cuvintele ei. Ceva îl chinuia și apăsarea era atît de mare, încît a dorit să se izoleze o vreme. Și totuși ceilalți au năvălit după el. De ce ? Ce putea fi atît de presant ? Și ce anume l-a determinat pe Raymond să se izoleze ?

Era evident, Connie habar n-avea.

Mi-am croit drum prin nisipul foarte cald spre hangarul ambarcațiunilor și am aruncat o privire pe un gemuleț. Era destul de întuneric înăuntru. Am deslușit proya unei bărci care fremăta ușurel pe apă. Lîngă ea se vedea carena albă a unei ambarcațiuni mai mari, dar nu puteam să-mi dau seama cărei clase aparținea. Fără îndoială ambele ambarcațiuni își petrecuseră iarna în docul uscat, așteptînd să fie aduse aici de o ceată de anonimi, indivizi gras plătiți, care aveau grijă de bunurile familiei în absența ei.

Porțile hangarului erau cu lacăt pe ele, așa că m-am strecurat de-a lungul cheiului și m-am așezat jos, cu picioarele în gol. Nu aveam nici un chef să plonjez. Dimineața este cel mai bun timp de înot.

Apoi ceva mi-a străfulgerat prin minte ! Ceva ce-mi spusese Rob Kurland. Era în noaptea cînd am dormit la ei în Sherborn, cînd el și Michelle au admis ipoteza cri-

melor, Rob spunea că Raymond a fost primul care a suspectat că tinerii familiei sînt sistematic măcelăriți.

Raymond suspectase primul.

Raymond era neliniștit de la o vreme.

Raymond a fost omorît.

Trei fapte — exista oare vreo legătură ? Înclinam să cred că da. Raymond fusese suspicios, nervos și în final mort. Exact în această ordine. Concluzia : Raymond descoperise CEVA !

Știa sau doar avea impresia că știe cine este răspunzător pentru morțile lui Bobby Kurland, Ike Henry și Lynn Ferguson ? Și din acest motiv asasinul își întrerupsese planul diabolic de a doborî cîte un copil în fiecare lună îndreptîndu-și atenția către noul pericol : bătrînul Raymond. Ucigașul ȘTIA că Raymond ȘTIE.

Am început să tremur de nervi : Raymond știa cine-i criminalul ! Însă cum de-a aflat criminalul ? S-a desconspirat cumva Raymond ? Puțin probabil. Raymond nu fusese niciodată neglijent... Sau poate a avut o confruntare directă cu criminalul... nu, era o prostie. Cînd ești în posesia unor dovezi care-l indică pe X drept criminal, X este ultimul om la care te-ai duce să-i spui. Atunci cui ? Poliției ? Detectivilor pe care i-ai angajat ? Sau altcuiva din familie. Oare Raymond avea dovezi clare, palpabile, sau doar bănuieli foarte ferme ?

Întrebarea care stăruia era : CUM DE AFLASE ASASINUL ?

M-am ridicat în picioare și am început să mă plimb încet, înainte și înapoi, de-a lungul cheiului. Raymond a ars de viu pentru revelația lui. Și dacă eu am descoperit ASTA de ce nu ar fi urmat același raționament și restul familiei.

Sau exista și altceva ce eu NU TREBUIA să aflu.

Ia stai o clipă ! poate Raymond s-a confesat și celorlalți din familie. Poate plecarea lui precipitată în insulă nu însemna nici pe departe că îi evita. Poate el însuși convocase acel consiliu de familie, de ce nu ? Asta ar fi însemnat că toată lumea știa că Raymond ȘTIE — în afară de Connie, bineînțeles. Dar numai el a fost victima...

Of, of, am mers departe și de fapt am stat pe loc ! Mă încîlcisem în propriile speculații. Am încercat să mă concentrez și am luat-o de la început.

Ah, ce naiba se întîmplase în realitate ?!

După cinci minute gîndurile mele, încă mai încurcate ca la început, au fost dispersate de bîzîitul monoton făcut de apropierea unei șalupe cu motor. Am ridicat privirea și am observat ambarcațiunea care se mărea în timp ce se îndrepta exact spre punctul unde stăteam eu.

Cînd s-a apropiat destul de mult, am avut surpriza să-l văd la bord pe Joel Kurland, în picioare, și pe mama lui, Michelle, așezată în spatele lui Joel, asemeni unei moderne Cleopatre motorizate. Amîndoi erau cu gura pînă la urechi și-mi făcțau semne cu mîna. M-am bucurat să-i văd. Joel a tăiat motorul și a acostat.

— Hello, mătușă Gillian, strigă Joel, în timp ce mama lui striga : Ai venit, Gillian ?!

Michelle a ridicat brațele într-o tandră îmbrățișare de la distanță. Purta un vindiac alb cu mîneci largi, care o făcea să semene cu un fluture gigant gata să-și ia zborul.

Amîndoi erau zîmbitori, acel zîmbet care anunță pe toată lumea că se simt fericiți.

— Hello, sînt aici ! am rîs. Buna lor dispoziție era transmisibilă. Am sosit de cîteva ore. Connie s-a culcat.

— I-a fost greu ? Să intre în casa aceea ?

— Da. Dar s-a comportat mai bine decît speram. Cred că lucrurile vor intra în normal.

— Extraordinar ! rînji Joel. Mătușa Connie este mai puternică decît vă închipuiți voi !

— Oh, ce spui ?! îi răspunse mama sa, bătîndu-l cu palma pe umăr. Gillian, cred că nu ai chef să gătești din prima seară. Vino să mîncăm împreună...

— Mulțumesc, dar deja i-am făcut aceeași promisiune lui Elinor. Unde-i Rob ?

— Ah, e plecat în oraș că facă niște cumpărături.

Briza a ridicat o clipă părul tăiat scurt a lui Michelle și imediat acesta a revenit la loc.

— La ce Dumnezeu te gîndeai adineaori ? Cînd te-am observat păreai o statuie pe țărm !

— Mă uitam la cuvîntul „SWITZER“ înscris pe carena șalupei și am dat din umeri.

— Nimicuri.

A înțeles.

— Eh, avem tot timpul să vorbim despre toate. Nu-i nici o grabă. Și ce planuri ai pentru mîine ? Te-ai gîndit la ceva ?

— Nu încă.

— Ia-o pe Connie și ieșiți în larg. Îi va prinde bine.

— Mi-e teamă că ea va trebui să mă ia pe mine, am spus cu amărăciune. Nu sînt un marinar prea iscusit.

Michelle a făcut o mică grimasă.

— Așa e, am uitat. Nu ești la fel de „atinsă" cum sîntem noi.

Joel tuși teatral, dregîndu-și vocea și pregătindu-se să facă un anunț important :

— Teamă n-ai, mătușă Gillian ! Eu dețin răspunsul la problemele tale. Te voi învăța cu plăcere să faci windsurfing !

Michelle chicoti.

— Să fac ce ? am întrebat neîncrezătoare.

— WINDSURFING ! strigă Joel entuziasmat. Și e primul și cel mai bun pas pentru a deveni un bun marinar !

— Vrei să spui că trebuie să mă cocoț pe o placă de surf care are o pînză înfiptă în mijloc ? !

— Exact așa e ! Este cea mai apropiată senzație de a merge pe apă fără să ai pretenția că ești Isus Cristos !

— Vai Joel, ai merita urechiat pentru vorbele astea, remarcă Michelle. Joel, dragul meu, mătușa ta are mai multă minte decît să se urce pe scînduricile alea. Probabil ceva mai stabil i-ar conveni mai mult.

— Dar nu sînt „scînduri" mami ! Și o să-i placă la nebunie !

Aveam puternice îndoieli.

— Ce-ar fi doar să te privesc de pe mal, i-am propus eu senină.

Dar mătușă, nu te prinde genul de simplu spectator, nu ?

Rînji la mine cu nerușinare și brusc porni motorul.

— Mîine dimineață cît mai devreme, a tranșat el.

Michelle a ridicat brațele într-un gest de „ce pot să-i fac ?".

Au făcut cale întoarsă pe aceeași direcție, la fel de zîmbitori și necontenind să-mi facă semne cu mîna. I-am urmărit cum se îndepărtau, mirată de schimbarea în bine pe care o remarcam la Michelle.

Tensiunea nervoasă deabia ținută în frîu, din Boston, dispăruse aici ca prin farmec. Era relaxată, se simțea liniștită alături de fiul ei și înconjurată de lucruri dragi. Evadarea din orașul încărcat de amintiri funeste a produs o mare și evidentă transformare. O surprinzătoare diferență de fapt : Michelle părea acum femeia cea mai lipsită de griji din lume și nu lasă de loc impresia unei mame al cărui singur copil supraviețuitor putea fi încă numărul unu pe lista unui ucigaș necunoscut. Și nu părea cîtuși de puțin afectată.

Îmi venea greu s-o înțeleg. Iată o femeie care a pierdut un fiu, un nepot, o nepoată și foarte recent un frate — toți în decursul a patru luni. Însă foarte bine, singurul mod de a te obișnui cu calvarul atîtor tragedii era să le ții la distanță, să nu le lași să-ți copleșească mintea și sufletul. Era posibil ca Michelle să se teamă că își va pierde autocontrolul dacă se lasă pradă acestor sentimente firești și inevitabile. Și era normal din moment ce o văzuse pe Connie înnebunind după pierderea lui Theo, o traumă psihică atît de puternică încît a trebuit să fie internată. Dar Michelle era clădită din alt aluat față de sărmana Connie. MICHELLE nu era genul care s-o sfîrșească într-un ospiciu. Asta nu i se putea întîmpla niciodată, ea însăși nu ar fi permis-o.

Deci pe undeva toate se legau. Felul ei de a fi, comportamentul ei natural, era mult mai eficient decît a lăsa timpul să facă treaba în locul ei, era mult mai elastic și mai sănătos. Și îl menținea pe Joel într-o excelentă formă fizică, doar asta și era destul ca să constituie o justificare.

Plaja era acum complet cufundată în întuneric. E timpul să-mi găsesc sandalele, s-o trezesc pe Connie și să mergem să cinăm la Fergusoni.

8

Din tot clanul aveam impresia că Elinor Ferguson era cea mai atașată de insulă. Fiind soția unui congressman era în atenția publică la fiecare mișcare. Exceptînd clipele cînd reușea să evadeze împreună cu Oscar, aici la Martha's Vineyard. Mătușa Elinor totuși recunoștea deschis, că nu îi displace viața agitată din Washington — fusese doar opțiunea ei. Acest lucru evidenția încă o dată gustul pentru evoluțiile dramatice pe scena vieții a acestei familii, sentiment încă mult mai acut la cele două gemene.

Dar chiar și oameni ca Elinor Ferguson, mereu în prim plan, aveau nevoie cîteodată de o ascunzătoare. Cît despre unchiul Oscar — propriile lui cuvinte — insula reprezenta singurul loc din lume unde dacă se descălța și își punea picioarele pe masă, nimeni nu l-ar fi privit de parcă ar fi avut un ochi în frunte.

Nu înțelegeam cum de reușeau. Să știi că ești tot timpul judecat, nu numai pentru CE spui dar și pentru CUM o spui, pentru felul cum ești îmbrăcat sau cum ții o furculiță și pentru absolut orice lucru, oh, asta cred că m-ar fi înnebunit.

Nu le era permis niciodată să aibă momente grele, să fie obosiți sau să pară obosiți. Și toată această tensiune permanentă trebuia suportată îndeplinind fără greșeală și munca lor : Oscar făcea legile țării și Elinor conducea Fundația Filantropică Decker. În cadrul familiei ocupația mătușii Elinor era deosebit de prețuită și de respectată.

Elinor ne-a întîmpinat de la ușă, anunțîndu-ne că Oscar este în bucătărie. A îmbrățișat-o afectuos pe Connie, iar pe mine m-a ciupit ușor de bărbie. Arăta bine relaxată, puternică și foarte elegantă în același timp, deși purta haine obișnuite, de toată ziua. Cred că avea 60 de ani. Oscar era cu doi ani mai tînăr, știam.

— Încă îi mai place să gătească ? am întrebat mai mult ca să ajut conversația.

Mi-a făcut conspirativ cu ochiul.

— Da. Și nu vreau ca voi două să faceți ceva ca să-l descurajați. Rareori are ocazia să se răsfețe și în plus îmi oferă mie un motiv să mă țin departe de bucătărie. Așa că vă rog să-l lăudați !

— Dacă gătește la fel cum știam eu, nu e nici o problemă.

Am ajuns în bucătărie.

— Ce spui de chestia asta dragă ? își întreabă Elinor soțul. Gillian a ținut minte că-ți place să gătești !

Oscar stătea în fața aragazului cu un polonic în mînă, chipeș și impozant chiar în această postură. A făcut o reverență în direcția mea fără să verse nici o picătură din polonic.

— Am știut întotdeauna că Gillian este o femeie plină de rafinament și discernămînt. Connie, vino să te îmbrățișez.

Connie s-a apropiat să-și primească a doua îmbrățișare.

— Cu ce ne servești, unchiule Oscar ?

— Homar. Azi dimineață încă înota fericit cînd...

Connie făcu o strîmbătură.

— Nu vreau să aub ultima parte.

Of, of ce ne-am face dacă n-am mînca, ci doar am discuta despre mîncare. Oscar folosind din plin talentul său oratoric a atacat unul din subiectele lui preferate. Homari, scoici, sosuri adecvate, vinuri potrivite, durata ideală de marinare a fasolei, cînd se servește sparanghelul alb și cînd cel verde, toate acestea au susținut o discuție neutră cînd ne-am așezat la masă și am gustat din ultima creație culinară a lui Oscar. Era într-adevăr delicioasă.

Cînd Oscar a terminat un scurt expozeu despre localizarea rapidă și alegerea eficientă a pepenilor verzi, Elinor a îndreptat discuția către mine.

— Nu-ți pare rău că nu mai joci pe scenă ? !

— Una din gemene m-a întrebat același lucru.

— Da și nu. Mai mult nu. Cu excepția zilelor cînd da.

A rîs.

— Crezi că te mai întorci în teatru ?

— Nu. Cred că nu. Acum sînt custodele unui muzeu. Lui îi aparțin cu trup și suflet.

Zîmbind, Oscar îmi aruncă o privire piezișă ce voia să sugereze : „nu mai spune ?!".

— Și ce zici de chestia aia cu „odată intrat în sînge..." și așa mai departe.

— Păi... este un muzeu al TEATRULUI pe care-l conduc. Există o tangență dacă vrei.

— Dar nu ai mai urcat pe scenă Gillian, așa e ? insistă Elinor.

— Puțin. Doar atunci la început. Dar n-am fost prea grozavă. Actorii nu pot vedea scena cu ochii spectatorului. E preferabil să conduci spectacolul din culise decît să joci în el.

Elinor a dat din cap înțelegătoare.

— Mi-ar fi frică să joc pe scenă, vorbi Connie. În fața tuturor oamenilor, uuh...

— Bine, mă bucur pentru tine că ai o slujbă care-ți place, îmi spuse Elinor. Deși trebuie să recunosc că nu am înțeles niciodată aura misterioasă care înconjoară teatrul în sine...

Normal, deja era o actriță perfectă pe scena vieții de zi cu zi.

Oscar anunță că are pregătit un desert fenomenal, cu caise și iarăși discuția a alunecat în universul gastronomic.

Cînd cina a luat sfîrșit Elinor a grăbit-o pe Connie afară, să o dădăcească puțin, bănuiesc, iar Oscar a propus să luăm băuturile afară pe terasă (le numise libații postprandiale).

De afară, în stînga vedeam luminile casei de unde venisem, dar în dreapta, din cauza terenului înălțat, casa familiei Kurland era ascunsă privirii. Am privit din nou în stînga și mai departe se vedea o fereastră luminată în casa imediat următoare.

— Ce face Tom ? am întrebat.

Oscar a sorbit din paharul său înainte să-mi răspundă.

— Trece prin momente grele. Și este foarte închis. Stă ascuns cu orele în casă sau se plimbă de unul singur. Elinor voia să încerce să-l facă să-și descarce sufletul, dar i-am spus că este mai bine să fie lăsat să-și rezolve singur problemele.

— Connie mi-a spus că el și Anette s-au hotărît să divorțeze în aceeași săptămînă cînd a murit Raymond.

Se încruntă.

— Nu prea cred. Știam că erau hotărîți mai de mult

— Înainte să veniți cu toții la Vineyard pentru marele consiliu de familie ? Cînd a murit Raymond. ?

Singura lumină de pe terasă venea din interiorul casei, totuși i-am deslușit privirea încurcată și uimită.

— Ai aflat despre reuniune ?

— Numai că a fost una. Raymond a sosit aici primul și toți ceilalți l-au urmat. Tu ți-ai lăsat lucrările neterminate în Washington pentru a veni aici.

— Connie ți-a spus astea ?

Am aprobat din cap.

— Care a fost scopul consiliului, Oscar ?

Oscar a dat pe gît restul paharului.

— Cîteva probleme de familie nerezolvate.

— Cum ar fi, de exemplu, uciderea puștilor din familie ?

L-am simțit cum a tresărit în semiîntunericul terasei.

— De unde ai scos-o și pe asta ? a spus în final.

— Raymond descoperise ceva, am dreptate ? am insistat eu. Era convins că descoperise criminalul. Din acest motiv a convocat reuniunea. Și tot din acest motiv a fost ucis pentru că știa.

Oscar a lăsat să-i scape un geamăt ușor.

— Of, of, Gillian, Gillian... Mi-e teamă că te pripești cu concluziile. În primul rînd Raymond nu a convocat reuniunea. Eu am făcut-o !

— Tu ? !

— Eu. A făcut o pauză să-și aranjeze gîndurile. Uite, nu vreau să mai spui la nimeni nimic din ce vei auzi acum, pînă cînd n-o să-ți zic eu că poți, da ? Îmi dai cuvîntul tău ?

— Bineînțeles.

— Mă pregătesc să candidez pentru Senat...

A așteptat pînă am asimilat informația. SENATORUL Ferguson. Nu eram foarte surprinsă, era o progresie logică. I-am transmis felicitările mele.

Oscar le-a acceptat ca pe-o îndatorire, apoi a continuat :

— Desigur, am nevoie de o bază electorală mult mai largă decît districtul meu congresional, astfel în ultimii ani ne-am străduit cu toții să obținem o susținere mult mai solidă. Am convocat acea reuniune pentru că tocmai în acea săptămînă obținusem girul unui bloc laburist, lucru ce m-ar fi ajutat enorm să cîștig partida. Era momentul potrivit să-mi declar oficial candidatura, asta am discutat la conferință.

Înțelegeam de ce clanul dorea un senator în familie. Probabil începuseră să-și facă planuri încă de acum 18-20 de ani cînd Elinor și Oscar se căsătoreau.

— Și ce-ați hotărît ?

— Nimic. Raymond a murit înainte de a fi ajuns la vreo concluzie și toate celelalte au devenit insignifiante în fața acestei tragedii. Apoi a trebuit să fug la Washington să închei niște socoteli înainte de suspendarea lucrărilor.

— Nu vreau să fiu prost crescută, Oscar, dar din moment ce lucrările urmau să se suspende atît de curînd, de ce nu ai așteptat pînă atunci și pe urmă să fi chemat familia în insulă. De ce tocmai în acea săptămînă ?

— Ah, asta era problema. Voiam să fiu în stare să mă întorc și să anunț candidatura mea confidențial, anumitor persoane cheie din Washington, cît încă erau toții acolo, înțelegi ? Poate nu era un lucru esențial, dar ar fi fost o excelentă mișcare tactică. Dar, vai, nu a fost să fie . . .

M-am ridicat de la locul meu și m-am sprijinit de balustrada terasei. Se făcea răcoare. Trebuia să-mi fi luat un pulover cu mine.

— O.K. Am greșit-o cu reuniunea, am admis eu. Dar s-ar putea să am dreptate în legătură cu motivul asasinării lui Raymond, ce spui ? Connie mi-a mărturisit că era foarte agitat și nervos înainte să moară. Asta mă duce cu gîndul la starea unui om care are revelația unor bănuieli care-l rod de multă vreme și bănuiesc că a fost

omorît tocmai din acest motiv. Cu siguranță v-ați pus și voi aceeași întrebare.

Oscar a venit lîngă mine la balustradă.

— Ne-am gîndit, dar nimeni nu credea într-adevăr. Dacă Raymond ar fi găsit ceva, nouă ne-ar fi spus în primul rînd. Imediat. De ce ar fi ținut un asemenea lucru doar pentru el ?

Un motiv găsisem eu, dar mă jenam să-l spun cu voce tare. În schimb i-am spus că am citit rapoartele detectivilor pe care mi le dăduse Rob Kurland și l-am întrebat dacă între timp nu apăruse ceva nou.

Răspunsul a fost negativ.

— Bîjbîie, ca noi toți de altfel. Nimeni nu a văzut, nimeni nu a auzit nimic. Au luat-o pe o cărare greșită, înțelegi ? Singurele persoane pe care detectivii le pot chestiona, sîntem noi ; nu avem vecini apropiați pe aici.

— Deci fiasco pe toată linia.

— Așa se pare...

Amîndoi am rămas tăcuți cîteva clipe apoi am menționat fotografia celor patru tineri, ce o aveam de la Connie.

— Lynn era tare drăguță, Oscar. O pierdere teribilă.

— Pierdere nu este cuvîntul potrivit. De fapt aici nici nu există vreun cuvînt potrivit.

Fața lui era în întuneric, dar îmi puteam imagina expresia ei.

— Știi că s-a ocupat de campania mea electorală, ultima dată cînd am fost reales ? Avea doar 16 ani pe atunci, dar fetișcana mea era capabilă să facă față acelor enorme mase de oameni, care nu întotdeauna erau foarte prietenoase, știi... și cu toate astea se descurca de minune. Și reușea să-i facă atenți, reușea să se facă ascultată. Avea mult curaj fetița tatii... avea...

Mi-aș fi dorit să văd și eu așa ceva, tînăra Lynn față în față cu o masă de alegători sceptici.

— Îi plăcea să se ocupe de campanii deci.

— La nebunie, Gillian, ce mai, era o pasiune. Nu am văzut în toată cariera mea pe cineva care să învețe să facă politică atît de repede așa cum a făcut-o fetița mea. O avea în sînge.

Am interpretat asta în sensul că Lynn era predestinată să ia locul tatălui său, în menținerea legăturii cu Washingtonul. Dar acest plan căzuse, la fel cum căzuse și planul de a face din Bobby Kurland un capitalist prosper și pe Ike Henry un reputat om de știință.

— Ellie avea peste 40 de ani cînd a născut-o pe Lynn, șopti Oscar mai mult pentru sine. Gata cu copiii, pentru noi toți. Viitorul aparține lui Joel...

M-a privit trist :

— Ce păcat că tu și Stuart nu ați avut copii.

— Asta i-am spus-o și eu mai demult.

Vorbise Elinor care apăruse în cadrul ușilor de la terasă.

— Mai ții minte Gillian ? Te-ai supărat nițel pe mine atunci.

— Adevărat ? Nu-mi amintesc.

Elinor înaintă și veni lîngă noi la balustradă.

— Unde-i Connie ?

— Connie este într-un dormitor și trage un plîns bun. Tocmai i-am spus că avem deja angajați detectivi particulari.

În sfîrșit !

— Și s-a supărat ?

— Ei, este și o ușurare în același timp, înțelegi. Înseamnă că familia este de acord cu ea și că nu am pierdut timpul pînă acum. Însă i-am răscolit și alte spaime de ale ei, care ar fi fost mai bine să rămînă așa cum erau.

— Vrei să zici că ți-a fost peste mînă să-i mărturisești despre detectivi.

Elinor oftă.

— Nu, avea tot dreptul să știe. Iar cînd m-au rugat fetele să fiu eu aceea care s-o înștiințeze, nu le-am putut refuza.

„Fetele" — Anette și Michelle, femei care se apropiau încet de jumătatea unui secol.

— Coboară în cîteva minute. Are nevoie de cîteva clipe ca să-și revină.

— Ăă, eu cunosc chestia cu detectivii ? am întrebat precaută.

— Consideră că o afli chiar acum, zîmbi Elinor. Îmi pare rău de cele întîmplate, Gillian, dar acum nu mai

este nevoie să ne prefacem. Și am impresia că te-ai obișnuit s-o dădăcești pe Connie, iarăși un lucru pentru care ne cerem scuze.

— Oh, nu este nici o problemă. Connie avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, cineva nici foarte apropiat, nici foarte implicat.

A fost o pauză, apoi Oscar a întrebat :

— Încă te mai consideri de cealaltă parte ? Sau te-ai întors pentru totdeauna ?

Am rămas interzisă. Ideea nu-mi trecuse niciodată prin cap. Le-am spus, cît am reușit de blînd, că voi rămîne pînă Connie va sta pe picioarele ei. Apoi mă voi întoarce la Chicago.

Connie încă era exaltată atunci cînd ne întorceam acasă.

— Mă cred, Gillian ! E prima dată cînd mă cred cu toții. Ochii îi scînteiau și avea gesturi repezite, necontrolate.

Nu-mi plăcea asta. Comportamentul ei începea să semene cu acela pe care l-am văzut cînd am venit din Chicago.

— Nu te baza prea mult pe asta. Pînă acum nu s-a descoperit mare lucru, știi...

Parcă vorbeam la pereți.

— Niciodată nu m-au băgat în seamă, dar acum, dar acum am dreptate. Și ei cred că bietul Raymond a fost ucis. Știam eu ! Știam eu !

— Connie ! Liniștește-te ! Vreau să-ți pun o întrebare.

A făcut un efort și a tăcut.

— Mi-ai spus că Raymond a venit aici pentru că în ultima perioadă era irascibil, tracasat și dorea pur și simplu să se odihnească o vreme.

— E adevărat. Și ce-i cu asta ?

— Nu acesta a fost motivul Connie. A venit aici pentru un consiliu de familie foarte urgent. Oscar l-a convocat. De asta erau cu toții pe insulă atît de devreme anul ăsta.

M-a privit zăpăcită.

— Nu se poate. Mie nu mi s-a spus nimic.

„Of, of, Connie, sărmana de tine“

— Probabil a fost o decizie de ultim moment, am spus încercînd o manevră disperată de a proceda cu tact. Îți amintești ce ți-a spus Raymond ? Cuvintele lui exacte ?

Se încruntă a aducere aminte.

— A spus că va ajunge să se urce pe pereți dacă mai rămîne o zi în Boston. Asta a spus. Nici un cuvînt despre un consiliu de familie.

— Ești sigură ?

— Absolut !

— Deh, poate Oscar s-a decis să-i convoace pe ceilalți după ce Raymond era deja aici, am sugerat eu. E foarte posibil

Eram amîndouă în dormitorul meu și mă simțeam foarte obosită ; avusesem o zi grea. Patul meu părea confortabil însă Connie nu era hotărîtă să plece.

— Și totuși asta nu explică de ce nu m-au anunțat și pe mine ! a izbucnit ea. Știu că nu-mi cer părerea la întrunirile astea ale lor, dar niciodată nu m-au ținut deoparte. Nu era nevoie decît de un telefon.

— Dar oricum te-ai fi dus a doua zi. nu-i așa ? Chiar tu mi-ai spus că mai aveai niște comisioane de făcut în Boston.

— Ha,de fapt era treaba mătușii Elinor. M-a rugat să adun niște informații despre anumite grupuri care solicitau sprijinul Fundației noastre. Elinor spunea că vrea să compare solicitările în timpul weekend-ului. Ce s-a vorbit la reuniune, știi ?

— Oscar era hotărît să-și declare candidatura pentru Senat.

Fața ei s-a luminat emoționată.

— Oh, mă bucur ! Era și timpul, nu crezi ? Bine, bine. Întotdeauna mi-a părut rău pentru data trecută.

— Cum adică ?

Mi-a aruncat o privire încurcată.

— Ah, așa e, nu aveai de unde să știi. Oscar făcuse încă mai demult toate aranjamentele, dar atunci... înțelegi... a fost răpit Theo. Raymond mi-a spus mai tîrziu că familia a decis să nu meargă mai departe.

MAI TÎRZIU. Adică după ce a ieșit din spital.

— Ți-a spus și de ce ?

— Pentru că ar fi existat oameni care l-ar fi acuzat pe Oscar că strînge capital politic folosindu-se de o tragedie familială. Să strîngă voturi din milă...

Connie s-a oprit și s-a schimonosit la față de parcă ar fi avut dureri.

— Ce s-a întîmplat Connie ?

A înghițit cu greu și a vorbit secătuită :

— Mi-am adus aminte de încă ceva. Raymond a spus că ceilalți din familie ar fi fost naivi să creadă că vor fi MĂCAR astfel de voturi. A spus că reacția generală ar fi fost una de ... of, era un cuvînt în germană, însemna oameni care se bucură de nenorocirea altora.

— Schadenfreude ? !

— Așa parcă. Nu ți se pare îngrozitor ? Doar pentru că ne numim Decker !

— Ba da, este îngrozitor.

— Vreau să cred că greșea. Oamenii nu sînt atît de răi, n-am dreptate ?

— Ba da Connie, sigur că ai dreptate.

Mă gîndeam de fapt că Raymond avea dreptate, dar nu era cazul s-o spun cu voce tare. Connie începea să redevină agitată. Și în același timp îmi venea să zîmbesc cît de ușor alunecasem pe panta obișnuinței de a-i sufla în coarne lui Connie, exact cum făcea întreaga familie. I se atribuise rolul — sau și-l atribuise singură — de „copil etern" ce trebuie tot timpul protejat.

În sfîrșit a plecat în camera ei și am reușit să mă bag în pat. Dar cum se întîmplă întotdeauna cînd ești moartă de oboseală, gîndurile nu-ți dau pace și nu poți adormi cu nici un chip.

Descopeream lucruri noi despre familia „mea". despre moartea prematură și înfiorătoare a micului Theo care încurcase socotelile lui Oscar în prima lui tentativă de a candida la Senat. Dar ce mă sîcîia cel mai mult era faptul că biata Connie fusese ștearsă de pe lista reuniunii.

Participasem și eu la multe asemenea adunări pe vremea cînd trăia Stuart, iar Connie nu fusese niciodată exclusă ; familia era chiar excesiv de scrupuloasă în privința participării. Ea nu contribuia cu nimic, dar de

fiecare dată ERA acolo. Astfel apărea în mod evident faptul că prezența ei nu a fost dorită atunci pe insulă. Oare Oscar m-a mințit cînd mi-a spus că el personal convocase reuniunea? Reuniune care, chipurile, i-ar fi relansat șansele următorului pas în cariera sa politică.

Raymond ascunsese adevăratul motiv al plecării și Elinor inventase o scuză, un motiv ca s-o țină pe Connie încă o zi în Boston. Nu doreau ca ea să vină.

Raymond avea confirmările lui în legătură cu asasinul, dacă Oscar spunea adevărul, și le ținea doar pentru el. Dar dacă Raymond aflase cine e în spatele întregii afaceri, pentru ce Dumnezeu nu dezvăluise adevărul? Răspunsul era că dorea să protejeze pe cineva încercînd în același timp să găsească o soluție care să oprească crimele fără să demaște pe criminal.

Nu ar fi făcut așa ceva pentru un rival de afaceri. Concluzia se trăgea singură, dar gîndul acesta mă înfricoșa: ucigașul era cineva din familie!

Un singur membru a fost deliberat exclus de la ultimul consiliu. Poate Raymond însuși a rugat-o pe Elinor să găsească un motiv care s-o țină pe Connie în Boston. De ce? Răspunsul era limpede. Ea era persoana ce trebuia protejată.

CONNIE!?

Ideea era atît de prostească încît am izbucnit în rîs.

Connie-Vai-Săraca--De-Mine-Decker, îndeletnicindu-se cu un lucru atît de complex și îndrăzneț ca această serie și nu doar una, de crime!

Mă pricep la oameni, poate mă laud, dar recunosc pe cineva care se preface și de un lucru eram absolut sigură: Connie NU JUCA rolul unei femei pasive. Îl trăia! Mai degrabă era capabilă să înoate de la Boston pînă la Miami Beach decît să comită o crimă. Nu ar fi ucis, nu din cauza calităților ei morale pe care le bănuiam la fel de curate ca ale oricăruia din familie, ci pur și simplu nu ar fi reușit să ducă la bun sfîrșit partea detaliilor. Toate aspectele de care trebuia să țină cont, plănuite cu mult timp înainte, menținerea fermă pe drumul început și la urmă finalizarea propriuzisă. Nici vorbă de Connie a noastră. Nici într-o mie de ani!

Mi-era imposibil să adorm. M-am ridicat din pat și mi-am tras o pereche de pantaloni ; poalele cămășii de noapte le-am îndesat înăuntru. Era momentul să mă opresc din supozițiile astea idioate. Uite unde am ajuns ! La celebra ticăloasă Connie Decker care ucidea copiii celorlalți din familie pentru a-și calma suferința pierderii propriului copil. Ești nebună, Gillian, nebună de legat !

Brusc m-a cuprins dorința să revăd un loc, altădată drag mie, loc unde nu-mi trecuse niciodată prin cap că ceilalți din familie ar putea fi niște asasini maniaci.

Voiam să revăd casa mea și a lui Stuart.

Luna lumina destul de bine poteca din interiorul proprietății Deckerilor, dar o lanternă ar fi fost mai nimerită. Am depășit pîlcul de cedri care emanau un miros amețitor, am lăsat în urmă casa lui Elinor, casa lui Tom Henry — o încăpere era încă luminată.

Și iat-o ! Căsuța mea, conturată de oceanul ce lucea palid în lumina astrului nopții.

Era cea mai mică și cea mai modernă din cele cinci case. Stuart o ridicase doar cu un an înainte să ne cunoaștem. Obișnuiam să avem o dublură a cheilor care o țineam ascunsă într-o cutie de tablă din spatele casei, dar nu aveam nevoie de ea. Toți acești ani am păstrat cheia mea. Am făcut copii și le-am oferit gemenelor cînd am plecat. Dar numai acum mi-a trecut prin minte, că după atîția ani, încuietorile puteau fi schimbate. Și totuși am avut noroc, la început cheia a intrat greu, apoi s-a răsucit cu ușurință. Ușa s-a deschis.

Stăteam acolo în întunecimea casei încercînd să-mi calmez torentul de amintiri ce mă copleșea. Nu mă gîndisem nicicînd că revenirea după zece ani în această casă va semăna cu o spargere în puterea nopții, deși asta era, așa că trebuia să mă obișnuiesc cu ideea. „E doar o casă" îi spusesem lui Connie ieri. Am bîjbîit după comutator și am aprins lumina.

Și l-am văzut pe Tom Henry cu un revolver îndreptat spre mine.

— TOM ! am țipat.

El s-a albit la față și a lăsat repede mîna în jos.

— Oh. Doamne, Gillian! Îmi pare rău! Credeam că e vreun spărgător care...

— Nu! Am o cheie! Am ridicat prostește cheia, de parcă asta ar fi constituit o justificare a prezenței mele aici. Eram supărată pe el, asta ca să folosesc un termen moderat.

Tom a lăsat arma pe masă și s-a apropiat, apucîndu-mă de umeri.

— Ai tras o sperietură grozavă! Îmi pare rău.

— Bineînțeles că m-am speriat. Nimeni nu m-a folosit drept țintă vreodată!

Am respirat adînc și m-am străduit să mă calmez.

— E încărcat, presupun?

— Din nefericire, da. Trebuie să mă ierți, Gillian. E doar din cauză... știi, sînt cam nervos în ultima vreme...

Asta da, era adevărat și încă mai mult decît acel „cam" — arma o demonstra.

— E-n regulă, Tom. Nu s-a întîmplat nimic. Dar ce cauți aici?

Și-a retras mîinile de pe umerii mei.

— Hm, insomnii. În ultimele nopți, ăă... mă descurc mai bine dacă nu stau acolo. A făcut un semn cu bărbia în direcția casei lui. Alt pat sub un alt acoperiș ajută, mă înțelegi? Îmi cer iertare că am pătruns aici, Gillian.

Cred că se folosise de cheia din cutia de tablă sau poate gemenele dăduseră un rînd de cópii întregii familii.

— Nu mă deranjează asta. Nimeni nu folosește casa asta, poți foarte bine să dormi aici. Dar văzusem o fereastră luminată la tine.

A zîmbit strîmb.

— E pentru liniștea Fergusonilor. O las mai tot timpul aprinsă. Elionor începe să facă valuri dacă nu știe unde sînt.

Mă gîndeam...

— ...De ce nu te muți aici dacă te simți mai liniștit? Nimic nu te împiedică.

— Mulțumesc, dar nu cred că e cazul. Nopțile sînt mai grele. Și dacă tot ești aici, ce spui de o cafea? Sau cacao. Un păhărel poate?

— Nu, nu cred că e cazul. Ora asta din noapte nu e tocmai potrivită pentru plimbări nostalgice. Nici eu nu reușeam să ațipesc. Mai bine revin mîine.

— Mai stai.

— Ba nu, plec. Noapte bună, Tom.

Și am zburat !

Practic, am fugit tot drumul la întoarcere. Abia vedeam pe unde calc. Bietul Tom. Era clar că voia să mai discute cu cineva și fuga mea nu se dovedea doar lașă, ci și răutăcioasă.

Dar îmi era destul pentru o singură zi, destul pînă peste cap. În plus nu doream să mă amestec în problema altuia din familie, pe care ceilalți îl considerau capabil să și-o rezolve singur. Și asta era încă o răutate din partea mea.

Numai după ce m-am băgat în pat mi-am dat seama că de fapt după zece ani era prima oară cînd intram în casa mea și nu văzusem nimic. Nici mobile, nici zugrăveala, nici covorul nici..., nimic.

În schimb văzusem un bărbat cu o armă !

9

Cineva bătea insistent la ușa dormitorului meu. Asta a fost lucrul care m-a trezit în dimineața următoare. Am presupus că era Connie și i-am spus să intre, dar nu, era Joel. Puștiul deborda de un entuziasm juvenil ce părea necuviincios în special la acea oră atît de matinală.

— Deșteptarea, mătușă Gillian ! țipă el cu o veselie greu de suportat. Doar nu vrei să întîrzii la prima lecție de windsurfing, nu-i așa ?

Prima ? Din cîte ? L-am privit cu un ochi întredeschis.

— Cît e ceasul ?

— E ziua în amiaza mare. E timpul să plecăm !

Am privit pe fereastră și am văzut doar un semiîntuneric cenușiu.

— Chestia aia e ceață ?

— Va dispare pînă cînd vei deschide și al doilea ochi. Haide, mătușă Gillian, puneți costumul de baie și să mergem.

— Joel ! am spus răspicat. Nu merg nicăieri și nu fac nimic înainte să beau o cafea.

— Deja m-am gîndit la asta, spuse ţuguindu-și buzele. Am dat drumul la filtru înainte să urc. Aștept în bucătărie.

Și o șterse înainte să apuc să protestez. Indiferent a cui ar fi fost casa, acolo în Martha's Vineyard, membrii clanului se simțeau ca la ei acasă, în oricare dintre ele. Era un lucru care-l uitasem. Joel nici nu ar fi visat să intre fără să ceară voie în apartamentul din Boston al mătușii Gillian, dar aici, probabil, avea și o cheie personală.

Să fiu trezită în acest mod, de un puști de 15 ani care te îndeamnă să faci ceva umed, rece și cu siguranță periculos, nu era tocmai pe gustul meu. Dar am reușit să mă extrag din pat și să mă duc în baie. Cînd coboram complet echipată pentru teribila încercare, m-am oprit o clipă lîngă ușa lui Connie. Nici un zgomot, încă dormea. Am urmat aroma cafelei, pînă jos în bucătărie.

Joel înfuleca tartine cu dulceață de mure și își bea lăpticul. Mi-am turnat o ceașcă de cafea și m-am așezat lîngă el la masă.

— Trebuie să recunosc că nu sînt o expertă în fenomenele meteo din New England, am spus, dar încă sînt convinsă că chestia aia de afară se numește ceață !

Joel înghiți o îmbucătură uriașă și vorbi :

— Se ridică deja. Își puse palma pe piept și rosti dramatic : „Ceața se apropie cu pași de pisică spuse actorul."

— Hm, bănuiesc că pe actor nu a pășit niciodată o pisică atunci cînd avea chef să doarmă. Joel, treaba asta cu windsurfingul este absolut necesară ?

— Absolut necesară ! Ai spus că vrei să înveți să navighezi nu-i așa ?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ei bine, continua el netulburat, acesta este un prim pas extrem de simplu. Înveți să manevrezi o singură pînză și pe urmă începi cu lucruri mai complicate, nu ? Și în plus de asta, este foarte distractiv ! Pregătește-te pentru cea mai emoționantă încercare a vieții !

— Joel, nu sînt dispusă să am încercări atît de emoționante. Tot ce-mi doream era o oră de somn în plus.

— E prea tîrziu acum. Mergem la windsurf și o să-ți placă teribil !

Și tralala și tralali și uite cum am căzut eu de fraieră !

Mi s-a permis să-mi termin cafeaua și amîndoi am pornit-o prin spatele casei, spre prima mea lecție de windsurfing.

Joel avea dreptate. Ceața se risipea văzînd cu ochii. L-am urmat pe fîșia de litoral dintre cele două case, a noastră și a lui, pînă cînd s-a oprit în fața a două plăci de surf cu pînzele strînse și așezate lateral. Tocmai voiam să fac o remarcă usturătoare în legătură cu numărul ciudat de exact de surfuri necesare, cînd brusc mi-am dat seama că unul dintre ele aparținuse lui Bobby, mai mult ca sigur.

Michelle le numise „scîndurele", dar privite de aproape erau foarte solide și nu păreau deloc fragile.

Am făcut o ultimă încercare.

— Joel, nu crezi că ar fi mai bine să...

— Nu spune nu pînă nu încerci măcar, mătușă Gillian. Nu-ți fie frică, nu se poate întîmpla nimic rău. Este un loc bun pentru începători. Vîntul este domol aici. Dacă vrei valuri mari trebuie să mergi în susul insulei. Și acum vîntul suflă înspre țărm, deci dacă ai necazuri cu orientarea vei fi dusă înapoi la mal.

— Oh, asta mă liniștește grozav !

— Asta este al tău, spuse el și arătă cu degetul. Surf alb, velă roșu cu alb.

— Dar este mai mare și mai greu ca celălalt !

— Este un surf pentru nivelul zero, lecția întîi. Mai mare înseamnă mai stabil. Cu el am învățat și eu și Bobby.

— Ia stai o clipă, dar al tău are barete pentru fixat picioarele și al meu e neted ca-n palmă !

— Eu i-am scos ratrapele pentru că la început te vei

mișca o mulțime, ca să-ți găsești echilibrul. Cele mai multe surfuri pentru începători nu au deloc chestii dintr-astea. Ia te uită ! A sărit. E timpul să începem !

„Uraa... uraa..."

Am împins pe apă surful meu pînă cînd apa mi-a ajuns la brîu. Catargul m-a dezamăgit profund. Întotdeauna am crezut că un catarg bine crescut stă înfipt la locul lui și nu pornește la plimbare după cum îl taie capul, dar se pare că m-am înșelat. Modelul acesta era construit în așa fel încît se balansa în toate părțile !

Joel a scufundat surful pe-o parte și a largat vela. Aceasta a căzut prompt în apă.

— Așa trebuia să se întîmple ?

Am fost asigurată că da.

— Vom începe cu ridicarea catargului. Hopa sus !

HOPA SUS ? M-am ridicat binișor, în patru labe și apoi vertical pe placă, punînd picioarele de-o parte și de cealaltă a catargului. Placa, ce mi se părea gigantică pe plajă, era acum afurisit de mică. Urmînd instrucțiunile lui Joel, am tras de catarg cu ambele mîini, pînă am reușit să-l extrag din apă împreună cu vela. Mi s-au părut grele doar pînă în clipa în care au ieșit din apă, dar acum erau surprinzător de ușoare.

Apoi Joel mi-a arătat cum să le înclin ușor, ca să permit apei să se scurgă mai repede de pe velă. Aveam impresia că voi scăpa catargul în apă, dar nu s-a întîmplat așa.

Și acum era timpul ca lecția să înceapă serios. Atunci cînd manevrai surful te țineai de un mîner de plastic curbat, amplasat pe lățimea velei, dar Joel mi-a arătat că pentru început trebuia să mă țin de catarg cu ambele mîini, imediat sub locul de fixare a mînerului. Ținîndu-mă de catarg, m-am rotit, făcînd pași mici în jurul lui și în același timp trăgînd vela spre coada surfului. Rezultatul a fost o întoarcere de 180 de grade... reușisem !

Apoi am exersat procedeul în cealaltă direcție cu revenirea velei spre botul plăcii. Joel m-a pus să execut aceste două mișcări pînă cînd îmi venea să-l iau la palme ! Acum ardeam de nerăbdare să încep.

În sfîrșit Joel m-a pus să mențin catargul perpendi-

cular pe centrul surfului și doar atunci mi-a permis să apuc mînerul. A țipat :

— Dă-i drumul ! Și ține minte să ții genunchii îndoiți și spatele drept !

Și-am plecat ! Parcă zburam !

Presiunea vîntului pe velatură avea tendința să mă oblige să-mi țin picioarele rigide, așa că la început trebuia să-mi corectez mereu poziția. Dar după cîteva minute m-am obișnuit și nu mai era nevoie să mă concentrez.

Și era minunat ! Pur și simplu incredibil de ușor !

Știam că ceea ce făceam eu acum, în ochii unui expert al surfingului, era floare la ureche, dar pentru mine urcată prima oară pe așa ceva, era un sentiment glorios. Exista oare ceva mai plăcut și mai relaxant în același timp ? Nu după multă vreme am început să mă gîndesc la valurile acelea mari din susul insulei.

Joel a apărut lîngă mine pe surful său cu velă galben cu verde.

— Ei, ce spui ! Îți place ? țipă el.

— Extraordinar ! i-am strigat eu. Ai avut dreptate !

— Ha, te simți în stare să ne luăm la întrecere ?

Mă simțeam ! Cel puțin așa credeam. Am încercat să manevrez ca să ne aliniem pentru start, dar în aceeași clipă am simțit cum vela mă trage cu forță și am scos un țipăt.

— Lasă mînerul ! strigă Joel.

L-am lăsat, dar a fost prea tîrziu. Am căzut în apă cît eram de mare. Soarele încă nu avusese timp să încălzească apa care era încă foarte, foarte rece.

Am înotat la suprafață și l-am găsit pe Joel rîzînd ca un apucat :

— Parcă vii de la botez, mătușă Gillian, hohoti el. Ei, oricui i se poate întîmpla. Hai s-o luăm de la început.

Nu mișca un deget să mă ajute, ci se mișca în cerc, ținîndu-mi discursuri moralizatoare, în timp ce eu mă chinuiam să ies din faldurile pînzei. M-am urcat pe surf, am ridicat catargul, am scurs vela, am centrat catargul, am apucat mînerul, l-am străpuns pe Joel cu privirea și am strigat : Gata !

Amîndoi am alunecat unul lîngă altul pînă cînd am depășit punctul de pe țărm care stabilisem că era fini-

șul. Cursa a fost strînsă. Cine a spus că un puști de 15 ani nu știe să fie diplomat ?

Am tot navigat pînă cînd am simțit crampe în mușchii picioarelor. I-am făcut semn lui Joel că vreau să mă întorc.

Odată ajunsă pe plajă, am lăsat jos vela și m-am trîntit pe nisip masîndu-mi gambele care mă dureau îngrozitor. Joel încă era pe apă, executînd fără nici un efort tot soiul de manevre complicate. Era acum foarte departe în larg. A apărut încă o velă, de data asta atașată unei bărci. O conducea tot un puști care striga și-i făcea semne cu mîna lui Joel. Cei doi tineri se roteau acum în cercuri strînse, fiind destul de aproape să se poată auzi. După cîteva clipe barca se îndepărtă grațios.

ȘI DACĂ ÎN LOCUL AMICULUI LUI JOEL AR FI FOST UN CRIMINAL ?

M-am speriat de propria mea idee. Nu mă mai gîndisem de mult la primejdii și iată că acum mă cuprindeau vechile temeri. Ce simplu era să aluneci într-un fals sentiment de securitate, mai ales cînd autoamăgirea era la îndemînă.

Dar nimic nu se schimbase. Încă exista un criminal care dorea capul lui Joel. M-am uitat după el. Între adîncuri și fragilul său trup, nu exista decît o placă de cîțiva centimetri.

Expus, vulnerabil, o țintă ușoară pentru cineva cu ura în inimă și cu o pușcă în mînă !

Oricine putea să vină și cu un singur glonț, ramura Deckerilor din Massachusetts ar fi fost completamente închisă. Asta urma să fie țelul final ? Sau cineva dorea să distrugă întreaga familie ? Taie mereu ramurile tinere ale copacului și vei reuși să-l distrugi cu siguranță.

Dacă aș fi fost mama lui Joel, nu l-aș fi lăsat nici o secundă nesupravegheat. Cu toate astea, ambii părinți îl lăsau de capul lui, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. De ce nu erau mai atenți ? Pentru ce nu se închideau într-o fortăreață, înarmați pînă-n dinți, decișî să-și vîndă scump pielea ?

— Te distrezi ? spuse o voce în spatele meu. Am întors capul și l-am văzut pe Tom Henry.

— Bună, Tom !

— De departe păreai un copil, Gillian. Te-am văzut de pe cheiul din spatele casei.

Se așează pe nisip alături de mine.

— Ce ai la picior ? Febră musculară ?

— Mușchii pe care nu i-am folosit atîta vreme sînt surprinși de atîta considerație.

— Ia stai. Lasă-mă pe mine.

Degetele lui fine de chirurg au pipăit glezna mea pînă au descoperit zona nevralgică, pe care a masat-o ușor, alinîndu-mi durerea.

— Cum e ?

— Mai bine,mulțumesc.

Mă simțeam vinovată și-i datoram o scuză.

— Îmi pare rău că am fugit noaptea trecută. L-am oprit cînd încerca să protesteze. Singura mea scuză este că avusesem o zi grea, iar cînd am văzut arma, am devenit nervoasă, asta-i tot.

Tom a dat din cap.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ți-am folosit casa fără să-ți cer voie și te-am amenințat cu arma. Te rog să mă ierți.

— Oh, Tom, dar aveai oricum voie să folosești casa. Cînd am plecat, le-am spus gemenelor că începînd cu acea zi, pot să folosească casa cum doresc. Cît despre armă... O iei cu tine cînd nu reușești să adormi la tine acasă ?

A zîmbit scurt.

— Nu, am una acolo și una acasă. Sînt nebun, nu-i așa ?

„Aproape".

— Ești excesiv de precaut față de ceilalți. Face excepție familia Kurland căreia, se pare, nu-i pasă de nimic.

— Este felul lor de a face față. Dacă ții durerea la distanță, nu te poate răni. Gemenele dintotdeauna au fost așa, niciodată nu s-au lăsat copleșite de evenimente. Și Rob... hm. Ridică din umeri.

— Rob este al treilea geamăn, am remarcat eu.

Tom rîse bine dispus :

— Cîteodată asta și este, nu ți se pare? Rob foarte bine se putea naște Decker, acum cu certitudine ESTE un Decker.

A căzut pe gînduri privindu-l pe Joel care desena arabescuri complicate pe oglinda apei. A dispărut îndărătul unei limbi de uscat. Cînd a reapărut era însoțit de alte două surfuri. Doi băieți de vîrstă apropiată, bănuiam, era greu să-mi dau seama de la distanța aceea. Încercau să execute o manevră la unison, dar vîntul se oprise.

— Sînt deosebiți, nu-i așa? murmură Tom.

Nu s-a referit la cei trei băieți sau, cel puțin, nu la toți trei, vorbea despre clan, în general.

Cu cît se apropia divorțul, Tom se simțea din ce în ce mai mult un străin. Am privit bărbatul care stătea lîngă mine. De cînd îl știam, Tom fusese diferit față de întreaga familie. Nu era un actor la fel de virtuos precum ceilalți, poate că nici nu era nevoie ; era talentat, orientat în altă direcție însă. Omul acesta știa să facă mult bine în jurul său, nu să facă bani. Era medic.

Chiar și aspectul fizic era diferit. Era puțin mai scund decît media bărbaților din familie. Probabil se va îngrășa cînd va îmbătrîni. Deckerii nu aveau niciodată astfel de probleme... Părul creț, blond cenușiu, semăna cu un chibrit aprins într-o cameră întunecată, alături de părul negru strălucitor al celorlalți.

Deckerii au avut tendința de a se căsători cu oameni cu un aspect fizic asemănător lor ; Rob Kurland era un exemplu tipic. La rîndul ei, Connie era înaltă și cu părul de abanos. La fel fusese și Oscar Ferguson înainte să încărunțească. Desigur și eu corespundeam tiparului. Eram destul de înaltă și chiar dacă părul meu nu era negru, era un castaniu destul de închis pentru a intra în barem și a satisface cerința generală. L-am acuzat odată în glumă pe Stuart că s-a căsătorit cu mine doar pentru că mă încadram în tipar. A negat-o, fără prea multă convingere.

Și iată-l pe Tom Henry trecînd prin aceeași stare sufletească prin care trecusem și eu cu mulți ani în urmă. Atașat Deckerilor și totodată însetat de libertate. Pregătit să plece și totuși mai întîrziind o clipă. Stau și mă întreb dacă vreodată cineva i-a părăsit ÎNTR-ADEVĂR pe Deckeri ? !

Am auzit un „hello". Ne-am întors și am văzut-o pe Michelle coborînd treptele spre plajă. Purta un short alb și o bluză subțire, albă, care probabil costa salariul meu pe-o lună.

Tom oftă încetișor. De cîte ori își vedea cumnata, o vedea pe Anette. Michelle se îndrepta spre noi cu un pas sprinten, ignorînd instabilitatea nisipului.

— Gillian, îmi cer scuze pentru comportamentul lui Joel. Asta-ți mai lipsea. Windsurfing ! Trebuia să-i interzic să...

— Mă bucur că nu ai făcut-o, i-am zîmbit eu. Mi-a plăcut ! Dar ce îmi plăcea mai mult era mirarea care i se citea pe față.

— Oh, deci ești plină de surprize, nu-i așa ?

Din tonul ei am dedus că era o remarcă prietenoasă.

— Tom, nu te-am văzut de două zile.

El făcu un semn cu mîna.

— Nu prea ies din casă.

— Ei bine, ai ieșit acum, era și timpul. Gillian vreau s-o aduci pe Connie la prînz, pe la 12,30, aproximativ. Acum Rob e plecat în Vineyard Haven, dar se întoarce pînă atunci. Sau ai alt program ?

— Nu. Și nici Connie bănuiesc.

— Bun. E bine să-i menținem un program încărcat pînă se va restabili complet. Și Tom, ești și tu invitat !

— Oh, nu, Michelle, nu e cazul, zău.

— Ei, acum nu poți refuza. Insist să vii, tuturora ne-ar face plăcere. Gillian, spune-i și tu să vină !

„Ia te uită ? !"

— Mi-ar plăcea să vii și tu, Tom, am spus ca o școlăriță ascultătoare.

Tom m-a privit în ochi cîteva clipe, fără să spună nimic. Apoi s-a întors spre cealaltă cumnată :

— E-n regulă, Michelle, voi veni.

Tot acest dialog avusese evident un scop, pe care nu-l sesizam încă. Hm, nu mergea dacă-l ruga Michelle, în schimb o făcea de dragul meu.

După ce m-am uscat, Tom m-a însoțit pînă acasă să o salute pe Connie. Surprinzător, aceasta avea oaspeți. Era o femeie la vreo 70 de ani, micuță dar încă în putere, cu un păr cenușiu închis și fața străbătută de multe ri-

duri. Era o veche prietenă a familiei, dar pentru nimic în lume nu-mi aduceam aminte de numele ei. Purta o cămașă de blue jeans și tenișI albi și m-am gîndit că astea erau hainele ei și acum zece ani, numai culoarea cămășii se schimbase !

Connie a fluturat un salut cu degetele către Tom, apoi m-a întrebat :

— O ții minte pe doamna Vernon, nu-i așa, Gillian ?

„Vernon. Aha !“

— Desigur. Ce mai faceți, doamnă Vernon ?

Prenumele ei era Florence sau Thelma, oricum ceva demodat, în stilul ăsta, dar nimeni în Vineyard nu-i spunea decît „Doamna Vernon“ acum și pururea.

Redutabila doamnă Vernon a venit și s-a plantat în fața mea, abia ajungîndu-mi pînă la umăr.

— Deci te-ai întors, așa-i ? spuse ea. Ei acum cred că ți-a venit mintea la cap și vei rămîne !

„Draga de ea.“

Tom a intervenit rapid în discuție spunînd ceva cordial bătrînei doamne, ajutîndu-mă astfel să evit răspunsul. Maniera puțin diplomată și elegantă a doamnei Vernon era considerată de restul familiei drept amuzantă și excentrică, eu o găseam doar iritantă. Orice s-ar spune, necioplită era, lucru care se străduia să-l evidențieze cît mai bine.

— Tocmai îi spuneam lui Connie că ar trebui să scurteze perioada obișnuită de doliu. Raymond nu ar fi dorit ca ea să se închidă într-un cocon, ce spui, Tom ?

— Probabil, acceptă el.

— Deci, nu mai sta închisă în casă toată ziulica, cît timp ești în Vineyard, și întorcîndu-se către Connie, agită-te, fă mișcare, ieși la plimbare, încearcă să trăiești normal, încearcă să FACI ceva Connie dragă.

„Connie dragă“ îi zîmbi de parcă ar fi aflat o metodă pînă acum secretă muritorilor.

— Bănuiesc că ai dreptate...

— Și încă cum ! Să fiu al naibii dacă n-am ! Nu trebuie să te dai bătută. Dacă simți că se apropie dușmanul, arde-i una peste bot ! Exercițiul fizic este cel mai indicat.

— Ne gîndeam să ieșim în larg, a răspuns Connie în doi peri. Gillian vrea să învețe să navigheze.

Doamna Vernon m-a privit șocată, surprinsă evident de ignoranța mea în materie, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu asta. Nu transpiri destul. Ai nevoie de ceva mai greu. Tenis de exemplu. Dacă tu și Gillian veți juca cîteva seturi în fiecare zi, te vei simți mult mai bine, ai să vezi.

— Nu știu să joc tenis, am spus automat.

Bătrîna se holbă la mine.

— Nu știi să navighezi, nu știi să joci tenis, da' ce știi să faci ?

— Să gîndesc gînduri frumoase ! și i-am aruncat aceeași privire.

Din nou Tom a intervenit salvator, dar ar fi fost mai bine să se abțină.

— Gillian glumește, ar fi trebuit s-o vedeți acum vreo oră făcînd windsurfing, rîse el. A fost capabilă să se țină tare alături de micul nostru campion, Joel. Și asta nu-i chiar atît de simplu !

„Nu era cazul să mă justifici, Tom."

Connie m-a privit curioasă.

— Am uitat de asta. Cum a mers ?

— Mi-a plăcut, am admis blînd. E un joc de copii, dar cînd am prins gustul, a devenit nemaipomenit.

Stupoarea doamnei Vernon începea să dispară. Windsurfingul nu era la fel de bine cotat precum navigația sau tenisul, dar cel puțin făceam un efort.

— Ei bine, eu plec, a anunțat ea. Vreau să-i văd pe Oscar și Elinor. Nu știi, sînt acasă ?

— Oscar face plajă, i-a răspuns Tom, dar nu știu pe unde-i ea.

— Ei, atunci cu siguranță știe altcineva !

„Spune-i unuia, că află toți" — doamna Vernon știa totul despre sistemul rapid și eficient de comunicații al clanului.

— Ah, încă ceva. În vara asta va fi război ! McDonald's face o nouă încercare.

Tom mormăi ceva neinteligibil și Connie spuse :

— Dar credeam că treaba asta s-a aranjat de ani de zile ! ?

— Așa credeam și noi, dragă. Dacă nu vin cu niște chestii legale, îmi pare rău pentru timpul lor.

Nu înțelegeam nimic.

— McDonald's ? E vorba de o persoană sau de cei cu minuturile ?

— De cei cu sandwichurile, evident, se indignă doamna Vernon. I-am chelfănit și data trecută și încă sîntem în stare. Însă de data asta presimt că va fi mai greu !

Tom a condus-o la ușă și i-a urat mult succes.

Cremwurștii cu mustar nu se potriveau deloc cu ambianța pastorală a insulei, era foarte adevărat. Eram surprinsă că McDonald's avea totuși curajul să încerce. Însă la o gîndire mai atentă, nu era de mirare, de ce nu ?

— Și zici că te-ai descurcat cu Joel ? întrebă Connie.

Am dat din cap.

— El m-a lăsat. A fost amabil cu o începătoare.

Tom s-a întors.

— Connie, trebuie să-i ajutăm. În special tu trebuie să-i ajuți. Toată lumea din West Chop te cunoaște și te admiră. Te consideră o aliată de nădejde.

Connie a făcut o față speriată.

— Oh, dar nu cred că eu... trebuie... nu a trecut decît puțin timp de la înmormîntare...

— Connie, ascultă-mă. Doamna Vernon are dreptate, înțelegi ? Trebuie să fii mai activă. Ar fi bine pentru toată lumea și ai da un ajutor și Vineyard-ului.

— Nu știu, zău, Tom... scînci ea.

— Să facem un tîrg, zîmbi el. Eu nu mai stau închis în casă dacă și tu faci la fel. O ajuți pe doamna Vernon, te ajut și eu. O.K. ?

— Mi se pare corect, am aprobat eu. Eu aș spune „da".

Ne privi pe rînd, apoi zîmbi anemic.

— Bine.

— Bravo ! spuse Tom cu un entuziasm relativ. Trebuie să ne întîlnim cu Oscar și cu doamna Vernon și să schițăm strategia de atac. Asta în cazul cînd doamna Vernon nu are deja una stabilită, lucru care n-ar fi de mirare. De altfel și noi avem ceva planificat.

— Bine, repetă Connie, de data asta ceva mai prezentă în spiritul lucrurilor. De unde începem ?

— De alături. Luăm prînzul la familia Kurland.

10

Rob Kurland arăta de zece ori mai bine decît ultima oară cînd l-am văzut. Obrazul începea să capete o culoare naturală și nu mai era tras la față, cu pielea întinsă gata să plesnească. Parcă și asprimea vocii se atenuase. Se vindeca. Joel nu era acolo. „Ia masa la un prieten" — mi-a spus tatăl său.

Discuția din timpul mesei s-a axat mai mult pe un subiect dramatic: lupta dintre exploatatori și exploatați, după cum a numit-o Michelle. La un moment dat am surprins un schimb de priviri pline de subînțelesuri, între Rob și Michelle, schimb datorat animației lui Tom și complicității interesate a lui Connie. Toată lumea se vindeca. În timpul unei pauze am întrebat:

— Doamna Vernon purta cumva aceeași pereche de tenișI și acum zece ani, cînd am văzut-o ultima oară?

Michelle izbucni în rîs:

— Umblă zvonul că i-a cumpărat pe nimica toată de la un maguzin de solduri. N-am văzut-o niciodată îmbrăcată altfel. Tu, Rob?

Nici el.

— Ar putea cumpăra toată rețeaua de magazine doar cu mărunțișul uitat prin buzunare. Bănuiesc că le poartă doar pentru comoditatea lor.

— Am uitat, am intervenit eu. Locuiește aici permanent?

— Acum da, îmi răspunse Tom. Înainte venea doar pe timpul verii ca și noi. Pe urmă însă, ah, să tot fie 6 sau 7 ani, s-a mutat aici definitiv. Cînd pleacă în vacanță, pleacă în Boston, la 70 de mile depărtare.

„... pe timpul verii, ca și NOI" a spus Tom, încă se considera parte din familie. Michelle a observat și ea, întrucît a găsit ocazia să spună:

— M-a sunat Anette azi dimineață. O așteptam săptămîna asta, dar se pare că mai întîrzie.

Tom își extrase privirea din farfurie.

— S-a întîmplat ceva neprevăzut?

— Nu chiar. Are o mică dispută cu trei sau patru tineri din Paris, afacerea aceea, știi.

— Distribuitorii de softwear, mi-am reamintit eu cu voce tare.

— Ah, ți-a spus deci. Ei bine, se pare că doar unul din cei patru este creierul, restul fiind doar niște lipitori. Anette încercă să-l convingă pe omul cu idei să se debaraseze de ceilalți.

— Asta-mi amintește de ceva, vorbi Rob ștergîndu-se la gură cu șervețelul. Trebuie să-mi petrec toată după amiaza la telefon. Afacerea Mirren-Whipps, spuse către Michelle.

Aceasta aprobă din cap.

— Lucrezi și în vacanță ? am întrebat.

— În afaceri nu există vacanță, remarcă mecanic Connie.

Cred că auzise acest comandament de la Raymond.

Rob zîmbi.

— Investești atît, cîștigi atît. Arătă cu vîrful degetelor care erau cele două proporții. Ce faci după amiază, Gillian ?

— Mă gîndeam să arunc o privire prin casa mea și a lui Stuart.

Connie se foi neliniștită. Am avut impresia că și Tom.

— Nici nu te-am întrebat, vorbi Connie, îmi pare rău, dar ai prefera să locuiești acolo ? Vreau să spun... dacă dorești...

— Nu, Connie. Vreau doar s-o văd.

Au înțeles cu toții. Nimeni nu s-a oferit să-mi țină companie, slavă Cerului.

Am rămas puțin dezamăgită după ce, în fine, am revăzut fosta mea locuință de vacanță. Îmi părea mai mică acum. Știam că lucrul acesta se întîmplă doar cu locurile unde ai copilărit și s-au imprimat în memorie prin ochii de copil. Am hoinărit prin camere, căutînd ceva să-mi reamintească de fosta mea prezență, dar nu era nimic. Am găsit cîteva haine prin dulapuri, de damă și bărbătești, de mărimi diferite, ținute aici pentru oaspeți, era clar. Nu mă simțeam deloc „acasă". Era doar o clădire temporar nelocuită din domeniul Deckerilor.

Mă întrebam cîtă lume trecuse pe aici în acești zece ani. Cîteva piese de mobilier îmi erau necunoscute și lemnăria interioară fusese în întregime schimbată. Familia avusese grijă de această casă nelăsînd timpul să o deterioreze, cine știe, poate într-o zi va fi locuită permanent. Cîndva. Era o locuință confortabilă, cu împrejurimi superbe. Poate că doamna Vernon avusese o idee excelentă să rămînă tot timpul anului pe insulă...

Am început să bat cîmpii și m-am ciupit ușor să mă trezesc. Nu, nu și iarăși NU. N-aveam de gînd să cad a doua oară în cursă.

Telefonul care a început să sune m-a făcut să tresar. Era Elinor.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, Gillian, a spus ea, dar a intervenit ceva de care uitasem complet. Asistenta mea sosește azi din Washington, de fapt cred că deja a aterizat.. Ne gîndeam că va locui la tine, dar acum că te-ai întors, nu putem s-o cazăm fără să-ți cerem acordul.

— Ah, nu e nici o problemă, Elinor. Cît timp stau aici voi locui la Connie.

„Și Tom va trebui să-și găsească alt loc pentru meditațiile lui nocturne."

— Asta este foarte drăguț din partea ta, Gillian, mulțumesc. Ai s-o cunoști și tu. Va sta cu noi o săptămînă dacă nu intervine nimic.

I-am dat încă o dată asigurările mele. După ce a închis, m-am gîndit cîteva clipe : partenerii mei de prînz nu au irosit nici o clipă înainte să o anunțe pe Elinor despre traseul meu, începeam să mă simt spionată . Asta era culmea ! Își spuneau absolut totul ! La familia Ferguson era destul loc pentru 6 oaspeți, dar probabil se obișnuiseră cu ideea ca vizitatorii să locuiască la mine. Mult mai convenabil din punctul lor de vedere, nu era cineva străin să-i deranjeze, și din cel al oaspetelui, mai mult spațiu. Totul putea fi explicat.

Apariția acestei asistente a lui Elinor mi-a reamintit că nu luasem legătura de multă vreme cu asistentul meu, am format deci numărul muzeului din Chicago. Leonard a spus că se bucură că mă aude (o minciună, evident) pentru că s-a descoperit într-o nu știu care mansardă, a nu știu carei case, o schiță de la prima punere în scenă

a piesei „Fantomele“ și că urma o licitație. Piesa lui Ibsen fusese refuzată de propriul său teatru din Oslo, cît și de teatrele din Suedia și Danemarca. Teribila dramă fusese considerată mult prea îndrăzneață pentru timpul ei. Astfel premiera mondială a acestei capodopere a avut loc la „Aurora Turner Hall“ din Chicago, jucată în norvegiană în fața unui public format din emigranți scandinavi.

Și iată că după atîția ani apare un fragment din schițele de scenă, doar o pagină, m-a avertizat Leonard. L-am întrebat precaută despre expertizele de autentificare și în final am fost convinsă că într-adevăr era marea lovitură ! Am discutat cu Leonard despre fondurile noastre, și am fixat plafonul pînă unde ne permiteam să licităm. I-am lăsat numărul de telefon din insulă și i-am urat succes.

Ce descoperire !

Ardeam de nerăbdare să împărtășesc bucuria mea... dar cui ? Nimeni din familie nu era pasionat sau măcar interesat de așa ceva. Probabil era mai bine. Aveam îndoieli că Leonard, singur, putea finaliza licitația și era mai cuminte să nu fac atîta tapaj în jurul unui lucru care, foarte bine, putea intra pe alte mîini.

Și ca să fiu sinceră, eram îngrijorată. Leonard era foarte competent în munca de zi cu zi în muzeu, dar pe măsură ce mă gîndeam mai mult, îmi dădeam seama că am greșit lăsînd licitația doar pe mîna lui. Marii rechini vor fi acolo, acea pagină din scenariul dramei nu aparținea doar istoriei teatrului din Chicago, aparținea istoriei teatrale universale ! Dacă Leonard o pierdea... Nu trebuia să-l las singur.

Doamna Vernon a revenit dimineața următoare și literalmente a smuls-o pe Connie din pat, după care au zburat amîndouă pe ușă ! Era timpul să înceapă campania, alături de întreaga suflare de pe insulă, de stopare a necredinciosului McDonald's, ce încerca să corupă modul de viață din Martha's Vineyard.

Era ora 10 și eu hoinăream prin pîlcul de cedri de lîngă reședința Fergusonilor. Se anunța o zi plictisitoare, de felul aceleia în care s-a născut ipoteza că munca este pentru negri și tractoare.

Elinor și asistenta sa erau prinse într-o interminabilă discuție. Numele asistentei era Nancy Younger. Avea în jur de douăzeci și ceva de ani și era genul femeii „bibelou de porțelan".

Delicată, oase subțiri, piele translucidă, tot timpul aveai impresia că un șoc o putea sparge în mii de fărîme.

Elinor a făcut prezentările și din spusele ei ar fi trebuit să cunosc familia fetei ; am zîmbit și am spus ceva de convenință.

— Nu faceți o pauză ? am întrebat.

— Cît de curînd. Trebuie mai întîi să ajungem la o concluzie. Dar ia loc Gillian. Ne-ar interesa și părerea ta.

„Ei ca să vezi ? ! Bine că nu a spus că va ține seama de ea."

M-am așezat la masă. Nancy mi-a împins în față un dosar.

— Acestea sînt cererile de subvenționare din partea a două centre de reintegrare socială, a spus ea aproape în șoaptă. Trebuie să ne hotărîm pe care o vom ajuta.

— Nu ar fi mai simplu pe amîndouă ? am sugerat. Fundația Filantropică Decker cu siguranță își poate permite, am rînjit eu.

— Amîndouă vor să folosească aceleași ateliere, oftă Elinor. Ale unui colegiu din Boston foarte bine dotat. Cele două grupuri educaționale au admirabilul țel de a școlariza adulții șomeri în tîmplărie, instalații electrice și altele de genul ăsta, știi tu. Dar colegiul nu poate să închirieze atelierele decît o zi pe săptămînă, așa încît noi va trebui să hotărîm cine va beneficia de ele de vreme ce amîndouă au nevoie de bani pentru aprovizionare cu material didactic.

„Extraordinar, ce complicat !"

— Am încercat să unim interesele celor două grupuri, șopti Nancy, dar se pare că există o mică rivalitate între ele.

— Asta folosind un termen moderat, a completat Elinor.

Am răsfoit hîrtiile date de Nancy. Erau fotocopiile unor formulare tip „cerere" ale Fundației, completate de

mînă. Se pare că scrisul aparținea unei persoane puțin familiarizată cu aceste nobile unelte, căci era ilizibil.

Un grup era intitulat Organizația pentru Ajutorarea Oamenilor Străzii, iar celălalt Jobs Ink. Nu am observat mari diferențe între ele, dar nu cunoșteam încă toate dedesubturile. Le-am chestionat în această problemă.

Se părea că OAOS era mai bine organizată și funcționa dinaintea celeilalte, în timp ce Jobs Ink. era mai zgomotoasă, știind să-și facă mai multă reclamă.

Jobs Ink. a apărut de mai multe ori pe post, îmi spunea Nancy emoționată, și a atras atenția asupra lor, cu drastica denunțare a ordinii sociale nedrepte, care-i frustează pe cei mai puțin norocoși dintre noi.

Atunci am știut cine va cîștiga banii Fundației, dar bănuiam că Elinor dorea să aibă senzația unei decizii imparțiale. Cei mai gălăgioși vor cîștiga, în schimb, era de la sine înțeles, aceștia vor menționa la fiecare apariție televizată, numele Fundației Filantropice Decker. Era genul de publicitate indirectă care convenea familiei.

Am ascultat neatentă discuția celor două femei, cu ochii ațintiți asupra mîinilor lui Nancy, ce frunzărea mecanic hîrtiile de pe masă. Erau subțiri, cu degete delicate. Parcă o vedeam pe Nancy copil, purtînd o rochiță cu guleraș apretat, așezată în fața pianului, executînd conștiincioasă gamele în ritmul metronomului. Alături, mama sa o privea aprobator. Cu siguranță Nancy a fost un copil dulce și cuminte foc.

Cînd Elinor mi-a cerut părerea, i-am indicat pe cei de la OAOS, o mică răutate, desigur. Oricum nu aveau de gînd să țină cont de opinia mea. Elinor a început o lungă expunere de motive, întortocheată și plină de subtilități, care s-a finalizat în reacordarea votului pentru Jobs Ink.

— Ei gata și cu asta. Cred că acum putem discuta și altceva. Voiai să mă vezi pentru ceva special, Gillian?

— Da, am spus privind scurt către Nancy.

Elinor aprobă din cap.

— Atunci hai să-l găsim pe Oscar. Nancy ești amabilă să ne aduci niște limonadă?

Am ieșit pe terasă și am privit spre locul unde Oscar se prăjea la soare vorbind la telefon.

— Voiam să te întreb despre Connie. Știu că a stat în spital, după ce Theo a fost ucis.

— Oh, da, a fost o perioadă îngrozitoare... Sărmana ; n-a putut rezista. A stat spitalizată două săptămîni, așa cred, însă suficient ca medicii să-i găsească o alimentație adecvată și să se asigure că medicația folosită nu dă efecte secundare.

— Deci nu a urmat o terapie completă ?

— Nu, de ce întrebi ?

I-am răspuns cu altă întrebare :

— Crezi că și-a revenit complet ?

— Gillian, nimeni nu-și revine vreodată complet după asemenea tragedie. Dar Connie s-a obișnuit cu ce i s-a întîmplat lui Theo, la fel cum se obișnuiește acum, cu decesul lui Raymond. De ce ? Ai observat ceva alarmant în comportamentul ei ?

— Nu, nicidecum. E cea pe care o știi. Dar spune-mi, după moartea lui Theo, cu ce ochi o privea pe Lynn ? Nu se purta cu răceală. O evita cumva ? Vreau să spun, dacă se observa un resentiment datorat supraviețuirii copilului tău, în timp ce al ei era mort, înțelegi ?

— Da, înțeleg, dar nici nu se poate vorbi de așa ceva. Sigur nu. Într-o clipă Elinor a înțeles unde bat și fața i s-a umplut de uimire. Oscar mi-a spus bănuiala ta că Raymond ar fi știut cine-i criminalul și că îl... proteja. Te gîndești la Connie ?

I-am privit fața înspăimîntată de rostirea propriilor cuvinte.

— E o prostie, nu-i așa ?

— Mai mult decît atît, Gillian. Este total absurd. Connie este cea mai inofensivă persoană de pe suprafața pămîntului ! Și în plus, ți-o poți imagina pe Connie atît de expertă în comiterea acestor orori ? Spune-mi, poți ?

— Nu , nu pot, am admis eu. Știu că este o idee tîmpită și nu cred nici o clipă că e în stare să facă vreun rău cuiva. Dar cu siguranță Raymond proteja pe cineva.. Altfel ar fi spus-o în gura mare, nu crezi ?

— Sînt doar supoziții, Gillian.

Am privit-o în ochi. Elinor a răsuflat adînc și a continuat :

— De fapt la asta ne rezumăm cu toții. Probabil nu vom afla niciodată adevărul.

— Și vă mulțumiți doar cu supozițiile ? Eu aș fi în stare să răscolesc întreaga lume să-l găsesc pe criminal !

— Și ce-ai vrea să facem ? a răspuns ea indignată. Am cooperat cu poliția. Am angajat detectivi particulari. Singurul lucru la care n-am ajuns, încă, ar fi să ne acuzăm unii pe alții !

Am rămas impasibilă, dar Elinor nu terminase.

— Nici nu-ți închipui prin ce-am trecut, Gillian. Ai venit aici în ceasul al doisprezecelea și ne acuzi că nu am făcut asta, că nu am făcut aia, crezi că nu am încercat TOT ce era omenește posibil ? Crezi că am pierdut timpul de pomană ?

A făcut un efort și s-a calmat puțin.

— Trebuie să-ți dai seama prin ce chinuri am trecut cu toții. Știu că vrei doar să ne ajuți, îmi cer scuze pentru ieșirea mea.

— Oh, Elinor, nu e nevoie de scuze. Știu că am exagerat, am fost superficială și...

— Nu e adevărat, lasă. Știu că într-adevăr vrei să faci ceva pentru noi. Și ai tot dreptul. Și-a aranjat o șuviță rebelă peste ureche, temporizînd. Faci parte din familie, totuși. De fapt, asta voiam să-ți spun. Oscar dorește o întrunire cu noi toți. Trebuie să hotărîm dacă va candida sau nu.

— Cînd ?

— Mîine. N-am stabilit încă ora.

Am ezitat. Mîine voiam să plec. I-am povestit despre schița aceea și neîncrederea de a lăsa licitația doar în seama asistentului meu.

— Nu poți licita prin telefon ?

— Aș putea, dar nici măcar nu am văzut schița. Înțelegi ? Ar fi bine să o văd înainte să mă arunc cu capul înainte, orbește.

— Și cînd te întorci ?

Nu am răspuns imediat. Apoi :

— Connie nu mai are nevoie de mine. A început să revină la suprafață, iar d-na Vernon are cu ce să-i ocupe timpul. .Cred că totul reintră în normal.

Elinor ridică o sprînceană.

— Nu cumva ți-e frică să dormi sub același acoperiș cu o posibilă criminală ? !

— Ah, Elinor, nu e asta ! am răspuns jenată. A fost o prostie, recunosc. Connie nu poate fi o criminală.

A oftat.

— Ei bine, dacă ești hotărîtă să pleci mîine, mai bine să ne adunăm chiar în seara asta. Asta ne va da șansa, probabil, să te convingem să rămîi. Este o încercare, zîmbi ea. La ora 10 seara, îți convine ?

— Desigur, nici o problemă.

— Iat-o pe Nancy !

Am intrat în casă și ne-am așezat cu cîte un pahar din limonada adusă de Nancy.

— Mm, e delicioasă, a spus Elinor. Acum vă rog să mă scuzați o clipă, mă întorc imediat.

Privirea mi-a căzut din nou pe mîinile fetei.

— Spune-mi, cînți cumva la pian ?

— De ce ?... da, mă descurc, susură ea. De unde știi ?

— Ai mîinile formate.

Mă privi încîntată. Nu i-am mai spus că cel mai bun pianist pe care-l ascultasem vreodată avea niște degete scurte și butucănoase, ce se curbau ca niște gheare atunci cînd cînta la pian.

— De cît timp lucrezi pentru Elinor ?

— De aproape cinci ani, a fost răspunsul, ceea ce însemna că era mai în vîrstă decît bănuisem inițial.

A urmat apoi o conversație politicoasă, un schimb reciproc de amabilități, pînă cînd a revenit Elinor. Și-a ocupat locul la masă și a ridicat una din cererile greu lizibile care ne chinuiseră atît cu descifrarea lor.

— Ia uite cum poate să scrie ! Oare nu se mai predă gramatica și ortografia în școli ? ! Nici o propoziție nu e scrisă corect, se scandalizâ Elinor și-și țuguie buzele a dispreț. Caligrafia este dezastruoasă, gramatica îți dă fiori, iar punctuația... ce să mai vorbim. Nu au nici măcar idee la ce folosește !

În acea clipă Joel își făcu apariția, tropăind zgomotos, anunțînd că în următoarele secunde va muri de foame dacă nu se iau imediat măsuri. Purta pantaloni scurți și un tricou pe care scria : „LA DRACU CU LEGILE ; HAI SĂ OMORÎM PE CAREVA !“. Elinor aprobă din cap punctul și virgula de pe inscripție și-i spuse că frigiderul îi stă la dispoziție.

Cînd Joel s-a evaporat în direcția bucătăriei, Elinor a rîs, spunînd melancolică :

— De ce ești atît de zăpăcit la 15 ani ? Ei, hai înapoi la treabă, Nancy, trebuie să întocmim recomandația pentru consiliul director. Apoi o scrisoare cu un refuz politicos pentru cei de la OAOS.

Mi-am dat seama că aprobarea consiliului director al fundației era o simplă formalitate, acei oameni nu făceau decît să parafeze deciziile lui Elinor. Apoi ea și Nancy s-au apucat să studieze cererea altui petiționar, în timp ce eu încercam să găsesc o modalitate, plină de tact, de a părăsi scena.

Joel reveni înfulecînd un sandwich și anunță :

— A venit Tom !

Tom Henry îl urmă pe nepotul său și mă privi oarecum mirat :

— Gillian, ajuți la împărțirea pomenii pentru drept credincioși, rîse el.

— Eram în trecere, am spus eu ridicîndu-mă.

— Hello Tom, suspină Nancy cu vocea ei delicată.

— Tom, mă bucur că ai venit, spuse Elinor. Gillian vrea să plece mîine la Chicago, trebuie să o convingem să rămînă.

Joel și Tom au rostit deodată „Oh, nu !“ și au început să înșiruiască o multitudine de motive pentru care nu trebuia încă să plec. Îi ascultam doar cu o ureche, pentru că eram atentă mai mult la Nancy. Îl privea pe Tom cu un surîs permanent pe buze și strălucirea din ochii ei trăda mult prea mult din ceea ce simțea. Cu siguranță știa și el, era atît de evident. Tom îi vorbea amabil, dar distant.

— ... Vezi, deci NU POȚI PLECA ! finaliză Joel ferm, smulgîndu-mă din speculațiile mele despre Nancy.

M-am îndreptat spre terasă.

— Bine, spuse Tom. Haide, Joel, o mai prelucrăm afară.

— La revedere Tom, scînci leșinat Nancy.

Doar cînd coboram treptele spre plajă m-am prins de figură, Elinor se scuză pentru cîteva clipe și cinci minute mai tîrziu apare Tom Henry. Întîmplător,... ca să vezi !

Ea l-a chemat. L-a chemat pînă acolo, pentru ce oare ?

11

Lui Joel îi intrase în cap că încă vreo două ore de windsurfing mi-ar schimba părerea despre plecarea la Chicago. Tom a mers cu el să inspecteze surfurile. Eu doream mai întîi să stau de vorbă cu Oscar.

Unchiul Oscar Fergunson, congressman-ul, stătea pe un șezlong și continua încă să vorbească la telefon, cu tonul politicianului, am notat eu. M-am așezat lîngă el, pe nisip și am așteptat să termine monologul cu care fascina pe interlocutorul său, oricine ar fi fost el. Și-a scurtat convorbirea și a apăsat cu podul palmei antena în aparat.

— Ce spui Gillian. O zi splendidă, nu-i așa ? !

— Este într-adevăr. Numai bună pentru declarat candidaturi, am rînjit eu. Felicitări !

— Dar... mulțumesc. Însă asta va fi mîine.

— Dacă te gîndești la reuniunea de familie, aceasta va fi diseară. Mi-e teamă că vina este a mea. S-ar putea să mă întorc mîine la Chicago.

M-a privit surprins..

— Oh, nu. Sper să nu pleci, de-abia ai venit.

— Afacerile.

— Nu le poți reglementa prin telefon ?

Am ridicat din umeri.

— Cum plănuiești să-ți anunți candidatura ? Conferință de presă sau într-o cuvîntare pe care ai de gînd să o ții undeva ?

Oscar zîmbi îngăduitor :

— Cuvîntul adecvat este „adresare", politicienii nu țin cuvîntări, ei se adresează electoratului. Cît despre loc și modalitate, tocmai asta vom decide mîine... vreau să zic diseară.

— Deci mai mult ca sigur, mergi înainte.

— Foarte sigur. Era și timpul !

Desenam cu degetul o bărcuță cu pînze, pe nisip.

— Chiar mă gîndeam la asta. Mă gîndeam că trebuia s-o faci mai de mult.

Oscar își schimbă poziția în șezlong înainte să răspundă.

— Eram foarte aproape s-o fac în urmă cu patru ani. Toate detaliile erau fixate și totul mergea ca pe roate...

Cuvintele au rămas în aer și Oscar își încleștă maxilarul.

— Și ce s-a întîmplat ? Cunoșteam versiunea lui Connie. Nu știam dacă este adevărată.

Oscar își drese glasul deși putea fi, foarte bine, un oftat.

— Theo s-a întîmplat. Răpirea și masacrul... Totul a mers pe planul doi. Ar fi fost o nebunie să candidez în condițiile acelea.

Tragice clipe... Bineînțeles, nu putea candida atunci pentru Senat.

— Și mai tîrziu ?

— Chiar și după un an, încă se mai vorbea despre asta. Ne temeam de un singur lucru : dacă anunțam atunci candidatura, lumea ar fi considerat că profit de moartea nepotului meu pentru a cîștiga compasiunea electoratului. Iar după încă un an, o mare parte din susținătorii mei s-au risipit. Știi, în politică pasiunile electoratului sînt schimbătoare ca vremea la tropice. A trebuit deci să reclădesc totul de la început.

Theo, Theo, chiar și acum moartea lui afecta întreaga familie.

— Oscar, vreau să-mi spui adevărul. Crezi că indivizii care l-au omorît pe Theo sînt implicați și în crimele de anul acesta ?

— Nu !

— Ai spus-o cam repede.

— Nu.

— Și ce te face să fii atît de sigur ?

Oscar își ridică ochelarii de soare pe frunte.

— ȘTIU că nu sînt tot ei. Pentru că sînt MORȚI, Gillian. Toți trei !

Am rămas cu gura căscată. Eram atît de uimită, încît l-am rugat pe Oscar să repete. Am aflat apoi că cei trei indivizi care l-au măcelărit pe Theo nu erau decît niște executanți sadici, de mîna a doua. Erau libanezi — cel puțin doi dintre ei cu siguranță. Cetățenia celui de-al

treilea rămăsese incertă. Fuseseră crescuți și antrenați în spiritul terorismului și de fapt reprezentau „deșeurile" unei organizații teroriste „serioase" — Dumnezeule mare! Au fost expulzați pentru nesupunere și lipsă de disciplină.

— Dar de unde știi toate astea ?

— Din cercetările făcute de C.I.A.

— C.I.A. ? Cum de-au intervenit ?

— Le-am cerut-o, a spus simplu Oscar.

Deci după ce-au fost expulzați, cei trei pseudoteroriști, au decis să lucreze pe cont propriu. Au inventat un nume : „Alianța Populară pentru Dreptate". Metoda lor era de a estorca, cerînd răscumpărări și încercînd să convingă rudele victimelor că Alianța era o organizație foarte solidă pentru care ei trei erau doar oamenii de contact.

Victimele lor erau în majoritate mici afaceriști, oameni fără resurse sau relații pentru a putea trece la contraofensivă. Cei trei teroriști stigmatizați au omorît și dezmembrat două victime care au opus rezistență, asta ca un avertisment celor care nu credeau că au de-a face cu teroriști în toată regula ! Totuși C.I.A. crede că au făcut-o dintr-o pornire sadică de moment, înainte nu procedau așa. Una din victime era patronul unei mici flote de pescuit din Norvegia.

Deci se aflau la vremea respectivă în Norvegia. Unde prezența necredinciosului milionar american Raymond Decker le-a dat ideea să-și încerce mîna într-o nouă acțiune. C.I.A. nu avea dovezi concludente că acești trei indivizi l-au ucis pe Theo, cel puțin nu credibile și relevante pentru autoritățile norvegiene, dar agenții C.I.A. nu aveau nici o îndoială că făptașii erau ei și numai ei.

Exista posibilitatea ca cei trei teroriști să-și pregătească reintegrarea în organizația mamă, dacă ar fi demonstrat, încă o dată, neputința guvernului american în fața guerillei străine. Agenții au găsit cîteva dovezi pentru această din urmă posibilitate.

Sau poate voiau doar banii. Oricum ar fi fost, C.I.A. l-a informat pe Oscar că sadicii criminali n-au ajuns să se bucure de răscumpărarea pe care au stors-o de la Raymond. Mașina care îi conducea prin Sudul Franței

s-a răsturnat într-o prăpastie. Cei trei au murit pe loc, o soluție convenabilă și rapidă în locul unei rezolvări de durată și incerte.

Oscar a încheiat spunînd că C.I.A. nu i-a furnizat și alte detalii.

M-a trecut un fior de gheață în plin soare. Povestea lui Oscar era înfiorătoare.

— „The Globe" scria că făptașii nu au fost prinși.

— De fapt nici nu au fost. Trei orientali pier într-un accident de automobil în Franța. Privit la suprafață, nimeni nu poate face o conexiune cu moartea lui Theo.

Am tremurat din nou.

— Crezi că cei de la C.I.A. ?...

Oscar își schimbă încet poziția și-și strînse mîinile la ceafă.

— Nu știu, Gillian. Și nici nu ne mai interesează. Dar numele acelor trei nenorociți nu au apărut niciodată în ziarele europene. Pentru un credincios musulman asta-i mai rău decît să se prezinte la întîlnirea cu Mahomed înfășurat într-o piele de porc.

M-am ridicat în picioare și mi-am scuturat nisipul de pe spate.

— La cît s-a cifrat răscumpărarea ?

— O sumă scandaloasă, 20 de milioane, cred.

— 20 de milioane ? !

— Voiau să demonstreze ceva, înțelegi ? Poate aveau convingerea că-și pot absolvi greșelile și vor fi reprimiți în organizația aceea „Armata Unită a Profetului" sau cum dracu' i-o mai fi chemînd. De altfel aveau șanse de reușită.

— Ce s-a întîmplat cu banii ?

— C.I.A. i-a recuperat în majoritate. Restul... cine știe ? Gillian, problema e moartă și îngropată. Nu e cazul să mai insiști și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui lui Connie absolut nimic.

— Nici o grijă, n-o să-i spun.

— Trebuie să mă retrag la umbră înainte să arăt ca un rac fiert. Ce ai ? Te simți bine ?

Îmi era rău la stomac, eram furioasă, plină de draci, amețită și mă simțeam frustrată...

— Mă simt bine.

— Ia uite ! Ăsta-i Joel, cred că vrea să faceți o partidă de windsurfing.

Pe priza de windsurfing a fost un eșec. Nu reușeam să mă concentrez la ce făceam, capul îmi era plin doar de urmăriri între agenți C.I.A. și teroriști internaționali. Milioanele lui Raymond nu au fost capabile să-i salveze fiul. Puși în balanță, banii nu valorau nimic față de viața singurului copil, dar acum devenea foarte clar că nici o grupare teroristă puternică și bine organizată nu era în spatele celor trei răpitori și ucigași, grupare care ar fi urmărit suprimarea întregului clan.

De data asta, surful și vela cu care mă chinuiam păreau mult mai alunecoase și mai greu de controlat, decît la prima tentativă. Ceea ce fusese atît de vesel și relaxant la început mi se părea acum o încercare temerară, plină de riscuri, care mă speria puțin. Cînd am căzut a treia oară în apă, am renunțat enervată.

M-am tîrît pînă la mal, unde Tom mă urmărea cu privirea. Nu era singur. Probabil Elinor îi dăduse o pauză lui Nancy, căci era lîngă Tom, vorbindu-i animată, cu vocea ei de fetiță. Tom părea foarte bucuros să mă vadă și a alergat să mă ajute să trag surful pe nisip. În alte împrejurări mi s-ar fi părut nostim.

— Ce s-a întîmplat ? a vrut să știe în timp ce-mi scuturam părul.

— Oh, nu prea mi-a mers. Joel mă va nota cu „nesatisfăcător".

— Dar mi s-a părut că te-ai descurcat excelent, interveni vaporoasă Nancy și plină de generozitate. Iată-l și pe Joel !

— L-am privit pe nepotul meu ; executa maiestuos apropierea de plajă. M-am gîndit încă o dată la cît de expus și vulnerabil putea fi acolo, singur pe apă. A sărit de pe surf, a coborît vela și a clătinat trist din cap.

— N-a fost bine, mătușă Gillian. Nu te-ai concentrat deloc.

— Știu, mă frămîntă ceva.

— Dar nu te dai bătută, nu-i așa ? NU-I AȘA ?

A repetat-o atît de insistent încît a trebuit să-i dau asigurări ferme că nu m-am descurajat.

— Trebuie să te aștepți la un eșec, poate două. Oricum ai avut un început fenomenal, mătușă Gillian, pe cuvîntul meu, uite, Tom, de exemplu, îi e frică să încerce măcar !

— Nu-i adevărat ! se prefăcu indignat Tom. Pur și simplu prefer să stau jos, atunci cînd manevrez o velă.

— Țțț ! își țuguie buzele Joel.

Nancy a intervenit și a rostit cea mai lungă frază pe care am auzit-o vreodată din gura ei.

— Tocmai îi spuneam lui Tom despre un restaurant din Vineyard Haven care a intrat sub un nou patronaj. Este acum un local de primă clasă, într-adevăr.

Tom a inspirat adînc :

— Mda, pare interesant. Ce spui Gillian ? Vrei să încercăm acolo ? Avem timp să ciugulim ceva înaintea reuniunii de diseară.

Am înregistrat privirea dezamăgită a lui Nancy și m-am gîndit că Tom putea fi mai subtil în modul de a o respinge pe Nancy.

— Nu știu zău, Tom. Connie...

— Mănîncă la noi diseară ! interveni Joel. Am auzit-o pe mami vorbind cu ea la telefon. Poți să mergi cu Tom, le spun eu unde sînteți.

— Atunci s-a aranjat, vorbi Tom cu o ușurare prost mascată. Haide. Te aștept pînă îți usuci părul și te schimbi. Ah, Nancy, te rog să ne scuzi. Ne vedem mîine, probabil.

M-a înșfăcat de cot și m-a condus în direcția casei lui Connie într-un ritm neobișnuit de rapid. Joel deabia ținea pasul cu noi.

Am așteptat pînă ne-am depărtat suficent de Nancy :

— Tom, te-ai purtat ca un bădăran !

Tom a gemut, în timp ce Joel a nechezat înveselit.

— Dar nu știi toată povestea, mătușă Gillian. Lui Nancy i s-au aprins călcîiele după Tom, încă de anul trecut.

— Joel ! a încercat Tom să-l oprească.

— Ei ce, nu-i adevărat ? Tipa oftează și dă ochii peste cap ori de cîte ori îl vede.

Era rîndul lui Tom să dea ochii peste cap.

— Și așa, ți-am spus, de multă vreme desconspiră Joel. Toată lumea consideră situația scandaloasă !

Mă întrebam cît de nostimă o considera Anette.

— Nancy nu reacționează la subtilități, explică Tom. Este o fată drăguță, dar cu siguranță trăiește cu capul în nori. Nu cred să frecventeze și alte persoane în afară de noi.

— O soartă mai îngrozitoare decît în flăcările iadului ! completă Joel.

„Putea fi adevărat și totuși..."

— ...Nu-mi place să fiu folosită, Tom !

Acesta mormăi :

— Nu e ziua mea norocoasă, se vede. Dar nu te-am folosit, Gillian. Oricum aveam de gînd să te invit la cină în oraș. Am profitat de ideea lui Nancy, asta-i tot.

Am ridicat din umeri și am schimbat subiectul :

— Joel, ai tăi mi-au spus că ai avut o pază de corp înainte. Ce s-a întîmplat cu el ?

— Cu El. Erau trei și lucrau în schimburi de 8 ore. Era imposibil mătușă Gillian. Parcă erau lipiți cu clei de mine, mă urmăreau și cînd făceam pipi la școală ! Toată lumea începuse să mă evite, de parcă aș fi avut rîie sau altceva. Era o tîmpenie, pe cuvînt, tot timpul îmi suflau în ceafă. În sfîrșit mami și tati le-au dat drumul.

— Cînd asta ?

— Cînd ? Habar n-am. Nu-mi aduc aminte.

— Înainte de moartea lui Raymond sau după ?

— Am spus că nu-mi aduc aminte, vorbi înțepat Joel. Tom, tu mai știi ?

Tom scutură din cap.

— Și de ce mă rog, îi spui mereu „Tom" ? am întrebat perversă. Mie-mi spui „mătușă Gillian" și la toți ceilalți unchi sau mătușă, dar niciodată nu spui „unchiul Tom", oh !

Amîndoi au rîs de mine.

— Uite așa, a răspuns Tom înveselit în timp ce intram în casa lui Connie.

— Te aștept aici, a încheiat el.

Pînă la urmă nu am mai mers la restaurantul din Vineyard Havern, propus de Nancy. Am fost la Yacht Clubul din Edgartown unde mîncarea și vinurile erau excelente și serviciul exemplar. M-am bucurat că Tom

a insistat să mergem acolo, deși motivele sale îmi erau necunoscute. Oricum, nu era rău dacă păraseam cîteva ore domeniile Deckerilor.

Pe la jumătatea mesei, am spus ;

— Tom, este ceva la care vreau să-mi răspunzi. În noaptea în care a murit Raymond, este adevărat că Anette a chemat pompierii ?

— Da, e adevărat. Dar de ce ?

— Păi... de ce tocmai Anette ? De ce nu a fost familia Kurland cea care să observe întîi incendiul. Din cauza denivelării care separă cele două case, ea nu avea cum să vadă. Dar Fergusonii sînt ușă-n ușă. Nu-i separă decît cîțiva copaci.

Tom se încruntă.

— Oscar și Elinor erau plecați în seara aceea, dacă-mi aduc bine aminte. Și Anette ieșise, dar a observat incendiul în timp ce se întorcea. Eu dormeam și n-am știut nimic pînă cînd a venit Anette țipînd că a luat foc casa lui Raymond...

A urmat o pauză grea.

— ...Cînd am ajuns acolo, era prea tîrziu.

— A chemat pompierii înainte să controloze dacă Raymond era înăuntru ?

— Da, mă privi uimit Tom. Nu ai fi făcut la fel ?

— Nu. M-aș fi dus întîi să-l caut pe Raymond.

Tom zîmbi trist.

— Ești convinsă ? Dacă vezi o casă incendiată, prima dată te arunci în flăcări ca să vezi dacă e cineva înăuntru și pe urmă anunți pompierii ?

— Dacă pui astfel problema, probabil nu.

Am tăcut o clipă.

— Îmi pare rău să-ți stric seara cu întrebările mele, i-am spus lui Tom. Cred că te-ai gîndit la lucrurile astea de mii de ori, dar eu abia acum încerc să le înțeleg. Cum putea cineva să incendieze casa fără ca Raymond să se trezească măcar ? Am văzut două alarme de incendiu lîngă camera de oaspeți unde a murit. În plus am înțeles că dormea numai la parter, deci ar fi putut să fugă destul de repede afară.

Tom scutură din cap :

— Nu și dacă ar fi luat niște sedative puternice. Sechelele unei vechi fracturi de gleznă încă îl sîciiau ade-

sea, iar medicația îi provoca efecte secundare neplăcute și...

— Știu, Connie mi-a povestit. A luat o pastilă în seara aceea ?

— Nu știu.

— Nu s-a făcut autopsie ?

Tom s-a aplecat peste masă și m-a luat de mînă.

— Gillian, nu a mai rămas prea mult din el pentru o autopsie...

Am tresărit, iar el m-a strîns ușor de mînă.

— Știu, este dureros. Dar am văzut cu ochii mei ce-a rămas din Raymond. Era exclusă posibilitatea unei autopsii.

— Deci nu vom afla niciodată.

— Niciodată.

Mi-am retras mîna și am întrebat :

— Nu-i așa că focul a pornit din locul unde dormea Raymond ? De ce acel cineva a riscat atît de mult ?

— Ah, Gillian, putea face parte din senzațiile tari ale unei omucideri. Cineva a cărui misiune în viață este de a măcelări întreg clanul Decker. Un dezechilibrat care vedea în pericol un fel de test personal.

— De exemplu venind cu barca în întuneric și furișîndu-se în casă fără să fie simțit ?

— Sigur, se poate și asta, bănuiesc.

— Chiar asta crezi că s-a întîmplat ?

— Altceva nu-mi pot imagina.

— Putea fi cineva din familie !

Chelnerul a îndepărtat cîteva firimituri inexistente și a servit cafelele. Am tăcut amîndoi.

— Din cauza asta întrebai cine a chemat pompierii ? O suspectezi cumva pe Anette ? Sau pe Oscar ? Elinor ?

— Vai, Tom, nu suspectez pe nimeni, pe cuvînt. Caut motive tocmai pentru a nu mă gîndi la implicarea cuiva din mijlocul nostru.

Am terminat cafelele și am plecat. Pentru că mai era destul timp pînă la începerea reuniunii, am hoinărit agale prin port și am privit plecarea ferryboatului „Chappaquiddick". Edgartown era superb în lumina amurgului, liniștit și liniștitor.

Stăteam sprijinită cu coatele pe balustrada cheiului și priveam cum soarele este înghițit de ape. Coasta se

afla la numai 7 mile depărtare, dar peisajul putea fi desprins și dintr-o altă lume nepămînteană.

În final Tom a destrămat tăcerea :

— Îți poți imagina un Decker ucigînd un alt Decker ? Eu unul aș crede mai degrabă în bagheta fermecată decît așa ceva. Sînt mult prea uniți, Gillian.

— Ai spus „sînt". Deja te considerat expulzat ?

— Niciodată n-am fost un Decker, oftă el, cel puțin nu unul foarte bun Dar m-am căsătorit cu cineva purtînd acest nume. Și tu ai fost în aceeași situație. Și acum s-a sfîrșit. Mi-am pierdut douăzeci de ani încercînd să le fac jocul. Am obosit și-mi e destul...

Douăzeci de ani !

— Îmi pare rău, Tom.

— Mie de asemenea, dar din alt motiv. Trebuia s-o rup cu ei mai demult, așa cum ai făcut tu, dar în felul lor sînt fascinanți, nu crezi ? Și a mai existat un motiv pentru care nu am procedat ca tine.

— Ike ? De fapt era ușor de ghicit.

A înclinat din cap.

— Ike. Dar acum nu mai este și nu mai există nici un motiv pentru care aș rămîne, a zîmbit el trist. Din cîte știu ai avut o viață fericită și fără ei. E timpul să fac la fel.

Nu știu cît de fericită era viața mea, dar pentru mine a existat un alt motiv care m-a ajutat să mă desprind de clan. Soțul meu era mort. Față de soția lui Tom, care era cît se poate de vie ! În plus, nu-mi petrecusem douăzeci de ani în mijlocul lor. Îmi dădeam seama că desprinderea lui Tom va fi mult mai chinuită.

Soarele aproape dispăruse. Mă gîndeam că ar fi timpul să ne întoarcem cînd Tom spuse neașteptat :

— Nu pleca mîine la Chicago. Rezolvă-ți afacerile prin telefon și mai rămîi încă puțin. Nu se știe dacă ne vom revedea după vara aceasta.

Nu m-ar fi deranjat să-l revăd pe Tom, de vreme ce, chiar cu gura lui afirmase că n-a fost niciodată un Decker adevărat.

— Oh, Tom, dar ne vom revedea.

Gura lui contură din nou surîsul acela trist pe care-l văzusem atît de des în ultima vreme.

— Este greu de crezut, nu-ți dai seama? Vei fi în Chicago, iar eu în Boston. Nu vreau din nou să-ți pierd urma, Gillian. Nu acum. Rămîi.

N-am știut ce să răspund, am preferat să rămîn tăcută. Tom m-a luat pe după umeri în timp ce ne îndreptat spre mașină. Era o plimbare, cum s-o numesc, intimă, parcă eram doi îndrăgostiți și asta îmi crea un sentiment de panică.

Îi simțeam căldura corpului pe mîna mea stîngă și mi-am dat seama că niciodată nu m-am gîndit la Tom ca persoană individuală care-și aparține pe de-a-ntregul; înainte era doar soțul lui Anette.

Aceasta era o greșeală pe care nu trebuia să o repet.

12

Cînd ne-am regăsit cu toții la reședința Fergusonilor, la ora fixată, am avut o surpriză, am întîlnit-o pe a treia Connie Decker, Connie Cea Neastîmpărată. Prima Connie era femeia tăcută, lipsită de ambiții personale, care-și trăia viața prin și pentru fiul și soțul ei. A doua era Conie cea disperată și înnebunită de tragica realitate a pierderii unui fiu și a unui soț, o femeie care trăia doar cu calmante. Dar această Connie, Connie nr. 3, exulta de energie și povestea emoționată toate victoriile pe care ea și doamna Vernon erau pe cale să le obțină în războiul împotriva lui McDonalds's.

Era într-adevăr timpul schimbărilor. Acea bătrînică cu tenișii ei decolorați reușise minuni.

— Ne-am hotărît să nu-i mai bombardăm cu reclamații, îmi spuse Connie. Această luptă se va hotărî la tribunal. Am vorbit cu toți oamenii să nu subînchirieze sub nici o formă, și să strîngem semnături de protest, dacă ne mișcăm repede și acoperim toată insula, nu va mai rămîne nici un centimentru pătrat unde Marele Mac își va putea instala legal magazinele! Am stat azi în

Oak Bluffs și mîine avem de gînd să mergem în Edgartown și...

— Și mîine în Chilmark, rînji Joel, unde mătușa Connie și doamna Vernon se vor dezbrăca goale pușcă pentru a-i convinge pe cei de pe Lucy Vincent !

Lucy Vincent era plaja nudiștilor.

Connie a rîs și s-a făcut roșie la față. Era singura femeie de vîrstă mijlocie, pe care o cunoșteam, care nu se supăra pe asemenea gen de glume.

— Ei, de fapt, alții se ocupă de campanie pentru comunitățile din nordul insulei. D-na Vernon și cu mine ne ocupăm doar de împrejurimi. Tom, ai promis că ne ajuți ? !

— Din toată inima, a răspuns Tom. Dar să nu mă trimiți pînă sus în Chilmark.

Nu se știe pentru care motiv „în sus" pe Martha's Vineyard era vag poziționat spre S—V, iar „în jos" spre N—E. Și pentru mai multă distracție „în jos" corespundea cu „înăuntrul" insulei iar „în sus" cu „pe marginea" insulei.

West Chop, așezarea din cel mai nordic vîrf al insulei, era închisă turiștilor, fiind rezervată elitelor, oameni ce ignorau faptul că și restul insulei era populat. Dacă Connie și doamna Vernon s-ar fi aventurat într-un teritoriu străin pentru a împiedica concesionarea unui afacerist cu cremwurști, cu siguranță ar fi fost considerate ciudate, bizare, nicidecum excentrice, ci mai degrabă „concentrice" unui infantilism cerebral regretabil.

— Oricum nu trebuie să te preocupe Chilmarkul, declară Michelle. Acolo nu sînt decît medici psihiatri !

Rob nu venise încă. Michelle spunea că va telefona înainte să plece. Prezența lui Joel la această întrunire mi s-a părut o surpriză, în trecut copiii nu aveau ce căuta la aceste adunări. Dar era aproape un adolescent iar Michelle îmi spusese că Joel se maturizase repede după moartea lui Bobby. Joel era pentru mine o enigmă. A pierdut un frate și doi veri, colegi de joacă lîngă care a crescut și cu toate astea își vedea nepăsător de viața lui, făcînd windsurfing și distrîndu-se de parcă pierderea lor nu l-ar fi afectat cîtuși de puțin. Știam că nu era adevărat. Nu putea fi !

Elinor era răcită. Stătea impasibilă într-un colț, neavînd multe de spus. Oricum era întrunirea lui Oscar. Acesta întreținea atmosfera cu discuții neutre, inofensive și cu subiecte foarte generale, în așteptarea lui Rob. Michelle era pusă la patru ace, îmbrăcată într-o splendidă rochie lungă, de culoare albă. Atunci mi-am dat seama că de fapt o văzusem îmbrăcată doar în alb — întreaga ei garderobă de vară era albă !

Connie era absorbită de propria ei campanie în locul celei a lui Oscar. Cît despre mine, eu eram a cincea roată... M-au chemat la reuniune doar ca să văd care va fi decizia pe care EI o vor lua.

Oscar tocmai spunea că am putea începe și fără Rob și exact în acea clipă Rob năvăli înăuntru. Cu siguranță alergase tot drumul pentru că gîfîia din greu, trăgînd aer cu gura deschisă, spasmodic. Și ochii îi străluceau, nu l-am văzut niciodată atît de agitat.

— L-AU PRINS ! a rostit el cu vocea gîtuită de emoție. Este în arestul poliției !

A urmat o tăcere de moarte. Am înghețat cu toții într-un tablou de uimire și neîncredere. Se auzea doar gîfîitul sacadat a lui Rob. Apoi Elinor strănută și acesta parcă a fost semnalul, toată lumea a început să vorbească deodată. „Cine e ?“ și „Care poliție ?“ și vocea ascuțită a lui Connie „Eștisigureștisigur ?“.

Rob ridică brațele. Inspiră adînc și începu să citească de pe o bucată de ziar pe care o adusese cu el. Mîinile îi tremurau...

— Lowenstein m-a sunat. El...

— Cine ? am întrebat eu și Connie deodată.

— Unul dintre detectivii noștri, a intervenit Michelle.

— El mi-a spus că a cercetat indivizii care în ultimele șase luni au fost eliberați din ospicii... Rob inspiră din nou, profund. Oameni cu un trecut violent. A răscolit prin casele acestor indivizi, mda, ilegal, asta e, căutînd o punte de legătură între ei și noi. În final l-a descoperit pe unul, Matthew Zeits. Ați auzit vreodată de el ?

Numeni nu auzise.

— Ei bine, acest Zeits este un inginer electronist care se crede un geniu neînțeles. E un om violent care aproape și-a sugrumat soția și a năvălit în biroul șefului său,

gata-gata să-l omoare și pe acesta. A fost spitalizat și acum lucrează din nou, în alt loc. La prima vedere toate păreau în regulă. Lowenstein crede că a ales familia noastră ca un substitut al țintei sale principale și asta pentru că noi avem bani și sîntem cunoscuți, faimă de care el nu se bucură. Deasemenea, eram o pradă ușoară atîta vreme cît nici măcar nu-l cunoșteam.

— Și ești sigur că el este omul ? întrebă Connie.

— Fără nici o îndoială, Connie. Cînd Lowenstein i-a percheziționat casa a găsit cutii pline cu ziare și fotografii decupate, toate despre familia noastră. A descoperit fotografii ale caselor noastre de pe continent și, bineînțeles, a celor de aici.

S-a oprit o clipă.

— A găsit și poze a copiilor, făcute chiar de el. Avea cu Joel cel puțin o duzină...

Joel stătea nemișcat, alb la față.

— Lowenstein a găsit și o listă. Toate numele noastre erau acolo, Gillian nu era. Și patru dintre ele erau tăiate în cruce... Știți care... Bobby, Ike, Lynn și Raymond... Nu există nici o îndoială, el este ucigașul.

— Dar cum l-a prins poliția ? întrebă Oscar. Și unde-i acum, în Boston ?

Rob înclină din cap.

— Exact. Lowenstein a luat cu el cîteva poze și decupaje, le-a pus într-un plic. Lista a lăsat-o. Apoi a vorbit la poliție cu... Rob își consultă bucata de ziar, un anume căpitan McCarthy. I-a spus că îl urmărea pe Zeits și l-a observat pe acesta lăsînd ascuns un plic într-o cabină telefonică. Conținutul plicului a fost destul pentru ca McCarthy să obțină un mandat de percheziție, iar cînd a descoperit și lista... Totul era clar pentru poliție. Zeits a devenit o fiară și i-a agresat pe polițiști, era complet înnebunit, conform căpitanului. Arestarea s-a produs acum o oră.

Matthew Zeits. Toată această tragedie provocată de un nimeni. Un neavenit. Un nebun. Un Matthew Zeits...

— L-am sunat pe McCarthy, continuă Bob. Spunea că pentru Zeits nu va exista proces pentru că, îl citez pe căpitan : „este tîmpit ca o căpșună". E sărit de-a binelea. Nici pe soția lui nu a recunoscut-o cînd a venit să-l vadă la arest.

— Și ce se va întîmpla ? întrebă Michelle.

— Neoficial, McCarthy mi-a spus că își va petrece restul zilelor într-un ospiciu. Dar dacă vreodată va fi declarat restabilit atunci îl paște procesul. Deci...

Era mai indicat să rămînă nebun.

— Deci s-a terminat, a răsuflat ușurat Tom. Într-adevăr s-a terminat !

Toată lumea a reînceput să vorbească. Rînjeam unii la alții ca niște maimuțe. Un rîs nervos, artificial, se auzi din direcția lui Joel ; mama lui se încruntă și Joel amuți. Oscar anunță deasupra tuturor :

— Momentul trebuie sărbătorit !

Și Oscar a dispărut înspre bucătărie. Elinor strănută și își urmă soțul. Rob ne-a spus că arestarea lui Zeits nu va fi dezvăluită în presă. Din moment ce statutul său legal era la latitudinea psihiatrilor, acționarea lui în justiție s-ar baza doar pe „prezumție de vinovăție". Și oricum McCarthy era de părere că nu trebuie făcut mare tam-tam cu arestarea ucigașului clanului Decker cît vreme nu avea mai multe probe zdrobitoare. Cît despre restul lumii, acesta deja se obișnuise cu ideea morților accidentale care a lovit această familie.

Michelle îl aprobă :

— Așa e mai bine pentru toți.

— Absolut, o susținu Tom.

— Cum ai reușit să-l convingi, Rob ? am întrebat. Să nu dezvăluie presei.

Răspunsul lui s-a pierdut în larma generală, probabil voit.

— Tot e bine c-am scăpat de obiecțiile lui mami, a spus Joel lîngă mine.

— Pentru ce obiecții ?

— În legătură cu candidatura unchiului Oscar.

Înainte să apuc să-l întreb ce vrea să spună, Oscar și Elinor au revenit cu două sticle de șampanie și o tavă cu pahare. Oscar a destupat prima sticlă, dopul a ieșit cu un oftat, nu existau pocnete vulgare în ACEA casă.

Petrecerea era potolită, însă era evident că se sărbătorea ceva. Joel se plîngea că nu i se permite un al doilea pahar de șampanie.

Și cu toate acestea, de ce nu mă simțeam și eu eliberată de teribila apăsare ? Seara trecea într-o învălmă-

șeală generală. Chiar dacă Michelle avea rezerve în legătură cu candidatura lui Oscar, acestea au dispărut odată cu vestea reținerii lui Matthew Zeits.

Făceau planuri de viitor, vorbeau despre indivizi de care nu auzisem în viața mea. Își programau întîlniri, făceau liste de noi contacte, se punea la cale o adevărată strategie. Nimeni nu menționa un scop sau o platformă anume. Connie chiar a făcut cîteva sugestii, surprinzîndu-i pe ceilalți !

Ceva era fals.

Stăteam și ascultam fără nici o contribuție la marea strategie care începea să prindă contur. Parcă eram singurul spectator dintr-o sală de spectacole. Tot timpul discutau numai politică în timp ce eu nu reușeam să-mi iau gîndul de la sfîrșitul straniu al amenințării care subjugase familia atîta amar de vreme.

Toți ceilalți au primit vestea, au mistuit-o și acum își vedeau liniștiți de ale lor. Eu încă eram în faza a doua.

— Gillian, vom avea nevoie de casa ta, dacă nu te superi, îmi spuse Oscar folosindu-și vocea de actor de care făcea uz în momentele festive. Managerul campaniei mele și alți numeroși suporteri vor veni cît de curînd pe capul nostru, a continuat el zîmbind. Și avem nevoie de spațiu ca să-i cazăm.

Oscar era foarte bine dispus și sigur de sine.

— Cum dorești, am răspuns vag.

— Cred că o vom muta pe Nancy aici, vorbi Elinor. E bine ca toți membrii campaniei să rămînă laolaltă.

Am profitat de o pauză și am iscodit-o pe Michelle :

— Joel mi-a spus că aveai unele rezerve în legătură cu candidatura lui Oscar.

A părut încurcată.

— Ți-a spus el asta ?

«De ce era încurcată ?»

— Deci nu ai nici o obiecție ?

— Sigur că nu. De ce aș avea ?

Deci nimic de aflat. Evident mințea. Eram absolut convinsă. Am așteptat puțin și am reușit să-l trag pe Joel la o parte.

— De ce nu voia mama ta să candideze unchiul Oscar ?

Ei, nu voia să candideze acum. Era prea devreme, știi tu, cu ce s-a întîmplat cu Bobby și ceilalți.

Am dat din cap înțelegătoare și l-am lăsat în pace. Tom și Michelle nu cădeau de acord asupra unui punct strategic. Elinor se scuză pentru o clipă, trebuia să ia o pastilă. Oscar îl pistona pe Rob să găsească virtuale nume de contribuabili pentru noua campanie și Connie avea mereu cîte ceva de întrebat atunci cînd găsea o pauză în rumoarea generală. Numai după 15 minute bune, mi-am dat seama de înțelesul vorbelor lui Joel. M-am prefăcut că am o migrenă și am plecat, refuzînd oferta lui Tom de a mă conduce.

Nu m-am îndreptat spre casă, ci am luat-o înspre plajă. Sufla o briză rece, numai bună ca să contracareze efectul șampaniei. Am găsit o stîncă latră și m-am așezat încercînd să-mi adun gîndurile.

Știam de la Oscar că, mai de mult, fusese încă o dată pregătit să-și anunțe candidatura, dar abandonase din cauza lui Theo. Părea un lucru înțelept : publicitatea negativă, efortul insipid al unei campanii, toate pe fondul unei crime bestiale, erau suficiente ca să-l înfrîngă.

Deci cariera politică a lui Oscar suferise un eșec din pricina a trei teroriști, ale căror nume erau lipsite de importanță, care ucideau doar pentru a-și recîștiga încrederea foștilor camarazi.

O candidatură în asemenea clipe ar fi fost imposibilă.

Dar era ceva ce ignorasem cu desăvîrșire. Oare aceste împrejurări nefaste nu existau și acum ? Patru membri ai familiei uciși, printre ei propria lui fiică și Oscar era în stare să se angajeze într-o misiune atît de covîrșitoare ? De ce nu era propice pentru Oscar să candideze după moartea lui Theo, dar era acum momentul potrivit ? Dacă pica prost după moartea lui Theo, nu pica acum DE PATRU ORI MAI PROST ? Nici nu mi-ar fi trecut prin minte, dacă nu l-aș fi auzit pe Joel că mama sa are unele rezerve.

Singura diferență notabilă era că, pentru restul lumii, Lynn și ceilalți muriseră în accidente. Ei bine, poate asta era distincția necesară. Opinia publică este bizară : un accident tragic stîrnește simpatie și compasiune chiar

dacă nu cunoști familia respectivă, însă care ar fi fost poziția publicului față de un individ care candidează în numele lui și face parte dintr-o familie îndoliată de un lanț de crime ?

Cu siguranță va fi un recul, un ridicat din umeri, o convulsie a unui sentiment inexplicabil, dar atins cu siguranță de aripa vinovăției. Electoratul, cît și inamicii lui Oscar, vor fi conștienți că ar trebui să simtă compasiune pentru el, iar cînd nu vor reuși, atunci vor începe să-i sufoce sentimentul de autoînvinovățire. Lucrurile vor evolua de la rău la execrabil, numai supraoamenii nu au resentimente față de cei care îi fac să se simtă vinovați.

„Dar ce se întîmplă cu familia asta ?“ va fi întrebarea și : „Au făcut ceva ? Cineva le plătește polițe ?“

Curată sinucidere politică.

Ce secret copleșitor de păstrat !

Să treci drept accidente niște crime cît se poate de reale.

M-am ridicat și am pornit fără țintă pe întinderea plajei. Ce oameni fără inimă, am gîndit atunci. Eu nu cred că aș fi fost în stare să ascund asasinarea propriului meu copil, dacă aș fi avut, indiferent cît de prețios ar fi fost motivul.

Dar nu era cazul să-l învinovățesc doar pe Oscar. Elinor lua mare parte din decizii pentru el. În plus împărțeau o durere egală. Într-un fel, puteai argumenta că șirul de crime fuseseră doar accidente. Era doar o tragică coincidență că nebunul Matthew Zeits alesese clanul Decker ca țintă a răzbunării lui pe umanitate. Oricare altă familie bogată și bine situată din Boston putea fi vizată, doar ghinionul făcuse ca Zeits să-i aleagă pe Deckeri.

Însă arestarea lui picase la momentul potrivit, acum povestea cu „accidentele“ putea fi înprăștiată și susținută vehement de vreme ce erau siguri că nu va fi contrazisă de o nouă crimă. Totul era foarte convenabil. Suspect de convenabil, la naiba !

În punctul ăsta m-am încurcat. Oscar era hotărît (în sensul că Elinor era hotărîtă) să anunțe candidatura pe prezumția că necazurile luaseră sfîrșit. Dar această hotărîre era deja luată înainte ca Rob să vină cu senza-

ţionala veste ! De unde ştiau Oscar şi Elinor că ACUM era momentul oportun pentru o decizie politică ? Era un noroc orb, însă mi se părea straniu.

M-am gîndit că n-ar strica să vorbesc eu însămi cu căpitanul acela din Boston. Rob i-a spus numele de cîteva ori — cum îl cheamă — ah, da, McCarthy.

Am privit în jurul meu. Ajunsesem în dreptul casei lui Tom, însă el era încă la Fergusoni. Am urcat treptele şi am intrat în casă.

Am găsit telefonul şi am cerut legătura cu comandamentul poliţiei din Boston. Cînd au răspuns, am spus că sînt Gillian Decker şi vreau să vorbesc cu căpitanul McCarthy.

Nu m-ar fi mirat să aud că lipseşte momentan sau pur şi simplu că nu e de servici sau orice de genul acesta, dar nu eram în nici un caz pregătită să aud că nu există NICI un căpitan McCarthy în Boston Police Force ! Există un sergent de stradă cu numele ăsta, un curcan, însă nici vorbă de un CĂPITAN McCARTHY.

E-n ordine, Rob a înţeles greşit. Am cerut să vorbesc cu unul din ofiţerii care s-au ocupat de arestarea lui Matthew Zeits.

Lovitura numărul doi !

„Matthew ? Care Matthew ?"

Gura mi s-a uscat ca deşertul Sahara şi am înghiţit cu greutate de cîteva ori înainte să pot vorbi. Existau puţine variante de a spune pe litere numele lui Zeits şi le-am încercat pe toate. Nu exista nimeni cu acest nume pe lista arestaţilor.

„Dar a fost arestat doar de două ore" am insistat eu. „Nu, doamnă, nu este nimeni cu numele acesta." Atunci poate un nume asemănător ? „Nici. În ultimele două ore au fost aduşi cîţiva găinari turbulenţi..."

Am insistat pînă cînd ofiţerul de servici şi-a pierdut răbdarea. I-am mulţumit politicoasă şi am închis.

Nu exista nici un căpitan McCarthy.

Nu exista nici un Matthew Zeits.

Toată povestea asta împuţită era o minciună !

Am căutat prima baie şi am vomat toată masa festivă.

Zăceam de multă vreme pe jos, în baie, cu fruntea sprijinită de faianța rece.

Pentru ce ? Pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce au făcut-o ? ! Simțeam de mult că ceva nu e în regulă... Fusesem o simplă spectatoare. Deziluzia grandorii. Spectacolul fusese jucat în beneficiul meu și a lui Connie deopotrivă. Și probabil a lui... Joel.

Joel era încă o enigmă.

Nu știam care era locul lui în acest puzzle. Și de ce tocmai acum : în noaptea marii decizii a lui Oscar. Ce i-a determinat să monteze acest spectacol tocmai acum ?

Un singur lucru îi putea grăbi să forțeze nota : intenția mea de a pleca. Au încercat să mă convingă să rămîn, să mă las din nou absorbită în familia lor. Iar cînd nu au reușit, s-au hotărît să mă lase să plec cu gîndul că totul este O.K.

Am pus prea multe întrebări și au trebuit să-mi închidă gura într-un fel.

Și astfel „Mărirea și decăderea lui Matthew Zeits", tragicomedie într-un act, a fost pusă rapid în scenă pentru liniștea și elucidarea mea completă. Autorul ? Rob Kurland ar fi unul. Coautor Michelle, fără îndoială. Ceilalți erau și ei implicați ? Elinor ? Tom ? Oscar ? Știau ce va urma ? Hm, sigur știau. Singura de care eram convinsă că nu s-a prefăcut era Connie.

Singurul motiv care le-a permis să împingă lucrurile atît de departe era faptul că erau conștienți că nu vor mai fi nici un fel de crime ! Încă de la început am considerat că erau mult prea nepăsători în privința propriei lor siguranțe, acum părea logic. Știau că nu mai există nici un pericol real și acesta TREBUIA să fie motivul. Protejau pe unul dintre ei... Dar stai puțin, asta nu ar fi avut sens ! Pe cine anume ? Să-și fi omorît Rob sau Michelle propriul copil ? Durerea lui Michelle pentru pierderea lui Bobby era reală, netrucată, de asta eram sigură. Și Rob era singurul din familie care-și numise primul copil cu numele lui... Dar Oscar și Elinor ? Sau Tom și Anette ? Absurd.

Connie Decker era singura rămasă, însă ea era cel mai inocent suflet de pe fața pămîntului. Din nou mă întorceam la Connie... Dar nu, mai era cineva...

JOEL.

„Totul îi revine acum lui Joel". Nu o singură dată am auzit aceste cuvinte. În sensul că Joel era singurul din tînăra generație care rămăsese, asta înțelesesem eu, dar dacă exista și un înțeles sinistru ? Mă gîndesc la fotografia cu cei patru copii făcută de Raymond vara trecută, fotografie care este acum pe polița căminului din dormitorul meu. Cei patru zîmbesc, sînt fericiți împreună. Oare ?

Nu știam practic mare lucru despre relațiile dintre ei — singurul amănunt — Joel era mezinul, tradiționalul punct sensibil al familiei, speranța viitorului. Se simțea oare în umbra celorlalți ? Bobby era un băiat de zahăr, destinat să preia afacerile familiei ; Lynn deja păși în domeniul politicului și al sportului de performanță ; Ike, un geniul în devenire, al cărui nume urma să figureze în cărțile de istorie. Și Joel ? În ce excela ?

Joel făcea windsurfing...

Era greu să mă obișnuiesc cu ideea de a sta jos într-o baie străină gîndindu-mă că nepotul meu de cincisprezece ani era un ucigaș. Mi se făcea din nou rău. Era Joel capabil de atîta invidie și ură ? Iar adulții ACCEPTAU oare ce s-a întîmplat ? Doar pentru a menține singura lor speranță de continuare a spiței ? M-am aplecat peste toaletă și am vărsat din nou.

Nu știu cît timp a trecut pînă cînd Tom m-a găsit acolo. Mi-a oferit un pahar cu apă de gură să mă clătesc și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Apoi m-a condus pe o canapea și mi-a spus să stau întinsă. A aranjat cîteva perne unele peste altele și mi-a ridicat picioarele pe ele. O clipă mai tîrziu am simțit răcoarea unei batiste ude pe frunte. Pe urmă Tom mi-a dat ceva să beau. Avea gust de cretă, dar mi-a calmat stomacul. Cînd îți vine greață, nimic nu este mai bun decît experiența unui chirurg cardiolog.

Tom era îngrijorat.

— Ce-i cu tine, Gillian ? Ce ți-a provocat asta ?

Nu puteam să-i spun. Era unul dintre EI. Dumnezeule, cum îi mai uram pe Deckeri și pe toți cei care s-au căsătorit cu ei ! Voiam să fug de aici, departe de oamenii aceștia și de crimele lor murdare. Aveam de gînd să plec dimineață, cu primul avion.

„Foarte bine, Gillian. Fugi. Ca de obicei !"

Am simțit cum lacrimile îmi inundau obrajii ; nu mai plînsesem de ani de zile, dar acum simțeam nevoia.

Tom stătea tăcut pe canapea, ținîndu-mi mîna și așteptînd. Am întors capul. Nu voiam să-l văd.

Oh, cît îmi doream să fiu acum în casa mea din Chicago. Dar pe măsură ce mă linișteam și lacrimile au secat, am recunoscut, împotriva voinței mele, că această fugă nu era posibilă. Nu conta cît de repede fugeam sau cît de departe, problema Deckerilor m-ar fi urmat pretutindeni.

Cînd i-am părăsit prima dată, am sperat ca ei să devină un capitol încheiat din existența mea. A fost cea mai naivă speranță a mea. Era suficient să-i privești pe acești oameni și din acea clipă le aparțineam pentru toată viața. Chiar dacă mă refugiam pe Everest, Deckerii ar fi fost alături de mine. Și cum mi-aș fi trăit restul vieții neaflînd adevărul adevărat despre toate cele întîmplate ? Nu puteam încă să plec, deși o doream pînă la lacrimi. Dacă aveam dreptate în privința lui Joel, nici nu știam ce trebuie să fac. Fuga în aceste clipe ar fi fost o nerozie.

— Te simți mai bine ? întrebă Tom.

— Da, puțin.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar Tom m-a împins ușor spunîndu-mi să mai am răbdare.

— Nu te grăbi, Gillian. Poți să-mi spui ce s-a întîmplat ?

Nici într-un caz ție, doctor Tom Henry, căsătorit cu o Decker. Căsătorit, dar pe cale să divorțeze. Exista posibilitatea ca el să fi fost exclus din micul exercițiu de artă dramatică. Poate nu bănuia nimic despre Joel. Of, of, trezește-te Gillian ! Aș fi vrut ca Tom să fie neimplicat în afacerea asta, doar pentru că îmi plăcea de el. La dracu' ! Nici eu nu mai știu.

Nu eram în stare să iau o decizie corectă sau măcar să fac distincția între adevăr și minciună.

Joel ucigaș la 15 ani ? Probabil nu era în toate mințile. Cred că și eu înnebunisem puțin alături de ei...

După o vreme m-am ridicat și i-am cerut scuze lui Tom.

— Nu e prea plăcut să vii acasă și să găsești o străină, vomîndu-ți în baie...

A zîmbit.

— Greu de spus „străină", dar am crezut să încep să te cunosc Gillian, se pare însă că mi-a scăpat ceva important. Tot nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat ?

În loc să-i răspund am început să mă plimb prin cameră. Anette o decorase. Gustul ei era pretutindeni. Am ridicat o vază Legras din terra-cotta roșu aprins. Avea pictat în interiorul gîtului un laitmotiv circular — trei păsări care se urmăreau la nesfîrșit. Niciodată nu mi-am dorit mai mult să sparg ceva decît acum. Dar am pus-o jos cu atenție. Eram foarte nervoasă și era bine să stau cu cineva de vorbă. Cu toate că îmi plăcea de Tom, nu trebuia să am încredere oarbă în el. Ar fi fost bine, dar nu se putea.

L-am privit stînd tăcut pe canapea.

Părea încurcat și asta din pricina mea. A dorit să mă ajute și eu l-am refuzat. Of, Doamne, într-atît de suspicioasă devenisem încît nu mai deosebeam bunele intenții de prefăcătorie ?

— Tom, vreau să rămîn cu tine în noaptea asta, i-am spus direct.

A rămas la fel de tăcut.

13

În dimineața următoare cînd am plecat, Tom încă mai dormea. Buna dispoziție se citea pe chipul meu. Connie era încă în dormitorul ei, cînd m-am strecurat în casă. Am făcut un duș și m-am schimbat. Connie a apărut cînd eu eram deja în bucătărie, pregătindu-mi un juice de portocale.

— Ce-ți mai face capul ? s-a interesat ea.

— Acum bine, i-am zîmbit eu.

— Asta-i bine. Ușa era închisă la tine cînd am venit aseară și n-am vrut să te deranjez. Mă bucur că ești mai bine acum.

Într-adevăr era mult mai BINE acum. Nimic nu se schimbase, dar după o noapte de dragoste pasionată, totul îmi părea mult mai ușor de rezolvat. Tom nu bănuia că eu ȘTIU despre mascarada cu Matthew Zeits.

Nu riscam atîta vreme cît nu știam în ce măsură era implicat, sau pur și simplu, dacă era sau nu. Tot ce doriseм de la Tom era căldura unui corp alături de-al meu.

Putea fi un aliat, dar nu-mi permiteam să aflu tocmai acum, deși aveam atît de multă nevoie, măcar să trăiesc cu ideea că cineva era DE PARTEA MEA.

Tom se dovedise un amant bun, îmi plăcea de el, mă folosisem de el și-mi era puțin rușine. Deasemenea eram mirată de ce se întîmpla cu mine, cu bunul meu simț. Să mă culc cu un bărbat în care nu aveam deplină încredere, asta era ceva nou. Dar era dificil să-ți menții judecata dreaptă în atmosfera conspirativă creată de Deckeri. Nu mă puteam baza doar pe judecata bunului simț. Credeam că îi cunosc, dar era o sentință falsă. Singura care părea inocentă era Connie.

Tocmai îmi vorbea de Matthew Zeits. Acceptase povestea fără să clipească. Connie mă întreba cum de-a reușit să ne urmărească atîta vreme fără ca noi să bănuim.

— Nu înțeleg ce anume îi îndeamnă pe oameni să se comporte astfel. Nici nu ne cunoștea. Oare ce era în capul lui? Sau ce i s-a întîmplat de s-a apucat să ucidă oameni?

Connie era într-adevăr un copil. Vorbea cu atîta înțelegere despre ucigașul soțului ei, încît acum părea să o preocupe soarta bietului criminal.

— O traumă, asta ar putea fi, i-am făcut eu jocul. Ceva foarte trist care l-a înnebunit de-a binelea.

— Oare ce anume? murmură ea.

„Păstrează-ți compasiunea, Connie" voiam să-i strig „Matthew Zeits nu există!"

Mi-am luat paharul cu suc de portocale și m-am așezat lîngă geamul bucătăriei, privind oceanul. Aveam impresia că apa va începe să fiarbă în următoarea clipă căci

se anunța o zi caniculară și conturul orizontului îndepărtat se mișca în ceață.

Connie schimbă subiectul :

— Gillian, chiar trebuie să pleci azi la Chicago ? N-ai putea...

— M-am decis să rămîn, i-am spus. Asistentul meu va licita singur.

Fața ei se lumină brusc.

— Oh, mă bucur să aud asta. E minunat, Gillian.

Părea cu adevărat fericită și asta m-a făcut să zîmbesc.

— Aici ești la tine acasă, vorbi Connie emoționată. Eu și doamna Vernon avem un *meeting* în Edgartown. Cu locuitorii din celelalte comunități pentru lupta împotriva concesiunii.

— Da ?

— Michelle și Rob și Elinor și Tom, vin cu toții, Oscar nu poate veni, îi așteaptă pe tipii din Washington.

Făcu o pauză și apoi întrebă plină de speranță :

— Nu ți-ar face plăcere să vii și tu ?

Pe fereastră l-am zărit pe Joel urcînd treptele dinspre plajă.

— Aș fi onorată să vin, Connie.

Acest lucru o bucură și mai mult.

— Cu cît mai mulți Deckeri, cu atît mai mult ne cresc șansele să atragem lumea de partea noastră. Așa spunea doamna Vernon.

Dumnezeu să o binecuvînteze pe doamna Vernon.

Joel năvăli în casă în maniera lui necontrolată. I-a trimis o bezea lui Connie și cînd m-a privit, dezamăgirea i s-a citit pe chip.

— Hei, mătușă Gillian, nu ți-ai pus costumul de baie ? ! Sau vrei să ratezi noua zi de windsurfing ? Acum că l-au prins pe bătrînul Matthew Nu Mai Știu Cum, nu mai e nevoie să stăm aproape de țărm.

— Zeits, rosti Connie.

Nici nu-mi venea să-l privesc pe nepoțelul meu, dragul de el.

— Azi nu fac windsurfing, am spus. Merg la un *meeting* împreună cu mătușa Connie.

— E adevărat, Joel, a spus ea. Nu în dimineața asta, dar puteți merge altă dată.

— Excelento ! Dar ia stai, parcă plecai la Chicago ?

— Momentan nu, afacerile pot continua și fără mine.

— Uraa !

Sări cu brațele deschise de gîtul meu. L-am îmbrîncit cît se putea de discret,dar ferm. Joel ezită.

— Mătușă Gillian, ești supărată pe mine ?

— De ce aș fi ?

— Nu știu. Dar așa am crezut.

M-am forțat să-l privesc în ochi. Și tot ce-am văzut era chipul total contrariat al unui puști de cincisprezece ani, la jumătatea drumului dintre copilărie și adolescență, care se străduia să ghicească gîndurile mătușii sale.

— Nu Joel, nu sînt supărată. Sînt puțin ocupată astăzi, asta-i tot. Nu e momentul să mă gîndesc acum la windsurfing.

Fața lui afișă un zîmbet strîmb.

— Sigur. Vom merge altă dată.

I-a făcut cu ochiul lui Connie și a șters-o. L-am auzit cum fluiera nepăsător în timp ce boncăluia pe treptele de lemn ce duceau la plajă.

Meetingul era în plină desfășurare cînd am ajuns noi acolo. Connie calculase greșit timpul. Tom ne aștepta lîngă ușă. M-a strîns ușor de braț și mi-a șoptit că se bucură că nu am plecat. Poate credea că n-am făcut-o din cauza lui. Connie răspîndise deja vestea și probabil acum își frecau cu toții mîinile satisfăcuți că planul M.Z. reușise !

Tom ne-a condus într-o încăpere din Edgartown Yacht Club care era supraaglomerată. În fundalul încăperii, la o tribună improvizată, trei avocați de pe insulă discutau planul de atac împreună cu doamna Vernon, care-i întrerupea la fiecare propoziție. Nici despre restul adunării nu se putea spune că era foarte tăcut și disciplinat. Toată lumea avea ceva de întrebat, sau o propunere de făcut, sau o opinie de exprimat. Era o debandadă mai mare decît îmi imaginasem.

Elinor nu era prezentă, starea ei se înrăutățise. Astfel a trimis-o pe Nancy Younger în locul ei (să fie văzută,

nu ascultată), pentru a spori numărul celor înregimentați în războiul insular.

Stăteam lîngă ea. În pofida acestei zile toride, Nancy purta o bluză încheiată pînă la gît și un colier de perle.

Michelle mă gratulă cu un surîs fugar.

„Vai, cum poate cineva să zîmbească, să zîmbească și să fie un ticălos."

Rob stătea în picioare discutînd în contradictoriu cu cineva. Apoi, privindu-l mai bine pe acel „cineva", mi s-a părut cunoscut. Da, era omul care venise la masa noastră, atunci în Bay Tower Room, în ziua cînd Anette ne-a condus la cumpărături. Era cel cu posturile de radio și T.V. prin cablu. M-am aplecat înspre Nancy.

— Individul care vorbește cu Rob. Cine e ?

— Ah, este domnul Underwood, susură Nancy în maniera-i binecunoscută.

Underwood — exact. Acum știam.

— Patrick ?

Nancy a confirmat tacit. M-am bucurat să-l revăd. Mi-am adus aminte că văzuse una din piesele mele care o regizasem în New York, lucru care făcea din acest individ un unicat !

Meetingul bătea pasul pe loc, neajungînd la nici o concluzie. Nancy se aplecase în față, vorbindu-i pe sub nasul meu lui Tom, care răspundea monosilabic, cu o lene destul de prost mascată. Doamna Vernon era supărată pe unul dintre avocați, care era supărat pe Patrick Underwood, care era supărat la rîndul lui pe Rob. La un moment dat, Michelle s-a ridicat în picioare.

— Îmi dați voie să spun și eu ceva ? a întrebat ea calmă, în maniera ei „sînt obișnuită să fiu ascultată".

Toate capetele s-au întors privind-o ; unul dintre avocați a invitat-o în față. A pășit rar, fără grabă, bucurîndu-se de atenția generală.

Pentru că ERA oricum în centrul atenției. Arăta nemaipomenit în rochia ei albă, cu umerii dezgoliți, părul negru strălucitor și rujul de buze roșu aprins. Nu doar bărbații, dar și femeile o priveau cu plăcere. Michelle s-a postat în fața adunării, zîmbind ușor și în poziția ei favorită, mîna în șold, piciorul înainte.

— Nu ajungem nicăieri dacă vorbim toți odată, a spus. Trebuie să respectăm regulile și ordinea oricărei alte

adunări. Toată lumea se prezintă atunci cînd ia cuvîntul și discutăm o singură problemă pînă cînd o rezolvăm, înainte să atacăm alta. În primul rînd avem nevoie de un președinte !

Într-o fracțiune de secundă Michelle a fost aleasă să conducă adunarea și din acea clipă, totul s-a desfășurat organizat.

Cînd au ajuns să discute procedurile legale, am început să fierb de nerăbdare. Pur și simplu nu-mi ardea acum de cîrnăciorii lui McDonald's.

— În sfîrșit, ședința se îndreptă spre un final fericit. M-am ridicat printre primii. Patrick Underwood își croia drum în direcția mea.

— Gillian, abia acum te-am recunoscut, a început zîmbitor.

Deci își reamintea numele meu. Eram flatată.

— Ai făcut bine că ai venit aici pe insulă. Gîndește-te numai la toate distracțiile pe care le-ai fi ratat.

I-am răspuns zîmbetului său.

— Chiar la „ele" mă și gîndeam.

— Și cum te-ai lăsat implicată în afacerea McDonald's ? Connie ?

— Mda, Connie. Ori veneam la *meeting* ori trebuia să fac windsurfing cu Joel.

Patrick ridică o sprînceană.

— Mi-aș dori să te văd pe un surf. Însă cred că se poate veni cu alte propuneri mai bune. Ești ocupată diseară ? Ce-ai zice de...

— Hello Patrick ! întrerupse Tom. Mă bucur să te văd din nou.

Cei doi bărbați și-au strîns mîinile.

— Nu știam că o cunoști pe Gillian.

— Ne-am cunoscut la Boston. Cred că la restaurantul Bay Tower, nu-i așa Gillian ? Anette ne-a făcut cunoștință.

Poate mi s-a părut, dar rostise „Anette" cu oarecare emfază.

— De curînd deci.

— Da, și tocmai mă gîndeam s-o invit pe Gillian la cină.

Foarte natural și „întîmplător" Tom mă cuprinse de talie. REVENDICÎNDU-MĂ.

— Gillian este ocupată diseară.

Cu siguranță Patrick a înțeles mesajul, dar nu era hotărît să dea înapoi.

— Poate mîine seară atunci ?

Degetele lui Tom mi-au făcut un semn discret.

— Mi-e teamă că Gillian este destul de ocupată pentru toată vacanța de aici. Sînt sigur, Patrick, că vei găsi pe altcineva să-ți țină companie.

Patrick îl fulgeră cu privirea pe Tom :

— Aș dori să o aud și de la ea.

Era rîndul meu.

— E adevărat Patrick. Sînt... ocupată.

Presiunea mîinii lui Tom a scăzut și l-am auzit oftînd ușurat. Dar poate mi s-a părut. Cîștigase. I-a zîmbit încîntat lui Patrick și a reluat :

— D-na Vernon nu te-a înșfăcat încă într-unul din comitetele ei de acțiune ?

— Încă nu, deși aș ajuta bucuros.

— E bine să aud asta !

Și Tom o strigă imediat pe doamna Vernon :

— Avem aici un voluntar pentru dumneavoastră !

Bătrînica se înființă rapid cu un zîmbet de zile mari.

— Ah, Patrick. Chiar la tine mă gîndeam. Ai prieteni în Chilmark, nu spune nu !

— Am o mulțime.

— Ei bine, mă gîndeam că ar trebui să punem mîna pe hedoniștii ăia în fundul gol și să-i ORGANIZĂM. Acum și acolo este rîndul tău și al lui Tom să intrați în acțiune.

— Eu ? făcu Tom surprins.

— Amîndoi ! ghilotină bătrînica.

D-na Vernon mă privi rugătoare, numai miere :

— Gillian am să ți-i răpesc pe amîndoi. Te superi ?

Oricum nu conta.

— Nu, sigur că nu. Făceți-vă treaba.

Tom și Patrick m-au privit înciudați și au urmat-o învinși pe bătrînica în cămașă de jeans și teniși albi.

Era gelos ! Tom era gelos !

Sau se prefăcea. Ei, asta-i acum, „se prefăcea". Doamne, ce se întîmplă cu mine ? Iar nu am încredere în nimic ?

Connie s-a alăturat micului grup condus de d-na Vernon, iar Michelle și cu Rob au plecat spre West Chop

pentru o partidă de tenis. Le-am refuzat oferta de a mă conduce cu mașina și am invitat-o pe Nancy să luăm prînzul împreună.

Am găsit un restaurant pe faleza din Edgartown. Am comand „Specialitate Turist“ (care „turist“ ?), scoici fripte, garnitură de varză tocată. Nancy a comandat doar o salată.

Comanda a venit și ne-am năpustit asupra ei — de fapt EU m-am năpustit asupra ei. Nancy mesteca fiecare îmbucătură exact de 13 ori (da, am numărat). După 39 de mestecături și 3 înghițituri, s-a șters la gură cu șervețelul și mi-a spus cu o voce atît de leșinată încît a trebuit să fac un efort ca să înțeleg :

— Tom și cu tine sînteți foarte apropiați, nu-i așa ? „Extraordinar !“

— Ultima oară cînd l-am văzut pe Tom a fost acum zece ani. Nu am ținut legătura.

Privirea fetei era sudată de farfurie.

— Nu a vrut să te lase să ieși cu domnul Underwood...

Deci fusese și ea pe aproape în timpul acelei discuții. Am privit-o, dar Nancy nu-și scotea privirea din salată. Se părea că dragostea ei păguboasă pentru un bărbat căsătorit, interesant însă neinteresant, îi crea multe clipe amare. Cred că a fost în al nouălea cer cînd a auzit că Tom divorțează, dar acum cred că era deja convinsă că Tom nu o făcea pentru ea. Și totuși speranța rămîne veșnic o primăvară a sufletului.

M-am gîndit la o minciună nevinovată :

— Tom nu-l suportă pe Patrick Underwood, dar nu mă întreba de ce, pentru că nu știu. Tot ce știu este că lui Tom nu-i place ca cineva din familie să aibă de-a face cu el.

Încet, încet, își ridică privirea din farfurie.

— Oh, atunci... înseamnă că tu și Tom nu sînteți... ?

M-am prefăcut șocată.

— Sigur că nu ! Păi încă este căsătorit cu Anette, nu ?

Doamne, cîtă ipocrizie din partea mea. Nancy păru jenată, dar și ușurată în același timp ; a șoptit cîteva scuze. Am schimbat subiectul și cu asta s-a terminat.

Puțin mai tîrziu, Nancy îmi vorbea despre munca ei alături de Elinor și noua linie pe care se va axa Fundația

Filantropică Decker. Elinor avea de gînd să lărgească domeniul de acțiune al generozității și în alte sfere.

— Va însemna mult mai multă muncă pentru Elinor, dar personal înclin să cred că va fi un lucru bun și util pentru ea. În același timp o va ajuta să nu se mai gîndească la Lynn.

— Crezi că s-a obișnuit cu tragedia ?

S-a gîndit o clipă înainte de răspuns.

— Cred că da, deși Elinor nu îmi împărtășește problemele ei personale. Cînd a murit Lynn, s-a retras într-o carapace, evitînd pe toată lumea. Plîngîndu-și soarta în singurătate, bănuiesc. Acea nouă tragedie venea atît de curînd după moartea lui Ike Henry și Bobby Kurland, înțelegi ? Îi vine foarte greu.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Toți au pierdut cîte un copil. Începînd cu Connie, acum patru ani.

— Oh, da. Nu e îngrozitor ? Bietul băiat... Lucram de puțină vreme pentru Elinor cînd Theo a fost răpit, dar am asistat la zbuciumul familiei. Toată lumea vorbea numai despre asta.

— L-ai cunoscut pe băiat ? La cît timp după ce ai intrat în Fundație a fost omorît ?

— Cam la vreo șase luni, dar l-am văzut o dată, de fapt chiar aici în insulă. Era înainte să plece în Norvegia. Theo era un băiat drăguț și manierat. Mi-a părut atît de rău cînd nu au reușit să adune toți banii... Dacă eram bogată le-aș fi dat de la mine...

Am crezut că nu aud bine.

— Cum adică n-au reușit să adune toți banii ? !

M-a privit mirată.

— Raymond n-a reușit să plătească decît o parte din răscumpărare, nu știai ?

— Am fost plecată, adu-ți aminte. Nu s-a scris nimic în ziare despre asta.

— Nu s-a scris nimic, spui ? Eh, bine, bănuiesc că nici nu era nevoie. Dar răpitorii voiau suma aceea fabuloasă și nici nu le-au lăsat timp s-o adune, nu destul, pentru a transforma în bani lichizi conturile bancare sau ceva de genul acesta. Raymond a plătit cît a strîns,

dar oricum ei l-ar fi ucis pe Theo. Sau crezi că ar fi așteptat și restul banilor ?

Era de neînțeles.

— Dar nu putea Raymond să facă un împrumut bancar cu toată solvabilitatea lui ? Și restul familiei, nu l-au ajutat ?

— Ba dimpotrivă. Toți l-au ajutat. Elinor m-a pus să recalculez bugetul Fundației și să vedem cîți bani reușim să scoatem. Nu cred că era foarte legal, înțelegi ? șopti Nancy privind în stînga și în dreapta. Oricum am făcut-o. Aproape un milion de dolari din bugetul Fundației au intrat în răscumpărarea lui Theo. Cît despre alte împrumuturi, nu știu nimic.

I-am mai pus cîteva întrebări, dar Nancy nu mai cunoștea ale amănunte. Cînd jocurile erau făcute, înstăriții, influenții, binevoitorii, putred de bogații Deckeri, nu au reușit să adune destui bani pentru a salva viața unuia dintre ei. Nu-mi venea să cred. Nancy era informată greșit. Citisem cu ochii mei, în ziar, că firma Decker are un capital estimat la 600 de milioane. Răpitorii se mulțumeau cu numai (numai ? !) 20 de milioane, deci suma putea fi plătită de Raymond. Exista însă posibilitatea ca ziarul să fi exagerat. Trebuia să descopăr cum stau lucrurile.

Nancy șofase Rolls-ul la *meetingul* din Edgartown, acum mă conducea pe mine la întoarcere. Nu era foarte ușor să conduci o mașină de asemenea proporții, iar Nancy nu-și desprindea ochii de pe șosea. Ne-am tîrît de-a lungul benzii secundare, ca doi octogenari recent părăsiți de bătrînul lor șofer.

Conversația ar fi fost o distracție periculoasă, așa că am păstrat tăcere. Mă gîndeam la Tom. Nu mi-a plăcut cum reacționase cînd Patrick Underwood îmi făcuse invitația la cină. Tom fusese mult prea posesiv, prea încrezut și arogant. Iar ce se întîmplase între noi era prea recent ca cineva să-și poată aroga niște drepturi, ca să nu menționez frumusețea faptului că Tom încă era căsătorit.

A fost necruțător cu Patrick, de parcă ar fi fost un dușman de moarte. I-am făcut jocul doar ca să evit o scenă nu pentru că aș fi fost lașă. Nu eram sigură de sinceritatea nimănui din preajma mea, astfel alegeam ca-

lea cea mai ușoară. La dracu cu Tom ! Cu ce drept m-a pus într-o situație ca asta ? Apoi m-am gîndit că de fapt caut motive pentru a-l menține pe Tom într-o lumină nefavorabilă, încă nu aveam încredere în el și aveam nevoie de justificări. Și ce-ar fi dacă m-aș duce la el spunîndu-i direct : „Știu că povestea cu Matthew Zeits este un rahat !“ Ce-o să spună ? Va încerca să mă convingă de contrariu ? Sau va susține că habar nu avea ? Încă nu eram pregătită să-l supun testului.

Cînd am ajuns în West Chop, am rugat-o pe Nancy să mă lase lîngă Tennis Club. Trebuia s-o văd pe Michelle.

Michelle și Rob jucau un meci de dublu mixt, cu un cuplu pe care nu-l cunoșteam. Un singur băiat de mingi deservea întreg terenul și alerga sprinten, hotărît să-și cîștige un bacșiș gras.

Familia Kurland și cei doi oponenți erau buni jucători. Nu era jocul în forță al tinerilor jucători — nu existau servicii mortale sau smash-uri ucigătoare. În schimb jocul lor era unul grațios și tehnic. În altă ocazie ar fi fost o plăcere să-l urmăresc. Fusta de tenis a lui Michele era atît de albă, încît strălucirea ei îți rănea privirea.

În sfîrșit Rob și-a adjudecat ghemul și au făcut o pauză. A fost primul care m-a văzut.

— Hello Gillian. Mă bucur că ai venit. N-am apucat să ți-o spunem la ședință, dar sîntem încîntați că te-ai hotărît să mai rămîi.

„Sigur că da.“

— Da, afacerile se descurcă și fără mine. Mă frămîntam degeaba.

— Bun, bun. Meriți o vacanță adevărată după toate necazurile care ți le-a pricinuit familia. Dar acum s-au terminat. Cel mai bine ar fi să le uităm.

— Bănuiesc că ai dreptate.

„Mincinosule.“

— Împreună cu Michelle am de gînd mîine să fac o plimbare pe ocean. N-ai vrea să vii cu noi ?

— Time out ! Îmi pare rău. Vorbim mai tîrziu — nu aici.

Am bîlbîit niște mulțumiri formale și tocmai începeam

să-l întreb ceva, dar am fost întreruptă de adversarul său de joc. Rob a făcut prezentările și imediat discuția s-a axat asupra nu știu cărui turneu de tenis. Am găsit o scuză și m-am îndreptat spre banca unde Michelle se răcorea cu un prosop.

— Bună, Gillian, mi-a zîmbit ea. Connie ne-a dat vestea cea bună. Cred că meriți și tu o vacanță!

„O.K. Destul cu amabilitățile astea!"

— Michelle, ai probleme financiare?

A lăsat prosopul și s-a aplecat după un termos.

— Chiar cu problemele financiare ne ocupăm.

— Vreau să spun, ai destul bani?

— Are cineva vreodată destui? rîse ea înveselită.

— Michelle, vorbesc serios.

Tonul meu era destul de convingător. Și-a turnat un pahar și mi-a oferit și mie unul, dar am refuzat.

— Da, am observat că vorbești serios, a spus luînd o înghițitură. Nu, nu am probleme cu banii.

— Afacerile merg bine?

— Afacerile merg excelent. De ce întrebi?

— Dar acum patru ani? Atunci aveați necazuri?

Se încruntă.

— Gillian, „Decker and Kurland" nu a avut niciodată probleme cu banii de cînd s-a înființat. De ce ești curioasă?

Am inspirat adînc și am spus:

— În necrologul lui Raymond din ziar am citit despre capitalul firmei. Era estimat la aproape 600 de milioane dolari. Ce spui, e corect?

— Destul de corect. Acum e puțin mai mult.

— Atunci poți, pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spui de ce nu ați scos cele 20 de milioane ca să plătiți viața lui Theo?

N-am văzut-o niciodată atît de contrariată.

— Oh, Gillian, nu e atît de simplu cum crezi tu. Noi nu avem teancuri de bani în seifurile personale din care să luăm cu lopata. Noi...

A fost întreruptă de adversara sa, care-i rechema pe toți să continue setul.

Michelle rîse exasperată și spuse ridicînd din umeri:

Ne-am ridicat amîndouă.

— Vreau cu Rob ca mîine să încercăm un velier nou...

— Știu, știu. Am să vin și eu.
— Perfect. Vorbim atunci.
M-am îndreptat spre ieșire.
— Unde pleci ? întrebă Michelle.
— La Connie.
— Ai cu ce să ajungi ?
Hm, la asta nu mă gîndisem.
— Merg pe jos.
— Nici vorbă, este foarte departe. Și pe soarele ăsta ! ! O să faci insolație.
— Dar voi nu stați în soare jucînd tenis ?
A ignorat întrebarea mea.
— Ia să vedem. Cred că soții Mattinglys au terminat meciul.

L-a trimis pe băiatul de mingi cu un mesaj și iată că într-o clipă aveam cu ce să ajung acasă. Michelle nu a luat în seamă bravura mea și astfel a eșuat tentativa unui marș de cîteva ore. Era o amabilitate adevărată din partea ei sau, încă o dată, avusese șansa să aranjeze lucrurile așa cum dorea ? Lui Michelle îi plăcea atît de mult să aranjeze lucrurile.

Cei doi Mattinglys erau de vîrstă mijlocie și foarte bine bronzați. Au discutat despre tenis tot drumul pînă la proprietatea Deckerilor, presupunînd (greșit) că eram la fel de pasionată de acest joc. Nu a fost nevoie decît să zîmbesc tot timpul, să dau din cap ca o fetiță cuminte și să spun cîte un „Ah !“ acolo unde situația o cerea.

În final le-am mulțumit călduros pentru amabilitate.

14

S-a întors Anette.

La Paris triumfase. Afacerea era sub control, iar problema cu personalul se rezolvase după dorința ei, scăpase de trei din cei patru tineri ce urmau să beneficieze de banii Deckerilor.

Jules „obsedatul" nu prea era dornic să-și lase prietenii. Astfel Anette s-a ocupat personal de problemă.

— I-am cumpărat ! a spus Anette, veselă. Păi nu pentru asta ne-au contactat ? ! Jules a fost zdrobit. Este atît de prostuț, nici nu avea habar că prietenii lui erau ca niște lipitori pentru el.

— Se pare că Jules al tău are nevoie de o bonă, remarcă Michelle.

— I-am și găsit, spuse Anette. Îl ții minte pe Louis Benoit ? Cel care lucra la French Telephone System. Ei bine...

...Și gemenele au pătruns în lumea complicată a afacerilor.

Anette arăta excelent. Călătoria îi făcuse bine. Era prima dată după moartea lui Raymond cînd le vedeam alături și uitasem cît de impunătoare puteau fi împreună.

Rochia roșie a Anettei făcea un contrast puternic cu îmbrăcămintea albă a Michellei. Erau absolut remarcabile.

Reacția de moment a lui Tom la reîntoarcerea soției a fost să o întrebe pe Connie dacă nu se poate muta la ea. Casa mea se umplu rapid cu indivizii din Washington, o parte din ei urmau să locuiască cu Nancy Younger la Fergusoni. Connie a acceptat, bineînțeles. Pe de-o parte îmi convenea ca de Tom să mă despartă doar o jumătate de culoar — Oh, Dumnezeule, era chiar interesant — dar pe de altă parte, încă nu știam dacă Tom este implicat sau nu în gogoașa cu Matthew Zeits, lucru care mă enerva.

Eram convinsă că Anette este la curent cu mascarada de aici. Un amănunt insignifiant precum un ocean nu putea s-o izoleze de a fi la curent cu ce se petrece pe Martha's Vineyard. Probabil gemenele vorbeau zilnic la telefon, astfel Anette era mai bine informată decît mine, care eram la fața locului. Povestea cu Matthew Zeits era totuși nesemnificativă. însă îmi demonstrase că e bine să nu am încredere în nimeni. Problema care mă frămîntă acum era Joel. Oare de unde să încep ? Autoritatea părintească asupra lui era ineficientă, pur și simplu îl lăsaseră de capul lui. Dacă Joel ar fi săvîrșit o

crimă, cu siguranță ar fi făcut-o și pe a doua și așa mai departe. Poate era schizofrenic, un paranoic, asta se manifestă chiar în jurul vîrstei de 15 ani. Putea fi oare vindecat ? Dacă era ceva de făcut trebuia făcut ACUM — mai tîrziu totul devenea inutil.

Gîndurile astea mă răscoleau în seara aceea cînd îi dădeam o mînă de ajutor, lui Tom, la mutat.

— Ți-ai adus și arma ? l-am întrebat.

A părut surprins, apoi a răspuns :

— Da, te deranjează ?

— Păi nu mai ai nevoie de ea dacă l-au prins pe M.Z.

— Eh, m-am obișnuit cu ea, dar dacă vrei pot renunța. Am ridicat din umeri și m-am hotărît să-mi încerc norocul.

— Crezi în povestea lui Rob despre omul acela ?

— Matthew Zeits ? Păi, da. E vreun motiv să mă facă să cred altceva ?

— Niciunul. Totuși mi se pare neașteptat. Așa deodată... „L-am prins !"

— „Așa deodată", făcu el neîncrezător. Așa ți se pare ție, Gillian, dar pentru noi chestia asta durează de luni de zile. Adu-ți aminte că și poliția și detectivii noștri îl căutau disperați.

— Nu voiam să spun asta. Prinderea atît de precipitată a unui ucigaș din afară îndepărtează toate suspiciunile care ar fi planat asupra unuia din interiorul familiei, nu crezi ?

Tom se apropie și mă cuprinse cu amîndouă mîinile de umeri.

— Gillian, te îndoiești că Matthew Zeits este ucigașul ?

Îmi venea să-i urlu în față că Joel i-a ucis copilul și mai mult, că lucrul acesta îl știe și el, dar iarăși am fost lașă.

— Nu, nu chiar de tot. Dar mi-e greu să cred că un nebun a fost atît de pervers și constant.

Tom m-a îmbrățișat. L-am cuprins și eu. Tom era atît de cald, de puternic și era într-adevăr îngrijorat de soarta mea. Nu-mi venea să-i mai dau drumul. Și totuși unul dintre noi avea ceva de ascuns. Poate Tom nu era demn de încrederea mea sau poate ceva nu era în regulă cu mine, căci nu aveam încă încredere în el. Mă conduse pînă lîngă pat și începu să aranjeze pernele cu grijă.

— Mă ajuți să mai scăpăm de necazuri, ce zici ?

Nu aveam de gînd să sărim în pat tocmai în clipa aceea și i-am spus :

— Mai bine să așteptăm pînă pleacă Connie.

La masa de seară fiecare a fost independent. Eu mi-am făcut o cafea cu înghețată. Tom și Connie s-au ajutat la o salată complicată. Am găsit niște brînză în frigider și Tom punea ceva în cuptorul cu microunde.

Connie nu a mîncat mai nimic pînă la urmă. Era cu gîndul în altă parte. D-na Vernon aranjase o întîlnire cu cei din East Chop, dar ce o bucura pe Connie mai mult era însemnătatea pe care „Gazette" — singurul ziar de pe insulă — o dădea efortului lor.

— Sîntem pe prima pagină, Gillian. Poftim, privește ! Și poza noastră deasemenea.

Înalta Connie și micuța doamnă Vernon făceau un tablou pitoresc. Parcă erau Tom și Jerry. Îmi venea greu să rîd, însă Connie nu m-ar fi înțeles. Amîndouă erau foarte sobre și cu priviri necruțătoare.

— Ești foarte serioasă aici, a spus Tom.

— SÎNTEM foarte serioase. Uite ce scrie aici. Spune că dacă de data asta lupta împotriva lui McDonald's este condusă de doi oameni din West Chop, tocmai asta arată cît de serioasă este amenințarea !

Acesta era adevărul. Pentru cei din West Chop ipoteza apariției unui paradis al cîrnăciorilor era exclusă. Tennis Clubul nu o va permite niciodată. Acest club — acolo unde discutasem cu Anette — acționa ca un fel de guvern în statul în stat West Chop. Nimeni nu cumpăra teren, nimeni nu construia nimic, fără aprobarea Tennis Clubului. În mod normal, regiunea West Chop nu se amesteca în problemele celeilalte părți din insulă. Era o lume privată în interiorul altei lumi private, anume insula în sine.

West Chop era o extensie a Bostonului.

East Chop doar se credea.

Oak Bluffs era paradisul de noapte al turiștilor. Edgartown era scena starurilor de operă și film. Iar scriitorii mișunau prin tot locul. Dar doi inși din West Chop,

detașîndu-se din izolarea lor pentru a mîntui întreaga insulă, asta da, era ceva pentru prima dată.

În timp ce Connie sporovăia, o priveam cu admirație și cu plăcere. Era greu de crezut că aceeași femeie se plîngea, nu cu mult timp în urmă, de hărțuiala ziariștilor și ziarele lor murdare. Probabil acum simțea și ea o diferență. Era măgulită. Oricum, Connie era cu certitudine mult schimbată în bine și mă bucuram sincer pentru ea.

Acum, motivul meu de a rămîne pe insulă nu mai exista. Connie nu mai avea nevoie de mine. Acum stăteam din cauza lui... Joel.

Am făcut dragoste cu Tom mai puțin frenetic ca prima dată. Tom era mai relaxat, iar eu nu mai eram stresată de gîndurile provocate de inexistentul Matthew Zeits. Eram în camera mea și nimic nu ne grăbea... Acum dragostea mai mult o trăiam decît o făceam.

Tom s-a ridicat și a umplut două pahare, S-a oprit și a cercetat mai îndeaproape fotografia de pe polița căminului.

— Frumoasă poză. Cine făcut-o ?

— Raymond.

Întinse mîna și o aduse în dreptul ochilor.

— E făcută cu multă dragoste.

— Te surprinde ?

Nu a răspuns și a pus-o la loc. Apoi a venit la fel de tăcut și s-a așezat pe colțul patului. Revederea copilului său în acea fotografie l-a tulburat profund. L-am tras lîngă mine și l-am sărutat tandru pe frunte.

— Îți este greu fără el...

— Mai greu decît credeam... Mă uit la Joel cum zburdă pe plajă, vesel, nepăsător și-mi vine să...

Se opri.

„Și-ți vine să-l sugrumi cu propriile mîini."

— Joel și Ike se înțelegeau bine ?

— Perfect. Dacă-i vedeai împreună, ai fi jurat că sînt frați. Lui Ike îi plăcea rolul de frate mai mare, încă de cînd era un țînc. Și Joel, ei, Joel era frățiorul tuturora.

— Nu se simțea dat la o parte ?

— La o parte ? Ike ?

— Nu, Joel. Era cel mai mic dintre toți și întotdeauna răsfățații familiei ajung să se simtă outsideri.

Tom a dat din cap.

— Singurii outsideri din familia asta sîntem noi doi. Apoi s-a înveselit. Hm, mă îndoiesc ca pe Joel să-l frămînte acest gen de înstrăinare. Deși încă de la început a fost un caracter introvertit.

— Asta-i bună Tom, e aproape un adolescent !La vîrsta asta e plin de incertitudini.

— Asta-i părerea ta... nu-i așa ? a răspuns el ambiguu.

Discuția nu era în genul aceleia care se practică în postludiu, dar Tom o începuse și eu nu eram proastă să-l opresc.

— Cît de apropiat era Joel de Theo Decker ?

Tom ridică din umeri.

— Cu toții erau foarte apropiați. Formaseră un grup închis de prieteni. Prea restrîns după părerea mea. Bineînțeles aveau și alți amici, comuni sau nu, dar vreau să spun că între ei se născuse un atașament puternic.

— Deci cînd Theo a murit... ?

— ...Ceilalți patru s-au simțit frustrați, înțelegi, era primul lor contact cu moartea și Theo, într-un fel, era conducătorul lor.

Istoria se repeta. La început a fost ucis liderul tenerei generații, apoi al celei adulte. Ambele dispariții lăsau în urma lor un ocean de durere și amărăciune. Mi-am făcut puțin curaj și am spus :

— Tom, abia astăzi am aflat că Raymond n-a reușit să plătească întreaga răscumpărare.

A înclinat afirmativ din cap.

— De ce, Tom ? 20 de milioane ? Voi toți n-ați reușit să adunați 20 de milioane ?

Într-un tîrziu a murmurat :

— În primul rînd să nu faci rău în jurul tău.

— Ce ?

Tom a oftat și dintr-o clipă mi-a părut foarte obosit.

— Este din jurămîntul hipocratic... Atunci cînd l-au răpit pe Theo eram într-o operație. Nici măcar nu eram în oraș. Zîmbi sec în timp ce se străduia să-și aducă aminte. Eram în Chicago, da. Inseram un nou tip de

valvulă în inima unei fetițe de doisprezece ani ce suferea de endocardită bacterială. Streptococii invadaseră valvula ei și nu mai putea fi salvată. Tehnologie nouă, procedură nouă, foarte complicat. Dacă o părăsceam atunci, fetița ar fi perit... ucisă de mine. I-am spus lui Anette să facă tot ce era nevoie să facă, să ridice banii, avem amîndoi împuternicire legală asupra celuilalt. Cînd am reușit să scap, era prea tîrziu. Theo murise.

Am tăcut amîndoi cîteva clipe.

— Ce s-a întîmplat cu pacienta ta ?

Tom zîmbi.

— Este acum un copil sănătos de șaisprezece ani. Am auzit că joacă baschet.

Deci Tom a salvat viața unui om pe acest pămînt.

— Cîți bani a reușit Anette să adune ?

— Doar vreo două milioane, deși credeam că vor fi mai mulți.

„Le fel și eu !"

— Spuneai că ceilalți patru copii au fost profund zguduiți de moartea lui Theo. Și Joel ?

— Joel în mod special. Ținea la Theo la fel de mult pe cît ținea la propriul lui frate, Bobby. De ce tot întrebi de Joel ?

„Atenție !"

— Pentru că am impresia că s-a obișnuit mai repede cu moartea lui Bobby, sau a lui Ike și Lynn.

— E ceva rău ?

— Nu, dar mi se pare neobișnuit, nu crezi ?

— Ce să spun ? Acum e cu patru ani mai mare. Cînd a murit Theo avea doar unsprezece ani.

— Nu se învinovățește că e un supraviețuitor ?

— Nicidecum. Joel are un ego foarte bine conturat. Un lucru bun de altfel. Ah, știai că familia Kurland vrea să-și schimbe numele ?

— Nu mai spune ? ! În Decker ?

— Un compromis : Decker-Kurland. Dar pe cît pariezi că după cîțiva ani sufixul va dispare ?

— Ha, nici un cent !

Deci o schimbare de identitate deasupra tuturor celorlalte. Nici eu nu m-aș fi descurcat cu atîtea pe cap la numai cincisprezece ani.

— Nu-ți face griji pentru Joel, Gillian. Dacă va avea nevoie de ajutor, îl va primi.

Mă întrebam dacă asta era modalitatea lui Tom de a-mi spune să mă opresc. Nu, la o privire mai atentă, a gîndit exact ce-a spus : „să nu am grijă !"

Ar fi fost bine să fie așa.

A doua zi m-am furișat din casă foarte devreme. Asta pentru a-l evita pe Joel, în eventualitatea că ar fi apărut, după obiceiul său, foarte matinal. Nu apucasem încă să mă gîndesc la tonul care trebuia să-l adopt sau la maniera de comportament față de el. Dacă era un psihopat însemna că era BOLNAV și nu condus de un demon. Dar asta nu era o scuză atunci cînd îmi aminteam de Bobby, Ike și Lynn. Sau Raymond, sărmanul de el, care murise încercînd să-și apere nepotul de el însuși. Exista însă o problemă : Joel nu se comporta ca un om bolnav. Se comporta ca un puștan, ca un puștan obișnuit. Dar... prin eliminare...

Oare familia era capabilă să protejeze pe unul de-al lor, dacă acesta le-ar fi ucis copiii ? Nu. Dar ar fi conspirat să-l apere în fața lumii.

Oscar era în bucătărie și „crea" o omletă fastuoasă. Elinor era încă în pat, bolnavă — spunea el. „Cînd ajungi la vîrsta noastră, o mică răceală te ține la pat de trei ori mai mult ca în tinerețe."

— Ai servit micul dejun, Gillian ?

Am spus nu și el a spart încă două ouă într-un vas. Am așteptat pînă cînd a servit omleta (era delicioasă) și l-am întrebat :

— Dar Nancy și personalul campaniei nu primesc și ei o porție ?

— Dimineața asta se descurcă singuri. După amiază ne sosește bucătarul nostru din Washington. Va fi, sărmanul, ocupat pînă peste cap.

— Și tu gătești pentru multe persoane ?

— Nu, pentru trei, din ajutoarele mele, plus pentru mine și Elinor. Ah, și pentru Nancy. Aproape o uitasem pe Nancy. Însă lumea se va perinda întreg sezonul.

Am pus o întrebare directă :

— Spune-mi Oscar, privești intrarea în Senat ca o încununare definitivă sau este doar o etapă ?

— Te gîndești la Casa Albă ? rîse încetișor. Știi, Gillian, cîndva de mult priveam și eu înspre fotoliul prezidențial. Dar asta a fost tare de mult și țara noastră s-a schimbat enorm de atunci. Știi, acum lumea este condusă de corporații și nu de guverne. În etapa actuală, tot ce pot face este să ajut legislativul să dea legi care să restrîngă influența corporațiilor sau, cel puțin, să cooperăm cu ele. Și asta ar fi totuși în favoarea ambelor părți, nu ? Deci mi-am luat gîndul de la prezidenție. Aș avea un cuvînt mai greu de spus în Senat decît la Casa Albă. Acum prezidența este mai mult un show decît o putere.

Nu era de mirare de ce doar mediocrii ocupau acum birourile acelea.

— Ai de gînd să susții noi legi antiteroriste ?

Obrazul lui Oscar se crispă.

— Legile nu pot face nimic împotriva teroriștilor, dacă nu există gloanțele care să le susțină.

— Deci îi vom plăti în continuare. Sau NU îi vom mai plăti !

Oscar mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

— Sensul acestei discuții s-a schimbat brusc de la plăcut spre neplăcut, Gillian. Ce anume te deranjează ?

— Theo mă deranjează. Faptul că voi, restul familiei, nu ați fost capabili să adunați întreaga sumă pentru răscumpărerea lui.

Oscar m-a privit surprins.

— Dar am ajutat cu toții !

— Nu cu mult. Nu destul.

— Am strîns 17 milioane împreună. Mai trebuiau numai trei nenorocite de milioane.

— Întocmai „numai" Doar trei milioane ca să salvați viața lui Theo și n-ați reușit să le strîngeți ? !

Oscar scăpăra de furie.

— Dumnezeule mare, Gillian ! Nu înțelegi nimic ! Băiatul a fost mort în secunda următoare, imediat după ce huiduмele alea asiatice au pus laba pe el. Chiar dacă le-am fi dat și 200 de milioane, tot l-ar fi ucis.

Nu-mi venea să cred ce auzeam tocmai de la Oscar.

— Și ați stabilit că de vreme ce tot îl vor ucide, ce rost mai avea să aruncați banii pe fereastră... Și ați ciupit fiecare din seifuri doar cît să-l faceți pe Raymond să creadă că îl ajutați.

Oscar turba de furie.

— Ia ascultă ! Cine dracu te crezi domnișoară ! ! ! Ne întorci dosul zece ani și pe urmă vii în pași de tango să ne faci morală !

Am numărat pînă la zece și am spus :

— Oscar, îmi pare rău. Îmi dau seama ce impresie fac. Dar vreau să aflu și eu ce s-a întîmplat. Ajută-mă să înțeleg.

Politicianul din el l-a ajutat să-și cîștige imediat calmul. Se ridică în picioare și se sprijini cu mîinile de cealaltă parte a mesei.

— Am considerat întotdeauna că este o greșeală enormă de a satisface cererile teroriștilor, vorbi el gînditor. Este o formă de cooperare cu însuși actul terorist, o întărire a ilegalității în sine. E ca și cum ai da banii și ai spune : „Îți recunosc dreptul de a-mi cere acești bani !" În clipa în care am aflat că Theo a fost răpit, l-am sunat pe Raymond în Norvegia și am încercat să-l pregătesc pentru faptul, mai mult ca sigur, că nu îl va revedea viu pe Theo.

— Ai încercat să-l convingi să nu dea nici un dolar ?

Oscar ignoră întrebarea.

— Ai încercat vreodată să scoți din pămînt, din iarbă verde, 20 de milioane de dolari ? În numai 8 ore ? Atît i-au dat timp răpitorii, lui Raymond. Opt ORE ! Înțelegi Gillian, au făcut în așa fel încît să eșueze din start. Asta era scuza lor pentru ceea ce au făcut, oricum făcea parte din planul inițial.

— Să-l omoare pe Theo ?

Oscar a dat din cap.

— Exact. Gunoaiele alea au luat banii, mai mult decît au văzut vreodată în viața lor, avînd în același timp șansa să batjocorească și să ucidă. Într-un fel, scrisoarea de răscumpărare a fost scrisă cu sîngele lui Theo. Le place să ucidă, Gillian, nici să nu te gîndești altfel. Omorul constituia acțiunea principală, banii erau doar un fru-

mos premiu. Ei, acum ai priceput? Am reușit să te lămuresc pe deplin?

Folosise un ton de bunic sfătos: Am tăcut cîteva minute bune, apoi am întrebat:

— În ce fel l-ai ajutat pe Raymond? Ai contribuit și tu la răscumpărare?

— Bineînțeles! Ce întrebare!

— Cît?

O pauză.

— Ăă, nu-mi amintesc exact suma. Elinor știe mai bine.

— Ai trei proprietăți, Oscar. O casă în Georgetown, una în Dover și una aici. Mai trebuiau încă 3 milioane.

Oscar se holbă la mine încurcat.

— E clar. N-ai înțeles nimic...

Conversația, evident, era încheiată. În tăcerea apăsătoare ce a urmat m-am ridicat de la masă și am părăsit bucătăria fără să-i mulțumesc lui Oscar pentru amletă și fără să-i spun „la revedere", asemenea amabilități nu-și aveau rostul.

M-am așezat pe treptele de la piciorul scării interioare, încercînd să-mi stăpînesc valurile care le simțeam în stomac. Fusese o scenă neplăcută. Nici unul nu l-a înțeles pe celălalt, parcă a fost un dialog între surzi. Cu siguranță Oscar avea dreptate despre nonsensul plății acestui gen de răscumpărare. Dar ce mai ai de spus cînd un membru al familiei tale este implicat?

Eu, una, nu știam răspunsul.

Eram foarte încurcată și habar n-aveam ce naiba trebuie să fac. Am privit în susul scărilor gîndindu-mă dacă ar apărea cineva. Elinor era încă bolnavă și deși simțeam nevoia să vorbesc cu ea, nu aveam inima să sîcîi un om bolnav. Și nu știu cît ar fi ajutat, mi-ar fi spus aceleași lucruri ca și Oscar. De fapt, degeaba mă încăpățînam să aflu suma cu care contribuiseră ei, oricum nu fusese destul.

S-a deschis o ușă și Nancy Younger și-a făcut apariția.

— Bună Gillian, ești foarte matinală, șopti ea.

— Ah, bună, voiam să-l văd pe Oscar înainte să ieșim în larg. Cum se simte Elinor?

— Am văzut-o înainte să cobor. Nu arăta grozav, știi. Nu vrea decît să doarmă.

— A consultat-o vreun doctor ?

Obrazul i-a zvîcnit involuntar.

— Tom, ieri după amiază. I-a prescris niște antibiotice. Nu știi, vine și azi ?

„Mă întreba pe mine ? !“

I-am spus că s-ar putea și m-am ridicat să plec... cînd o idee fantastică mi-a explodat în minte și m-a făcut să înghețe pentru o secundă. Toate presupunerile mele că acești oameni conspirau împreună la Marea Minciună și că aceste neadevăruri erau menite să o liniștească pe Connie, iar mie să-mi tempereze curiozitatea, deci toate aceste presupuneri se bazau pe un singur telefon. Acela pe care eu l-am dat în Boston.

Dar Rob a spus că arestarea se făcuse doar cu vreo oră înainte. Poate pur și simplu încă nu apucase să fie trecută în registrul ofițerului de servici sau cum i s-o mai fi spunînd.

SUNASEM CUMVA PREA DEVREME ?

— Gillian te frămîntă ceva. De ce ai rămas așa ?

— Trebuie să dau un telefon acasă, imediat !

Tonul meu imperativ a uimit-o.

— Oh, este unul aici, spuse Nancy arătînd cu mîna spre camera de unde ieșise, dar este un circuit local.

Am intrat în camera de studiu și am închis ușa în urma mea. Nu știam exact cum poți obține legătura pe continent cu acest aparat și am pierdut minute bune pînă cînd am reușit să intru pe circuit. Îmi tremurau mîinile de emoție. Dacă toate învinuirile mele erau greșite, acuzîndu-i pe nedrept ? Și Joel... ah, Joel poate era exact copilul nevinovat ce părea să fie. Am judecat în pripă și am ajuns la concluzii nefondate. În sfîrșit, am obținut legătura cu poliția din Boston.

M-am dezumflat ca un cauciuc spart. Noile mele speranțe s-au spulberat. Am primit aceleași răspunsuri ca mai înainte, absolut aceleași.

Nici o arestare pe acest nume. Nici un criminal Matthew Zeits. Nici un căpitan McCharty. „Nu doamnă. Registrele noastre sînt ÎNTOTDEAUNA la zi, la secundă, mai exact !“.

Nimic nu se schimbase.

Nimic din rahatul ăsta împuțit !

Am ajuns exact de unde am plecat acum 10 minute, prinsă, strînsă în menghină, cimentată într-o familie care nu se dădea în lături de la nimic, pentru a-și proteja singura șansă de perpetuare a spiței.

Joel Kurland, marea și glorioasa speranță de viitor a clanului Decker. Supraviețuitorul ! Psihopatul ! Ucigașul !

15

Am pierdut schița de la „Fantomele".

Cînd am revenit la Connie, aceasta tocmai vorbea la telefon cu Leonard. Mi-a întins spășită receptorul.

Universitatea Yale își adjudecase licitația, mi-a spus, lucru care nu mă mira. Leonard licitase „viguros", dar „prudent" — cuvintele lui— însă eu fusesem aceea care stabilise un plafon al sumei pe care o putea arunca în joc și mai departe nu-și asumase răspunderea.

Eram sigură că nu povestea lucrurile astea pentru prima oară, probabil folosise aceleași fraze și în fața patronilor muzeului. Eu eram ticăloasa care nu l-a lăsat să vîndă și ultima cărămidă din muzeu în favoarea acelei singure pagini. El fusese eroul care s-a luptat cu soarta nedreaptă pentru a realiza imposibilul...

Leonard mi-a transmis că domnul Atkins așteaptă un telefon de la mine. Atkins era unul din patroni. L-am sunat imediat ce a închis Leonard. Domnul Atkins m-a întrebat politicos cît mai aveam de gînd să lipsesc ; dacă era necesar, asistentul meu era calificat să preia toate sarcinile.

— Nu cred că mai lipsesc mult, am spus, dar au fost o sumedenie de decese în familie și multe probleme de rezolvat.

A răspuns că-mi împărtășește durerea și mi-a urat succes în rezolvarea numitelor probleme în cel mai scurt timp.

Mesajul era clar. Slujba mea era în pericol. Dar acum nu aveam timp de muzeu. Problemele erau aici, lîngă mine.

— Unde-i Tom ?

— La clinica din Oak Bluffs, a spus Connie. Cineva din East Chop a avut un atac de cord și l-au chemat pe Tom. Ceva complicații și aveau nevoie de un specialist. Gillian, sun-o pe Michelle, te-a rugat-o s-o suni cum ajungi. Eu trebuie să plec. D-na Vernon mă așteaptă.

În campania anti-cîrnăcior începea o nouă zi !

Michele voia să scoată yachtul chiar atunci, așa că m-am grăbit într-acolo. Se pare că doar eu și gemenele vom fi la bord. Joel pleca la o onomastică puțin mai tîrziu (slavă Cerului !) și Rob avusese ginionul să fie chemat de niște afaceri urgente pe continent, dar urma să revină diseară.

— Unul din voi trebuia să fugă pînă la Boston, rîse Anette.

— Este bărbat, nu ? zîmbi Michelle.

Anette era îmbrăcată în roșu, Michele contrastînd în albul ei strălucitor. Mă gîndeam cum a ales Anette roșul drept culoarea ei de vară, credeam că este o culoare de iarnă. Dar apreciam acest cod al culorilor, nu le puteai deosebi decît cu puțin ajutor.

— V-ați schimbat vreodată locurile ? Adică una în locul celeilalte ?

Gemenele au schimbat o privire și au izbucnit în rîs.

— De cîteva ori, a admis Anette. Însă numai în cazuri extreme. Ultima oară a fost, oh, acum doi ani. Aveam o întrunire în Boston de la care nu puteam lipsi și în aceeași zi era programat un meci de tenis dintr-un turneu de aici. Și Michelle a jucat în locul meu.

— Și ce-ai făcut ? am întrebat-o pe sora ei.

— Am cîștigat, zîmbi acru Michelle. Iar pe urmă am pierdut meciul meu din aceeași zi, pentru că eram obosită din cauza primului joc !

— Încă ți-am rămas datoare, recunoscu Anette.

Am mers pînă în Edgartown, acolo unde aștepta ambarcațiunea. Era ancorată într-un golf de la Yacht Club fiind prea mare pentru hangarul de lîngă locuința lor.

Mai mult, Michelle m-a informat că 3-4 pasageri era limita superioară în ceea ce privea manevrabilitatea. Un model Swan 36, cu o linie superbă și echipat cu un motor Volvo — am fost informată. Însărcinarea mea a fost să găsesc un loc pentru frapierele cu vin la gheață și să așez mîncarea în micul frigider din și mai micul habitaclu. Totul era calculat perfect, nici un centimetru nu era folosit aiurea.

Michelle a pornit motorul și ne-a condus spre larg. Doar după ce ne-am depărtat cîteva sute de metri, a orpit motorul și au început amîndouă laborioasa activitate de întindere a velelor. M-am ținut deoparte. Oricum numai la asta nu-mi stătea gîndul. Însă Michelle era atît de ocupată să-i arate lui Anette noile dotări ale yachtului, încît nu găseam momentul potrivit pentru a demara o discuție.

Dintotdeauna gemenele împărțiseră totul. Această ambarcațiune le aparținea deopotrivă, indiferent de cine dăduse banii. La un moment dat, Michelle m-a pus la cîrmă ca să-mi arate cît de manevrabilă este. Era adevărat. O puteai roti cu un singur deget. Nici nu era de mirare.

Simțeam un oarecare gol în stomac și mă bucuram că nu ne depărtasem prea tare de țărm. Navigam înspre Chappaquiddick.

Michelle mi-a promis că vom sta de vorbă, dar pe măsură ce timpul trecea, dublasem și farul de pe Cape Pogue, îmi era tot mai clar că nu EA va deschide discuția. Am așteptat cuminte să termine manevrele necesare navigării spre sud și am spus :

— O.K. Acum să stăm de vorbă !

M-au privit amîndouă senine, așteptînd. M-am hotărît să iau taurul de coarne :

— De ce nu i-ați dat lui Raymond restul banilor necesari să-l răscumpere pe Theo ?

— Dar Gillian, i-am dat toți banii pe care i-am avut în conturile noastre personale, vorbi Michelle. Toți ceilalți bani erau blocați în afaceri.

— Am înțeles. Și cum rămîne cu cei din afaceri? De ce nu ați luat și de acolo?

Anette a preluat sarcina de a-mi explica.

— Nu merge chiar așa, Gillian. Nu te pricepi defel la investiții, nu-i așa? Ei, bine, în fiecare an, studiem sute de proiecte de afaceri, încercînd să le descoperim pe acelea cu o combinație ideală între oamenii implicați, produsul finit și piața de desfacere. Cînd găsim așa ceva, le sprijinim din fondurile noastre pentru început. Și mă refer la închirieri sau cumpărări de spațiu sau teren, utilaje, personal, știu și eu, tot ce ai nevoie cînd începi o treabă serioasă., înțelegi? Dar rareori acest implant financiar este capabil să avanseze afacerea pînă acolo unde să avem și noi un profit.

— Zi mai bine niciodată, oftă Michelle.

— Ai dreptate, niciodată. Deci afacerea trebuie în continuare finanțată, de atîtea ori de cît este nevoie ca să stea singură pe propriile picioare. Uneori îi ajutăm personal dacă au probleme și dacă afacerea este una foarte, foarte profitabilă și sigură. Iar momentul crucial din viața unei noi companii este ziua în care produsele ei apar pe piață! Acesta este momentul în care vedem dacă ideile și planurile noastre comune au fost sau nu bune.

Michelle continuă:

— Chiar dacă înțelegerea noastră comună ne interzice să vindem acțiunile noastre imediat, primim cel puțin o confirmare a valorii investiției făcute. Sau dimpotrivă, cum au mai fost cazuri. Ei, și din această cauză, atunci este ziua în care aflăm dacă sîntem alături de un cîștigător sau un pierzător.

Aș fi vrut ca barca să nu se mai legene atît.

— Dar pentru ce vreți să vă vindeți acțiunile, am întrebat.

Au rîs amîndouă fără răutate.

— Oh, Gillian, tocmai în asta constă toată afacerea noastră, vorbi Anette. Nu vrem să rămînem veșnic acționari. Soldăm în clipa în care se obține profitul maxim pe care l-am prefigurat încă de la început. Cînd un milion de-al nostru investit se transformă în douăzeci sau o sută. Ideea

este să ne retragem după cinci sau șase ani, ca să o putem lua de la început.

— De la început ?

— Noi investiții, desigur. Alte noi companii care ar avea nevoie de capital.

— Și noi profituri, adăugă Michele.

M-am gîndit vreun minut, apoi :

— O.K. Cred că am înțeles cum merge treaba. Dar ce v-a împiedicat să obțineți banii pentru răscumpărare ?

— Conjunctura ! rosti Anette. Cea mai mizerabilă conjunctură în care ne-am găsit vreodată. Trei sferturi din capitalul nostru era investit în patru afaceri noi și toate patru urmau să aibă impactul cu piața în maxim două săptămîni, una după alta. Totul a căzut incredibil de prost. Și — foarte important, reține — contractele cu toate cele patru companii ne interziceau să vindem părțile noastre de capital pentru o perioadă specificată de timp, după ce produsele urmau să apară pe piață.

Anette și-a privit sora.

— Un an ?

— 18 luni într-unul din cazuri, răspunse Michelle.

— Și în ipostaza asta ne găseam cînd Raymond ne-a cerut ajutorul. Dacă vînzarea acțiunilor noastre ar fi fost posibilă, nu am fi ezitat, înțelegi ? Dar orice încercare ar fi fost ilegală.

Legănarea bărcii îmi devenea de nesuportat.

— De ce nu ați făcut o vînzare ilegală atunci ? Pînă se descoperea, aveați timp destul să transferați banii în Norvegia.

— Gillian, rosti apăsat Michelle, pentru treaba asta se intră în pușcărie și, scuturînd din cap, nu puteam face nimic !

„Ba da, puteați intra în pușcărie !“

— Oscar a prevăzut din prima clipă că aveau de gînd să-l ucidă pe Theo, adaugă Anette absentă. Din păcate a avut dreptate...

Un frison a scuturat-o și a continuat :

— Dar ce subiect apăsător. Acum s-a terminat. Nu cîștigăm nimic dacă tot scotocim prin tot acest trecut infernal. Mai bine hai să mîncăm și să vorbim de altceva.

— Aduc eu ce-i nevoie, tu treci la cîrmă. Gillian, am nevoie de ajutorul tău.

Evident discuția era terminată. M-am așezat lîngă intrarea în habitaclu astfel ca Michelle să-mi poată da pachetele cu mîncare. La un moment dat am auzit dinăuntru un „Oh !“ și privind, am văzut-o pe Michelle sugîndu-și un deget.

— M-am tăiat ! Unde naiba e trusa de prim ajutor ? !

A găsit-o și și-a pus un mic plasture pe deget. O picătură de sînge căzuse pe pantalonii ei albi.

— E mai bine să-l ștergi înainte să se usuce, i-am spus.

Michelle nu observase. A umezit un burete și a început să se curețe.

— Se spune că sîngele este cel mai ușor de îndepărtat dacă îl ștergi imediat. Dar am impresia că e o glumă proastă !

Într-un tîrziu am terminat masa. Legănarea constantă a vasului și mirosul tare al apei nu prea mi-au sporit apetitul. Am gustat din vinul alb și am ciugulit puțin din salata de crabi. Gemenele erau antrenate într-o interminabilă discuție ; Anette spunea că vrea să-și vîndă casa din Brookline și să se mute la Dover și multe asemenea planuri.

Soarele îmi încingea spatele și broboane de sudoare îmi alunecau pe șira spinării. Mă simțeam ametită.

Un gînd. Am întrerupt-o pe Anette.

— Spuneai că trei sferturi din fondurile voastre erau deja blocate în investiții în faza finală. Dar unde era ultimul sfert ? De ce nu l-ați folosit pe acela ?

M-au privit amîndouă exasperate.

— Fonduri pentru alte companii, vorbi Michelle rar ca pentru un copil tîmpit. Cheltuieli adiacente. Asigurări.

— Ce-mi spuneți mie acum, este că banii erau acolo, dar că nu ați vrut să periclitați afacerea nici măcar pentru a salva viața lui Theo !

— Dar NU știi dacă AR fi salvat-o, punctă Anette.

— Dar nici NU știi dacă NU AR fi salvat-o !

— Anette, supse Michelle, îți pierzi timpul. Pur și simplu Gillian nu înțelege mecanismul afacerilor noastre.

— Afacerile voastre ! am strigat enervată. Am înțeles foarte bine care sînt afacerile voastre. Și am înțeles că vă îngrășați de pe urma ideilor altora ! Asta e marea voastră afacere !

— Gillian ! mă admonestă Michelle.

— Ei, nu-i adevărat ? ! am continuat eu dorind din tot sufletul să le rănesc. Aţi avut vreodată o idee NOUĂ în viaţa voastră ? Nu faceţi decît să scotociţi după oameni talentaţi cu buzunarele goale şi să-i cumpăraţi în felul vostru. Afacerea voastră este de a spolia, asta e. Nu aţi făcut nimic original, nimic. Sînteţi nişte paraziţi.

— Original ? Anette ridică din sprînceană. Cum ar fi regizarea unor piese scrise de alţii ?

— Teatrul este un efort comun, am spus înţepată. Toată lumea contribuie. Ar trebui să încercaţi şi voi o dată. Să intraţi în legalitate !

— Ooh, ai depăşit măsura ! se înroşi Michelle. Nu ştiu cîte sentinţe dintr-astea sfinte mai pot suporta de la tine. Deci noi ne „cumpărăm" existenţa spuneai ? Dar cum se spune la ce ai făcut tu cu muzeul din Chicago ? Gillian, tu nici nu ai reuşit să obţii o slujbă fără să o cumperi !

Parcă mi-au aruncat o găleată de apă rece în faţă. Le priveam neputincioasă. Anette dădea din cap.

— Am făcut şi noi nişte cercetări de cînd am aflat pe unde eşti în ultimii ani. Te-ai folosit de banii lui Stuart pentru a face o generoasă donaţie muzeului şi în acelaşi timp ai lăsat o cerere prin care reclamai postul de custode.

Anette mă privi din cap în picioare şi continuă :

— Ţi-ai făcut această aură de femeie independentă, spirit liber creator, cînd acum poate ai fi dus tava într-un teatru obscur de provincie. Moştenirea te-a salvat. Şi îndrăzneşti să ne critici pe NOI ? Ce ipocrită eşti, Gillian !

Gura îmi era prea uscată să pot vorbi. Am sorbit o înghiţitură din vin, cald acum şi am spus :

— Detectivi. Aţi angajat detectivi. Ca să mă urmărească PE MINE ?

Michelle a ridicat graţios un umăr după care l-a coborît.

— Gillian, ai fost soţia lui Stuart şi asta înseamnă că întotdeauna va exista un loc pentru tine în familia noastră. Dar momentan nu cred că eşti în poziţia în care ne poţi judeca tu pe noi, ce spui ? E mai bine să ne limităm aici, ţi-e limpede ?

O tăcere apăsătoare s-a așternut.

Gemenele mă priveau cu un sentiment ce putea trece drept dezgust și deodată... mi s-a făcut teamă de ele. Eram singură într-o barcă cu două femei care și-au lăsat nepotul să moară în loc să facă ceva care le-ar fi subminat prețioasele lor afaceri. Și cunoșteau totul despre mine. TOTUL.

Tremurînd, m-am îndepărtat de cele două femei. Nici nu îndrăzneam să le privesc. M-am ghemuit la prova vasului, mă apucase și răul de mare și am rămas acolo, mută și nemișcată. Gemenele au manevrat velatura și au îndreptat yachtul spre casă.

Nu m-am simțit atît de singură niciodată. Michelle și Anette au avut dreptate. Eram o ratată. Toți anii aceia din teatrul newyorkez. Mi-a trebuit multă vreme să descopăr că, oricît talent aș fi avut, acesta era minim. Nu era destul doar să-ți dorești un lucru. Deckerii nu au fost niciodată blestemați să trăiască în această nesiguranță pe care o simțeam acum. Mă simțeam pierdută. Trăiam într-o piesă pe care nu o regizam eu. Nici măcar nu cunoșteam scenariul.

Dacă nu beneficiam de moștenirea lui Stuart, nu știu exact ce aș fi făcut. Acum am o casă frumoasă și un servici bun, dar nu le-am obținut prin efortul meu. Atunci mi s-a părut o mișcare eficientă, donația către muzeul din Chicago, tăindu-i macaroana unui Leonard cu găuri în buzunare. Chiar reușisem să mă autoconving că eram mult mai îndreptățită să conduc eu în locul acelui gîndăcel constipat, lucru ce s-a confirmat ulterior, nici vorbă. Însă era un secret de care-mi era rușine. Dar acum nu mai era secret. Oare Tom știa ? Hm, bineînțeles că știa, ce întrebare. Știau cu toții ! Poate că nu i-au spus și lui Connie, dar fără nici o îndoială, toți erau la curent. Mi-era rușine. Și ironia sorții, chiar în acea clipă, bunul Leonard tocmai încerca să-mi fure postul pe care eu l-am obținut prin metode puțin onorabile !

Era tîrziu după amiază cînd am ajuns în golful de la Yacht Club. Gemenele au mai încercat să-mi vorbească. Răspundeam monosilabic. Michelle ne-a condus pînă acasă și apoi a plecat cu mașina la aeroport ; îl aștepta pe Rob.

Anette a închis poarta în urma noastră.
— Gillian !
I-am întors spatele și am plecat.

Eram întoarsă pe dos și nu-mi doream altceva decît un duș rece și un pat moale. Am găsit-o pe Connie în bucătărie făcînd sărățele cu Joel, recent întors de la petrecerea lui și plictisit să stea singur în casă. Radioul era pe singura lungime de undă existentă pe insulă — băieții transmiteau Beatles de parcă am fi fost în 1965.

Era o scenă pașnică de familie, dar eram prea dezolată ca să mă alătur lor. Le-am spus că urc în camera mea. Joel mă urmă neinvitat, dorind să afle cum mi-a plăcut ambarcațiunea cea nouă.

— E grozavă, Joel, i-am spus. Necazul este cu mine. Nu voi deveni niciodată un bun marinar.

— Cu siguranță că da, vorbi el convins. Toată familia se pricepe.

— Unchiul tău Raymond a încercat odată să mă învețe yachting, i-am spus. Dar chiar și el a renunțat cînd și-a dat seama că luptă pentru o cauză pierdută.

— Zău ? Tot el m-a învățat și pe mine. De fapt, pe noi toți tinerii.

— Da, un om de o infinită răbdare.

Joel m-a privit lung.

— Hm, APROAPE infinită.

— Aproape ?

— Mda, cu excepția momentului în care s-a enervat ; atunci a sărit calul, pe cuvînt... ezită și amuți brusc.

— Cînd a fost asta ?

Joel nu părea să mai aibă chef de conversație.

— Joel ?

— Ei, atunci, știi tu, cînd l-au omorît pe Theo. S-a supărat tare pe noi.

— Pe familie ? De ce ?

— Banii... se fîstîci el.

Trebuia să-i scot cuvintele cu cleștele.

— Banii de răscumpărare ?

— Yeah. A scos flăcări pe nas, dar s-a potolit. Deci, pe cînd o nouă partidă de windsurfing ?

Foarte subtilă schimbare de subiect, n-am ce spune. L-am străpuns cu privirea pe acest băiat, pe acest posibil ucigaș de veri și unchi. Ah, dacă aș afla vreodată!

— Îți lipsește Raymond?

„Va răspunde da."

Joel ridică din umeri.

— Sigur.

Aveam îndoieli.

— Joel, sînt obosită, sînt transpirată și vreau să fac un duș și să mă culc. Vorbim mai tîrziu, bine?

— O.K. spuse el amabil și tropăi pe scări înapoi la Connie și la sărățele.

Am luat ceva să-mi liniștesc stomacul și am stat sub duș o jumătate de oră.

Deci Raymond nu s-a lăsat prostit de așa-zisele scuze ale familiei. Mi se părea normal. Dacă cineva avea dreptul să devină nebun de furie, acesta era Raymond. În timp ce mă ștergeam cu prosopul, am observat o roșeață a pielii. Dacă nu acționam repede ar fi urmat neplăcutele arsuri de soare, astfel m-am uns din abundență cu o cremă Noxema.

Încă o dată, mi-a luat mai multe minute să pătrund semnificația celor spuse de Joel. Îl luase gura pe dinainte. Gînduri, gînduri, gînduri... Tocmai mă întindeam în pat cînd am sărit brusc în picioare, m-am îmbrăcat la repezeală și am fugit jos.

Joel plecase. Un platou care mai avea exact trei sărățele se odihnea pe masă. Am găsit-o pe Connie pe terasa din spate, udînd plantele pe care nu le observasem pînă atunci.

— Oh, Gillian, privește-le! Nu sînt drăguțe?! Sînt...

— Connie, ascultă-mă! Trebuie să te întreb ceva neplăcut. Pune chestia aia jos, să n-o scapi.

Connie se execută întrebîndu-mă ce anume.

— Îmi pare foarte rău să readuc acest subiect. Nu aș fi făcut-o dacă nu era foarte important. Connie, vreau să-mi spui cum s-a comportat Raymond cînd a înțeles că ceilalți din familie nu reușesc să-l ajute cu destui bani?

Într-o secundă, fața ei se zbîrci și începu să se bîlbîie și să scîncească. Exact într-o secundă, Connie 3

regresase la Connie 2 — femeia disperată și incoerentă pe care o văzusem în casa din Beacon Hill. Cît de fragil era sistemul ei de apărare ! M-am blestemat că am procedat cu atîta cruzime și am luat-o de braț.

— Connie, ascultă-mă. Abține-te. Nu face asta ! Respiră adînc și numără pînă la zece.

A făcut întocmai și după aceea am continuat să-i vorbesc, dar nu în stilul pe care îl foloseau toți ai casei în aceste momente, ci foloseam un ton pe care probabil l-aș fi folosit dacă aș fi încercat să conving un drogat să renunțe la heroină. Am reușit. Peste cîteva clipe, Connie și-a ridicat umerii și a început să vorbească mai coerent.

— A fost un lucru groaznic ce-ai făcut, Gillian...

— Da, ai dreptate, sînt o proastă, trebuia să renunț. Dar, Connie, am nevoie de un răspuns. Regret din toată inima, dar TREBUIE să-mi dai un răspuns.

Nu m-a întrebat de ce.

— Bine. Îți voi spune... Înghiți cu greutate. A înnebunit, Gillian. M-a speriat de moarte, nu-l văzusem pe Raymond al meu comportîndu-se așa niciodată. Urla și amenința, spărgea ce-i cădea în mînă. Se calma un minut sau două, apoi se înroșea la față și începea din nou. Făcea tot felul de acuzații îngrozitoare, făcîndu-i ucigași pe toți din familie și... nu mai știam ce să fac.

— Și toată lumea l-a văzut așa ?

— Oh, da ! Au ajuns cu toții în Norvegia, fiecare cum a putut mai repede și, eh, Anette spunea că nu e decît o izbucnire a furiei revărsate asupra noastră în locul ucigașilor care l-au răpit, înțelegi ? A fost complet ieșit din minți o perioadă. Pe urmă eu... eu am fost bolnavă cîteva săptămîni și după ce am revenit din spital, se părea că s-a liniștit.

— Nu mai țipa ?

— Nu, nu. Din cînd în cînd mai murmura „5 milioane, 5 milioane“, dar asta era tot.

— 5 milioane... de dolari ?

Connie se așează încetișor pe unul din scaune.

— Aceștia au fost banii strînși de restul familiei pentru răscumpărarea lui Theo, dragul de el. Dar nu au avut decît 8 ore la dispoziție, știi ?

NU-MI VENEA SĂ CRED !

Oscar mi-a spus că s-au strîns 17 milioane pentru răscumpărare. Dacă ceilalți veniseră doar cu 5, asta înseamnă că Raymond singur reușise să adune 12 milioane. 12 milioane în 8 ore prin telefon, dintr-o țară străină, Dumnezeule !

— Relațiile cred că au fost încordate după aceea.

— Da, au fost o perioadă. Dar tu știi cîtă considerație acorda Raymond unității familiei. După o vreme lucrurile au reintrat în normal. Gemenele și Rob au insistat la reîntoarcerea din Norvegia ca Raymond să vadă dosarele companiei, probabil ca să se convingă și el că fondurile erau blocate. Rob a încercat să-mi explice și mie, dar... ce mai conta. Oricum, ne-am străduit să uităm toate acele clipe.

Mă privi plină de speranță.

Connie voia să uit și eu, ca totul să devină normal. Regretam sincer că am forțat-o să-mi dezvăluie toate acele momente îngrozitoare, însă ea era singura capabilă să-mi spună adevărul. Am bătut-o încurajator pe umeri.

— Îmi pare rău, Connie. Nu voi mai deschide niciodată acest subiect.

A rîs și a spus :

— Miroși a Noxema ! Oh, Gillian, sînt foarte fericită că te-ai întors. Aici este locul tău, știi, nu ?

Mi-am întors fața ca să nu vadă cît de mult m-au șocat cuvintele ei. Se putea să aibă dreptate. Poate că lucrurile s-au aranjat întocmai cum plănuiseră gemenele, erau geniale în așa ceva. M-au lovit sub centură în după amiaza asta și faptul că mă așteptam la asta, din partea lor, nu mi-a ușurat lovitura.

D-na Vernon îi dăduse liber lui Connie, astfel eram singure în casă. A sunat Tom și ne-a spus că mai avea nevoie de cîteva ore, să fie sigur că pacientul său se va reface, în concluzie va rămîne la spital peste noapte. Connie 2 începea să revină la Connie 3 și acum nu mai reușeam să o opresc din sporovăială.

Însă nu cred că eram o bună campioană pentru ea.

ACUM înțelegeam foarte clar tot ce se întîmplase !

Eram paralizată de șocul acestei revelații. Era atît de evidentă și atît de inevitabilă — singurul lucru care se putea întîmpla în mod firesc ! Era prima dată cînd eram 100% sigură că am înțeles în sfîrșit, motivul pentru care au murit copiii și Raymond. Și cine i-a omorît pe toți. Nu era Joel ! Acum însă aș fi preferat în continuare să-l etichetez psihopat pe Joel, decît să fiu zdrobită de evidența care mi se arăta, în sfîrșit. Am început să mă clatin pe picioare, însă gîndurile continuau să mi se învălmășească în minte.

După cîteva clipe, i-am spus lui Connie că nu mă simt prea bine și că vreau să mă culc mai devreme.

Însă somnul rămînea un deziderat.

Am luat nu somnifer, dar nu m-a ajutat. Am auzit-o pe Connie trecînd spre camera ei.

Se făcuse 12 noaptea. Apoi 1. Apoi 2. Mă răsuceam pe toate părțile. Tensiunea însă devenea de nesuportat. M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat.

Deci Tom era la spital. Ca întotdeauna, Connie habar nu avea de nimic. Nu mă simțeam capabilă să mă destăinui în fața ei și nici în fața a doi Deckeri deodată, am exclus celelalte două familii. Dar Anette era singură, deci Anette !

Timpul confruntării.

Am străbătut poteca luminată de lună prin pîlcul de cedri, am depășit casa Fergusonilor și am ajuns în spatele casei lui Anette. Toată lumea avea o dublură a cheilor de la intrare ascunsă undeva în jurul casei, dar oricît m-am străduit, nu-mi aminteam unde o ținea familia Henry. Nu conta. Am avut norocul să găsesc o fereastră neîncuiată, am ridicat-o și am pătruns ca o hoață înăuntru.

Am urcat la al doilea etaj.

Atac frontal. Am deschis la întîmplare prima ușă și am aprins lumina. Patul era gol. La fel și următoarea cameră. Dar în a treia cameră, am descoperit mai mult decît căutam.

Anette dormea în acel pat.

La fel și Tom.

16

Am rămas împietrită în ușa dormitorului.

La apariția mea neașteptată, Tom și Anette au acționat în trei timpi. Unu — au clipit din cauza luminii, doi — m-au observat și trei — au reacționat. Anette a sărit din pat, aruncînd un cearceaf peste ea. Tom încerca să-mi vorbească, dar nu reușea decît să se bîlbîie.

Însă Anette reușea să-mi vorbească foarte clar. Nu cred să o fi auzit vreodată vorbind atît de repede. Îmi spunea să fiu calmă, să nu mă enervez pentru că putem sta jos și să discutăm ca niște oameni civilizați și alte prostii de genul ăsta. Mă simțeam de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac. Dar în același timp situația era, evident, hilară : SOȚIA încercînd să-și liniștească AMANTA soțului.

Totul fusese regizat, planificat și executat.

Atenția prețioasă pe care mi-o acordase Tom, apropierea naturală între doi outsideri ai marelui clan, presiunea mai mult sau mai puțin subtilă de a mă reține aici pe insulă, unde mă puteau supraveghea...

Și toate făcute sub oblăduirea lui Anette. La dracu ! Poate a fost chiar ideea ei ! Trebuia să mă obișnuiesc odată și pentru totdeauna că gemenele erau capabile de ORICE.

— Ei, ați făcut-o și pe asta, le-am spus. M-ați surprins într-adevăr ! Deși, trebuie să recunosc, abia reușisem să mă conving să nu mă mai las surprinsă de nimic. „Seducerea lui Gillian, farsă într-un act !“

L-am privit pe Tom.

— Poate chiar două acte

Cel puțin mai avea un dram de decență — și-a plecat privirea rușinat. Nu era cazul lui Anette.

— Gillian, știu ce simți, dar...

— Ba nu, nu știi nimic. Nu ai nici cea mai vagă idee. Și nici voi toți. Dar asta nu v-a oprit, pe tine și pe Michelle, să mă amestecați în manipulările voastre. Ai crezut

că dacă îl arunci pe Tom în brațele mele, voi fi docilă, voi înceta cu întrebările și mă voi „potrivi" în jocul vostru. Docilă și nepăsătoare precum Connie ; așa-i ? Asta ați vrut ? Păcat, Anette, n-a mers.

În sfîrșit Tom își găsi cuvintele :

— Gillian, nu judeca...

— Ba *voi* judeca ! am tranșat eu. A venit vremea să vă primiți răsplata pentru faptele voastre. Chiar credeți că regulile morale ale umanității nu vi se aplică și vouă ? Faceți doar ce vreți voi ? Și strîmbați din nas dacă cineva vă cere socoteală ?!

— Gillian...

— Nu-mi rosti numele ! Mă dezgusti. Toți. Toți !

M-am întors și am plecat.

Am auzit-o pe Anette șoptindu-i ceva lui Tom și apoi a venit alergînd după mine. Săream treptele cîte două și ea mă urmărea strigîndu-mi să stau. Am încercat clanța primei uși care mi-a ieșit în cale, dar din cauza nervilor, ușa nu voia să se deschidă.

— Ba vei asculta ! tună Anette în spatele meu și izbi cu palma în ușă.

M-am strecurat pe sub mîna ei sprijinită de ușă și m-am îndreptat spre fereastra pe unde intrasem. Am ieșit pe geam cu Anette pe urmele mele. Această goană absurdă a continuat pînă în apropierea treptelor de lîngă plajă. Atunci Anette mi-a prins cotul ca într-o menghină de fier și mi-a poruncit să mă opresc.

M-am oprit.

— Nu are nici un rost.

— Poate nu, dar cel puțin vei înțelege ceva din calvarul prin care trecem noi, asta cu siguranță. Desigur că că împingîndu-l pe Tom în patul tău am făcut un lucru dezgustător. Crezi că noi nu știm asta ? Hai să stăm aici, jos, Gillian. Chiar aici.

Ne-am așezat pe scările de lemn. Anette încă mă ținea de braț. În lumina palidă a lunii semăna cu un strigoi.

— Și de ce Tom ? am întrebat-o. De ce nu Rob sau chiar Oscar, încă este un bărbat atrăgător !

Cu mîna liberă schiță un gest nedefinit.

— Evident Tom era alegerea corectă. Ți-ar fi fost peste mînă să ai o relație cu un bărbat chiar sub nasul nevestei.

— Oh, vă mulțumesc. Deci dacă Michelle ar fi fost plecată la Paris în locul tău, lui Rob i s-ar fi dezvoltat brusc interesul pentru mine și nu lui Tom ! Tu și Tom nu aveați de gînd să divorțați.

— Oh, au existat și aceste gînduri, dar problemele s-au rezolvat acum.

— Te felicit.

Ea oftă.

— Bănuiesc că e dreptul tău să fii sarcastică. De la Connie ai auzit prima oară de divorț ?

— Da și ce-i cu asta ?

— Încă are convingerea că divorțul este iminent. Ne gîndeam să-i spunem că am renunțat la această idee în ziua înmormîntării lui Raymond, asta ca s-o înviorăm nițel cu o veste bună. Dar exact atunci ai apărut tu cu întrebările tale. Ne-am gîndit că un flirt nevinovat ti-ar distrage atenția.

— Și Tom s-a oferit. Prefăcutul ! Motanul Tom !

— Nu fii rea cu el, a fost o măsură disperată din partea noastră. Întreaga poveste a fost gîndită în grabă și pusă rapid în aplicare, doar ca să cîștigăm timp pînă vom avea vreme să ne gîndim serios la ce vom face... Dar tu ce vei face Gillian ?

— Eu ? Am să mă duc la poliție !

— Pentru Tom ?

Oare făcea pe proasta ?

— Sigur că nu.

Mîna ei se încleștă din nou pe brațul meu.

— Nu trebuie să te duci la nici o poliție ! Ai înțeles ? Sub nici o formă !

— Hei, îmi faci vînătăi !

— Îmi pare rău, a spus și și-a retras mîna. Atunci ceva aspru de pe degetul ei mi-a zgîriat ușor pielea. Era un plasture.

— Trebuie să-ți scoți poliția din cap, Gillian...

Un PLASTURE. Pe degetul ei. Același pe care l-am văzut punîndu-și-l atunci pe yacht, cînd s-a tăiat... O picătură de sînge cade pe pantaloni...

Pe pantalonii ei albi.

ALBI. Pantaloni albi ?

— Dar tu ești Michelle, am articulat prostește. Nu Anette. Ești Michelle !

A scos un oftat adînc.

— Of, nu putem ține nimic ascuns de tine. Cum ai descoperit ?

Dumnezeule din ceruri, chiar nimic nu-i putea opri pe oamenii aceștia ?!

— Bandajul. Nu Anette s-a tăiat la deget. Doamne, Michelle, dar nu cunoașteți nici o limită ? Ce naiba, trăiți amîndouă cu același bărbat !

Fața ei o întrezăream palidă, în la fel de palida lumină.

— Oh, Gillian, gîndește-te. Casa lui Anette. Dormitorul lui Anette. Soțul lui Anette. Și-a pus din nou mîna pe brațul meu. Dar nici o Anette ! Unde crezi că e acum ?

M-am holbat la ea.

— Ai ghicit, a dat ea din cap. E cu Rob.

Nu se poate ! Capul mi se învîrtea. Joc de dublu mixt cu schimbarea partenerilor. Ideea mi s-a părut amuzantă și am început să rîd. Soți cu împrumut — cît de suburban, cît de înjositor, culmea desfrîului. Rîdeam și rîdeam fără să mă pot opri. Poate că Tom era tatăl lui Joel și Rob a lui Ike — eh, nu chiar așa — și acest lucru putea fi, la urma urmei, aranjat de către gemene. Nu mă puteam opri din rîs.

— Gillian ! Oprește-te ! Oprește-te !

Încet încet, m-am potolit deși consideram încă lucru acesta al naibii de amuzant.

— Știam că tu și Anette împărțiți totul, dar nu am știut că în acest „totul" sînt incluși și bărbații voștri.

— Împărțim familia, nu soții. Crezi că una dintre noi s-ar fi căsătorit cu un bărbat care ar fi fost un străin celeilalte ?

— Cum ?

Michelle oftă exasperată ca și cînd trebuia să explice un lucru atît de simplu.

— Știi, eu m-am măritat prima. Dar eu și Rob nu am încheiat această căsătorie pînă cînd Anette nu m-a înlocuit de cîteva ori în ah, patul premarital. Trebuia să știm dacă și ea îl găsea corespunzător.

— Corespunzător ?

— Da, corespunzător. Și apoi, cînd Anette avea de gînd să se mărite cu Tom, a fost rîndul meu să-l verific. Era cel mai înțelept lucru, ca să știm amîndouă ce vom împărți, rise încet. Bărbații nici nu au știut. Mai tîrziu au învățat și ei să ne deosebească, dar atunci la început nu.

M-am ridicat și am coborît cîteva trepte, nu doream să mai stau în preajma acestei femei.

— Și ei au descoperit vreodată că i-ați pus la probe ?

— Oh, le-am spus mai tîrziu.

— Și... nu s-au supărat ?

— Nu, pentru ce ? S-au obișnuit amîndoi.

Afirmația m-a izbit în plin. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Oamenii ăștia chiar nu cunoșteau nici o limită. Se conduc după cu totul alte reguli și dacă nu-ți convine — dobitoc e cine nu înțelege !

Michelle era atît de calmă cînd povestea toate acestea, era încîntată să-mi dezvăluie aceste secrete, în timp ce eu numai calmă nu eram. Își bătea joc de mine, asta făcea.

Oameni fără frica lui Dumnezeu, imorali, oameni otrăvitori !

M-am întors și am luat-o la goană spre plajă. Am auzit-o pe Anette strigîndu-l pe Tom și apoi alte bubuituri de pași năvălind pe scări în urma mea. Cu siguranță Tom a stat ascuns pe undeva pe aproape, trăgînd cu urechea. Fugeam și fugeam pe plajă, fără nici o destinație, fără nici un plan. Nu doream decît să fiu cît mai departe de EI.

Într-un tîrziu, Tom m-a prins. A reușit să-mi tragă mîinile la spate și am căzut amîndoi. Eram acum în brațele unui străin, nu ale unui iubit. Nu-l cunoșteam pe acest Tom, absolut deloc.

— Nu te mai zbate atît, Gillian, a strigat el cu respirația întretăiată de efort. O să te rănești !

— Extraordinar, asta te îngrijorează pe tine, i-am șuierat eu. Ești foarte amabil, Tom.

— Te rog, Gillian, încetează !

Michelle a apărut și ea în fugă. S-a oprit și a rămas cu mîna în șold.

— Gillian, Gillian... Ce vrei să faci din tine...

Ea mă întreba pe mine ?

— Înecați-mă, împușcați-mă. Va fi mult mai simplu decît să mă țineți prizonieră tot restul vieții !

— Eh, acum ești melodramică.

— Ei atunci îmi cer scuze, i-am aruncat eu tremurînd de furie.

Încet. Tom își slăbi strînsoarea.

— Stai calmă și nu face nimic pripit.

Nu merita să-i răspund.

— Aveți de gînd să mă omorîți ? am întrebat-o pe Michelle.

S-a prefăcut uimită.

— Să te ucidem ? De ce-am face asta ?

— Păi, în felul acesta vă rezolvați voi problemele, spune că nu-i adevărat.

— Spui numai enormități, Gillian !

— ȘTIU CĂ VOI L-AȚI UCIS PE RAYMOND, am șuierat eu printre dinți.

Mîna lui Tom se încleștă din nou.

— Da, da, voi doi și Anette și Rob și Elinor și Oscar. Toți. Toți v-ați unit împotriva lui și l-ați omorît !

Pentru cîteva clipe lungi, singurele zgomote ce se auzeau pe întinderea plajei au fost respirațiile precipitate a trei oameni și valurile ce veneau să moară pe uscat.

Bun, totul era acum dat pe față și eu eram mulțumită că am reușit să le arunc adevărul în față. Întrebarea era... ce vor face ei ?

Într-un tîrziu Michelle a rostit un singur cuvînt : „Reuniune !“.

Casa lui Michelle era cea mai apropiată, deci m-au dus acolo. Eram obosită și tremuram de nervi. Michelle a urcat să-i trezească pe Rob și Anette. Tom mi-a oferit un pahar cu brandy și apoi și-a lăsat mîna pe umărul meu. M-am scuturat.

Anette a coborît prima. Avea un halat roșu din mătase chinezească, foarte amplu. S-a apropiat de mine și m-a atins cu blîndețe spunîndu-mi :

— Of, of, Gillian, de ce nu ai lăsat lucrurile în pace ?

În pace ? Lucrurile trebuiau lăsate în pace cînd ea și-a ucis propriul frate ? Nu am răspuns nimic.

— Îți dai seama că acum nu te putem lăsa să pleci.

Am privit-o și am realizat pentru prima oară de cînd am venit înapoi, că Anette își arăta vîrsta.

— Înțelegi și asta, nu ? continua ea.

Tot nu i-am răspuns. A oftat resemnată și s-a dus să se întindă decorativ în mijlocul unei canapele. Rob și Joel au coborît împreună și am simțit o strîngere de inimă. Și proasta de mine care-l bănuisem doar pe Joel, cînd de fapt vina era a celorlalți... Joel ?

— Ce caută Joel aici ?! am întrebat răspicat.

— E-n ordine, mătușă Gillian, răspunse el reținîndu-și un căscat Eu...

— Doar nu l-ați amestecat și pe el, am întrerupt eu. Sau... ?

— Nu fi absurdă ! Se supără Rob. Drept cine ne iei ?

— Atunci ce caută aici ? Vreți să afle și el ?

— Știe deja. Joel e îndreptățit să știe.

Se răsfrînge și asupra lui, inclusiv moștenirea asta păcătoasă, așa cum este ea...

— I-ați spus ? Chiar i-ați spus ?! Dar nu are decît cincisprezece ani !

Rob a zîmbit reținut :

— Știu cîți ani are, Gillian.

Mi-am întors privirea de la tată și l-am fixat pe fiu.

— Joel ?! Tu înțelegi ce au făcut ?

Joel a dat din cap.

— Poate mai bine decît tine, mătușă. Am înțeles că mi-au salvat viața. Că au riscat totul ca să mă țină în viață. Da, mătușă Gillian, eu am înțeles.

În acea clipă a intrat Michelle anunțînd că Oscar și Elinor sînt în drum. Purta aceeași rochie cu care se îmbrăcase la repezeală după ce a ieșit din dormitorul surorii sale. Albă. Amănuntul îl reținusem mecanic.

— Ce avea de gînd să facă ? își întrebă Rob soția.

— Să anunțe poliția, a răspuns Michelle.

— Sînt aici, am spus acru. Întreabă-mă pe mine.

— Scuze, vorbi Rob.

„Scuze". Am simțit nevoia să rîd din nou. „Scuze".

Oh, să nu ne pierdem buncle maniere !

Tom a vorbit :

— Rob, mi-ar trebui o cămașă.

Era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama. Rob l-a chemat cu el la etaj. I-am privit cum urcau, gîndindu-mă la destinul celor doi bărbați. Erau parteneri în comiterea unei crime, își împărțeau soțiile și viața de familie, aveau destinele strînse nu prin voința lor, ci prin cea a gemenelor. Iar acum vor coopera din nou în deciderea sorții mele.

Au intrat Oscar și Elinor, cu ochii cîrpiți de somn. Elinor ținea în brațe o cutie de Kleenex*. Oscar înaintă și se postă în fața mea.

— Așa deci. Nu te-ai liniștit pînă nu ți-ai băgat nasul, mda.

— Oscar, te rog ! a încercat Michelle să-l tempereze.

Dar Oscar nu o luă în seamă.

— Chestia asta era de mult aranjată și uitată dacă nu ar fi apărut ea.

Oh, deci eu eram personajul negativ.

— Dacă vrei să-ți cer scuze, mai gîndește-te odată ! i-am trîntit eu. Raymond a fost ucis de voi și nu de mine.

Elinor a intervenit cu vocea încă alterată de răceală.

— Trebuia s-o facem, Gillian. Era singura posibilitate ca să-l oprim.

— Ba nu, nu era singura cale. Trebuia să anunțați poliția !

— Mda, și cu ce motive ? întrebă Rob coborînd treptele.

Tom îl urma, îmbrăcat nu numai cu o cămașă de-a lui Rob, ci și cu un short, evident cu cîteva numere mai mic.

— Cum puteam merge la poliție ? întrebă Rob. Ce dovezi avem ? Ah, noi știam că Raymond i-a ucis pe Bobby, Ike și pe Lynn, iar el știa că noi știm. Dar nu puteam dovedi. Spune, faptul că ne-a omorît copiii chiar nu înseamnă nimic pentru tine ?

---

* Batiste de hîrtie cu unică întrebuințare (n.t.)

— Sigur că da ! am strigat. Cum poți să întrebi așa ceva ? Dar nu omori un om doar pentru că era nebun. Raymond nu era în toate minții.

Anette veni lîngă Oscar.

— Ei bine, să știi că Raymond era complet normal și în deplinătatea facultăților mintale. Era la fel de normal ca oricare dintre noi. Raymond i-a ucis pe copiii noștri în mod deliberat și cu sînge rece.

Joel asculta toate astea cu buzele strînse și cu ochii întredeschiși. Elinor, care era lîngă el, își puse ocrotitoare brațul pe după umerii lui.

Iată în sfîrșit, recunoscut cu voce tare, teribilul secret al clanului. Raymond nu i-a iertat niciodată pe ceilalți pentru că nu au reușit să-l ajute cu banii pentru răscumpărare. Pentru un om a cărui întreagă existență se baza pe ideea sfîntă a conceptului de „familie", incapacitatea celorlalți de a-l ajuta în momente de criză a fost zdrobitoare, neașteptată și inexplicabilă, ca un soare care ar răsări din nord sau un ocean care s-ar evapora peste noapte.

A așteptat patru ani lungi ca să-și pună în fapte, planurile sale. Probabil obsesia sa a cunoscut cîteva etape pînă să ajungă în final la ideea de crimă. Deci pentru Raymond universul binecunoscut lui se rotise cu 180 de grade. Sentimental — nepoții nu mai reprezentau nimic pentru el — acum erau doar calea de a lovi în părinții lor. Era timpul să vadă și EI ce înseamnă să-ți pierzi un copil. Și nu doar atît, ei trebuiau să moară la fel de crud și sîngeros.

L-am privit pe Rob.

— Adu-ți aminte, pe vremea cînd mă îndopai cu minciunile tale, mi-ai spus că Raymond a fost primul care a suspectat că accidentele copiilor nu erau cu adevărat accidente. De ce mi-ai spus asta ?

— Pentru că întîmplător, crezi sau nu, era adevărat... Înțelegi care era problema lui Raymond ? Crimele trebuiau montate în așa manieră încît poliția să le accepte drept accidente, în timp ce noi trebuia să înțelegem că de fapt nu sînt ! Răzbunarea lui nu ar fi fost deplină dacă noi le-am fi considerat doar un joc tragic al sorții.

Deci Raymond, pe lîngă răzbunarea propriu-zisă, era hotărît să dea și o lecție celor din familie. A așteptat la vedere coborîrea lui Bobby pe pîrtia din Vermont. A cumpărat o mașină furată în Toronto, ca să-l zdrobească pe Ike Henry. Iar Lynn Ferguson a deschis inocentă ușa camerei de la hotel, plăcut surprinsă de apariția neașteptată a unchiului Raymond tocmai în New York.

Ce plănuise pentru Joel a dus cu el în mormînt.

Și la momentul potrivit, a introdus ipoteza crimelor, bucurîndu-se în tăcere de suferința și panica celorlalți.

Dar treptat unii membri ai clanului au început să aibă bănuieli. Au făcut cîteva cercetări discrete și au ajuns la concluzia că alibiurile lui Raymond erau cusute cu ață albă. Fiecare a început să-și dea seama de teribilul motiv care l-a îndemnat pe Raymond și acest lucru le făcea suferința și mai grea.

Și Raymond se schimbase de cînd pierise Theo. Multe remușcări. Mai puțină înțelegere. La suprafață totul era în ordine, dar Raymond nu mai era același.

După al treilea copil, Lynn, toate bănuielile lor erau, din nefericire, confirmate. Raymond spusese că pleacă în Atalanta să verifice o nouă posibilitate de investiție, dar nu a tras la hotelul lui obișnuit. Au sunat la recepțiile tuturor hotelurilor din oraș, dar nici urmă de Raymond. Tot în acea perioadă Raymond a început să bănuiască și el că este suspectat : devenise agitat, nervos, nu-și găsea locul. Cînd tensiunea și privirile celorlalți au devenit de nesuportat, a venit pe insulă.

Iar clanul s-a hotărît să-l înfrunte fățiș. Elinor a inventat niște comisioane pentru a o îndepărta pe Connie, iar Joel încă era la școală. Au venit cu toții în insulă. Raymond arăta deplorabil. Se părea că uciderea propriilor nepoți îl șocase mai mult decît credea. Cînd a fost pus în față cu șase oameni îndoliați, cu fulgere acuzatoare în priviri, jocul a luat sfîrșit, a încetat să nege crimele sale. Mai mult chiar, a început în cele din urmă să se declare satisfăcut de ele.

— Știa că nu-l vom cruța, vorbi Oscar. Cred că ajunsese să-și dorească singur moartea. Cert este că începuse să ne ironizeze. Culmea, el își bătea joc de noi !

— Și chiar nu v-a trecut prin minte să-l denunțați la poliție ? am întrebat.

— Ba da, spusese Oscar dezgustat. De-o mie de ori ne-am gîndit. Dar nu ne puteam prezenta decît cu convingerile noastre, iar poliția vrea mult mai mult decît atît, mi se pare normal.

— Mai existau și alte considerente, Gillian, începu Elinor cu glasul ei răgușit. Cum s-ar fi simțit Joel la școală, dacă colegii lui ar fi aflat că unchiul lui i-a omorît fratele și verii. Sau ce urma să se întîmple cu afacerile familiei ? Iar cariera lui Oscar ar fi fost cu desăvîrșire compromisă.

— Înțeleg, deci nu ați făcut-o doar ca să-l protejați pe Joel.

— Gillian, încearcă să faci un mic efort și să înțelegi ! se îmbujoră Elinor. Dacă mergeam la poliție, cred că singurul lucru care ar fi rămas nepătat ar fi fost Fundația noastră filantropică. Nimeni nu refuză bani dați pe gratis, știi ? ! Dar totul ar fi fost zdruncinat — viețile noastre, viitorul acestui copil, totul. Dar nu am fost niște lași și am rezolvat problema așa cum trebuia de fapt.

Bănuiam că acesta era motivul real. Pe toți îi îngrozea ideea scandalului public. Bineînțeles că puteau definitiva problema cu forțe proprii, lucru care l-au și făcut. Au stat și au plănuit și au decis că Martha's Vineyard este un loc bun ca oricare altul, de fapt MAI BUN ca oricare altul. Istoricul insulei nu consemna cazuri de crimă, deci polițiștii de acolo ar fi suspectat mai greu această înscenare decît, să spunem, poliția din Boston.

Tom i-a făcut o injecție lui Raymond ca să-l anestezieze și apoi au pus focul.

L-am privit pe Tom.

— În primul rînd, să nu faci rău, l-am citat eu.

Și-a întors capul.

— Ești nedreaptă, Gillian, a spus Anette încet. Tom este cel care s-a opus cel mai mult, el este cel care a căutat zile în șir o altă posibilitate. Și este cel care a rămas cel mai marcat dintre noi toți. Tom a dorit divorțul, nu eu....

Se așează pe brațul fotoliului unde stătea Tom și-și așează posesiv brațul pe umărul lui.

Și nu doar de mine voia să se despartă, ci de întreg clanul. Deja se destăinuise față de Connie și Joel. Pe urmă însă a văzut totul într-o altă lumină.

„Te cred."

— L-ai convins tu.

Ridică elegant din sprînceană și un tremur victorios îi jucă în colțul buzelor.

— Nu.

Tom își întoarse fața vinovată către mine :

— Eu însumi m-am convins. Sînt în aceeași măsură implicat în moartea lui Raymond ca oricare altul dintre noi. Dacă ei trebuie să fie uniți și să suporte acest teribil secret, de ce ar trebui să fiu eu singurul care să se elibereze, n-ar fi cinstit. Își strînse buzele. A trebuit să-l stopăm pe bătrîn și asta înainte să-i vină rîndul lui Joel. Dacă ar fi fost și altă soluție, am fi folosit-o. Aici este familia mea, Gillian, și nu-i pot părăsi, acum mai mult ca niciodată.

Deci cînd a fost cazul, Tom nu a reușit să se desprindă de clan. Era un sclav. Pe vecie !

— Cine a pus focul ?

NOI am pus focul, spuse Michelle.

Era probabil singurul răspuns care-l voi primi indiferent cît aș fi insistat. Era suficient, în definitiv nu conta cine a aprins chibritul. Era o crimă de familie, în familie. Iar acest lucru îi cimenta pe toți mai mult ca oricînd.

Eram obosită, extrem de obosită.

— De ce ați angajat detectivi particulari cînd v-ați dat seama că Raymond este ucigașul ? Așa, de ochii lumii ?

— Așa ceva, a recunoscut Michelle. Trei morți una după alta, ar fi părut straniu tocmai dacă NU am fi angajat detectivi. Am informat cîțiva oameni din posturi cheie, de talia lui Patrick Underwood, de exemplu, să ne ajute în a inocula ideea unui criminal, din afara familiei, bineînțeles.

— Un Matthew Zeits, de pildă. A cui a fost ideea asta tîmpită ?

— A mea, a vorbit surprins Rob. Ai crezut-o, nu ?

— Mda, cam vreo oră. Pe urmă am sunat în Boston, la poliție și am verificat.

A fost un schimb rapid de priviri alarmate între ceilalți.

— Și din cauza asta te-am găsit vomînd la mine în baie ?

Nu era nevoie să-mi reamintească asta și i-am răspuns cu altă întrebare :

— La ce bun mai aveai nevoie de armă ?

— Ca să te păcălesc. Nici nu era încărcată.

— Nici a mea, a spus Oscar.

Toată lumea a murmurat, fiind de acord. Eram uluită.

— Toți aveți arme ?

— Desigur, a spus Anette. Neîncărcate. Făceai tapaj în legătura cu slaba noastră protecție. Și știam că mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre noi va avea ocazia să-ți arate că te înșeli.

Oare era ceva la ce nu s-au gîndit ?

— Cred că nu aveți dreptate în legătură cu sănătatea lui Raymond, am șoptit. Cred că era complet nebun, dacă a făcut ce-a făcut.

Elinor a tușit de cîteva ori și a spus :

— Știi, m-am cam săturat de toată grija asta care o porți unui criminal nenorocit, un ucigaș de copii. Din moment ce nu te-ai obosit să faci și tu unul ! Gillian, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să-ți pierzi copilul. Nu-l mai plînge atîta pe Raymond. Nu ai dreptate.

— Chiar așa, interveni neașteptat Joel. Nu-ți plac copiii, mătușă Gillian ?

— ...Sînt de acord cu Elinor, vorbi încet Rob. De cînd te-ai întors nu ai făcut altceva decît să ne judeci.

— Cum să spun, altcineva vă poate observa mai bine din exterior, iar voi nu știți decît să găsiți scuze pentru faptele voastre. Uite, nu-l deplîng pe Raymond, dacă a omorît acești trei copii înseamnă că a săvîrșit un lucru murdar și de neiertat. Dar nu pot accepta soluția voastră ca singura posibilă... și că v-ați transformat voi înșvă în ucigași, din cauza lui.

— Poftim, a spus Rob. Iar ne judeci !

Oscar a intervenit :

— Gillian, din senin ne-a picat pe cap o problemă foarte dificilă și am încercat să o rezolvăm, făcînd cît mai puțini oameni să sufere. Unul dintre ei, Raymond.

Îți vine ușor să critici și să găsești cusururi după ce faptul s-a consumat. Tu nu ai trecut prin clipele îngrozitoare prin care am trecut noi și nici nu ai stat față în față cu ucigașul copiilor tăi.

— De fapt tu vorbești bazîndu-te doar pe părerile tale, remarcă dur Anette.

— Ah, oameni de nimic ! Voi chiar l-ați ucis pe Raymond ! Sau nu vă dați seama ? !

— Ești atît de convențională, Gillian. Ne gîndeam noi că va fi un șoc pentru tine, și iată-te într-adevăr șocată !

— Am tot dreptul să fiu, am ezitat eu. Dar din toate nemernicile înfăptuite în numele conceptului de familie, crima voastră este cea mai grozavă.

— Dar de unde ți-ai luat acest drept ? a fost curioasă Michelle. Tu, experta în a da bir cu fugiții. Ai fugit de noi, te-ai mințit singură, ai mituit pentru o slujbă...

— Ha ! am oprit-o eu. Nu cumva vrei să spui că a cumpăra o slujbă este tot una cu o crimă ?

— Spun că oriunde și oricînd îți va fi foarte greu să te califici SINGURĂ în finală, nu-i așa, ia spune tu Gladys ?

— Gladys ? Ce-i chestia asta cu Gladys ?

Ceilalți m-au îndemnat din priviri să-i explic eu.

— Este o practică obișnuită în teatru, am spus înțepată, să-ți schimbi numele.

Joel mă privea uimit.

— Pe bune ? Deci te cheamă Gladys ? Mătușa Gladys, chicoti el.

— Termină, Joel, a intervenit autoritară Elinor. Gillian, știi că nu poți contacta poliția. Nu ai nici o dovadă. În plus te vor cataloga drept o pisăloagă cu crime inventate. În cele din urmă nu vei obține nimic. Cred că a venit timpul să te resemnezi la gîndul că vei rămîne alături de noi, aici unde ți-e locul. E timpul să-ți accepți responstabilitatea pentru numele care-l porți. Ești o Decker !

— Nu, nu ! Vreți doar să mă transformați într-un accesoriu, am spus cu obidă în glas. Mi-a căzut bărbia în piept, atît eram de obosită.

Gemenele au venit lîngă mine, în stînga și în dreapta mea, atingîndu-mă cu blîndețe.

— Vreau să nu te mai gîndești la trecut, a spus una dintre ele, dar nu am deschis ochii să văd cine anume.

— Vrem să rămîi alături de noi.

— Da, da, mătușă Gillian, stai aici cu noi.

„Oh, Joel, îți mulțumesc."

L-am auzit pe Oscar făcînd aprecieri vis-à-vis de munca anostă dintr-un muzeu al teatrului și pe Elinor care șoptea ceva în legătură cu o donație făcută muzeului pentru a compensa viitoarea mea plecare. Gemenele încercau să se hotărască dacă Bostonul era un oraș unde puteam locui sau era mai nimerită una din așezările mai apropiate. Rob era de părere că această mutare putea aștepta, era mai bine să fac cu schimbul : o perioadă cu ei, o perioadă singură. Imi planificau viața și eu îi ascultam fără comentarii.

Am spus că vreau să merg la baie. Gemenele m-au sprijinit cînd m-am ridicat de parcă aveam 90 de ani. Cînd am revenit din baie, m-am oprit înainte să intru. Nu puteam fi de acord cu ei, dacă o făceam, ar fi fost o confirmare : „Da, aveți dreptul să ucideți !"

Trebuia să fug de ei, acum, chiar acum. Dacă nu o făceam, urma să nu scap niciodată.

M-am strecurat pe ușa din spate, încercînd să-mi concep un plan. Connie nu-mi era de nici un ajutor, n-ar fi crezut o iotă dacă-i povesteam. Nu aveam cheia de la porta principală, și nu mă credeam în stare să escaladez zidul. Deci singura scăpare era pe apă. M-am îndreptat spre plajă. Hangarul familiei Kurland era încuiat, după cum mă așteptam, oricum nu ar fi lăsat cheile în contact.

Am depășit cheiul și m-am îndreptat spre casa lui Connie. Din cîte țineam minte, de cîte ori am fost pe acolo, Connie nu încuia niciodată hangarul ei și în plus știam unde ține cheile de contact. Aș fi găsit eu acolo CEVA ca s-o pot șterge pe mare, un colac de salvare, o saltea pneumatică, o scîndură, orice.

Mi-am aruncat sandalele și am tîrît cît puteam de repede placa spre apă. Oh, apa era atît de rece încît mi s-a tăiat respirația. Am strîns din dinți și am încercat să o ignor. M-am urcat pe surf și în timp ce mă chinuiam să centrez catargul, am observat umbre ce coborau treptele

falezei. În sfîrșit am reușit să păcălesc afurisitul ăsta de catarg, acum problema era — încotro ? Dacă reușeam să ajung la Vineyard Haven era colosal. Dar în mintea mea era un întuneric total, uitasem tot ce știam de la Joel.

Clanul se răsfirase pe malul oceanului. Eu mă luptam cu vela încercînd să o poziționez ca să ia vînt. La un moment dat s-a umflat și m-a împins destul de mult în larg. Umbrele de pe mal au devenit minuscule, iar vocile nu se mai auzeau. Apa neagră și neprietenoasă clipocea pe marginile surfului meu. Pe viitor trebuia să mă aștept la un guturai strașnic. Și brusc vîntul s-a oprit la fel cum începuse, iar valurile mă balansau în stînga și-n dreapta, bătîndu-și joc de eforturile mele de a mă îndepărta.

Deodată mi s-a făcut frică : dacă picam în apă ? Ar fi fost sfîrșitul. În definitiv ce naiba căutam eu în miez de noapte pe Oceanul Atlantic, luptîndu-mă cu o scîndurică ce nu voia de fel să înainteze ? !

Sînt nebună, nebună, nebună !

Din senin, un val puternic a lovit tangențial surful și aproape l-a răsucit cu botul spre mal. Am țipat înfricoșată cînd am simțit că-mi mătură picioarele de pe placă. Dar surful s-a echilibrat la timp, și am scăpat ca prin urechile acului. M-am speriat foarte tare, am lăsat mînerul velei și m-am ghemuit lîngă catarg, încleștîndu-mi amîndouă mîinile de el și tremurînd pentru viața mea, draga de ea. Nu mai distingeam siluetele de pe țărm, de fapt îmi pierdusem complet simțul de orientare. Era posibil să vină după mine într-o barcă cu motor sau poate era periculos chiar și pentru o barcă cu motor să se aventureze acum.

Mai simplu era să mă înec. Toată lumea ar fi fost mulțumită. Eram atît de speriată încît voiam să țip, dar vocea mă părăsise și nu am scos decît un scheunat amărît. Simțeam mii de ace în brațe și în picioare. Catargul era extraordinar de alunecos și aveam senzația că-l voi scăpa în secunda următoare. Îmi era foarte frig și nu mai îmi simțeam degetele. De cîte ori încercam să respir, mai venea cîte un val și mă împroșca, umplîndu-mi gura cu apă sărată. Timpul parcă amorțise.

Apoi, cu încetul, vîntul și valurile m-au îndreptat către țărm. La dracu cu Vineyard Haven, nu aș fi reușit niciodată. Nu exista scăpare și trebuia să-mi fi dat seama de asta. Mă întorceam la Deckeri.

Prima voce care am distins-o din vacarmul mării a fost a puștiului, care-și striga îndemnurile și ceva nedeslușit din care am reținut doar că trebuia să-mi schimb greutatea pe surf. Ceilalți nu conteneau cu tot felul de stupizenii gen : „Ai grijă ! Ține-te bine !“ L-am auzit pe Tom strigînd : "Am știut că o să te întorci !“

Apoi, toți de pe țărm, cu excepția lui Elinor, au năvălit îmbrăcați în valuri, să prindă surful și pe mine și să ne readucă la țărm. Elinor și-a scos puloverul și l-a trimis să-mi fie pus pe umeri încă înainte să cobor de pe surf. Nu puteam merge, cineva spunea că am picioarele înghețate și altcineva a început să mi le frecționeze energic. Bănuiam eu cine. Cu toții mă încurajau și mă băteau prietenește pe spate. Îl auzeam pe Oscar murmurînd încontinuu : „Isteață, of, of, isteață.“ Nu știam dacă își închipuiau că venisem fără voia mea înapoi sau doar se prefăceau. Oricum nu existaseră șanse reale să evadez. Nu mai conta. Eram sfîrșită de oboseală.

— Mă bucur că te-ai întors, zîmbi Rob cu gura pînă la urechi.

— Și eu sînt atît de fericită că n-ai pățit nimic, vorbi una dintre gemene. Tare ne-ai mai speriat, înțelegi, s-o ștergi așa.

— Uh, uu, mătușă Gillian. Nici eu n-aș fi îndrăznit să ies noaptea în larg, pe-o mare ca asta.

Ce mă uimea era faptul că acum acești oameni NU SE PREFĂCEAU. Se bucurau cu adevărat de revenirea mea și că scăpasem teafără și în aceeași măsură erau bucuroși să mă vadă în mijlocul lor.

Pentru că venisem cu adevărat înapoi, nici nu se mai punea problema. Aceasta era familia mea, cu toate secretele ei urîte și regulile ei desfrînate, era familia mea și aceasta fusese ultima tentativă de a fugi de ei.

— D-de-ce-e ? am reușit să articulez. De ce ?

Una dintre gemene, Michelle bănuiesc, m-a cuprins de umeri și mi-a șoptit cald :

— Pentru că ești de-a noastră.

2 ORA

Mai simplu era să mă înec.
Toată lumea ar fi fost mulțumită.
Aici, moartea era la ea acasă.

BARBARA PAUL ESTE CONSIDERATA
UNA DINTRE CELE MAI BUNE STILISTE
ALE ROMANULUI POLITIST CONTEMPORAN.
CONSTRUITA INTR-UN REGISTRU DRAMATIC,
SOCANT,
„SINGE SI RUDE DE SINGE"
ESTE CEA MAI INTERESANTA DINTRE CELE
ZECE CARTI
SEMNATE DE AUTOAREA AMERICANA,
TOATE DEVENITE BEST-SELLERS.

EDITURA NEMIRA

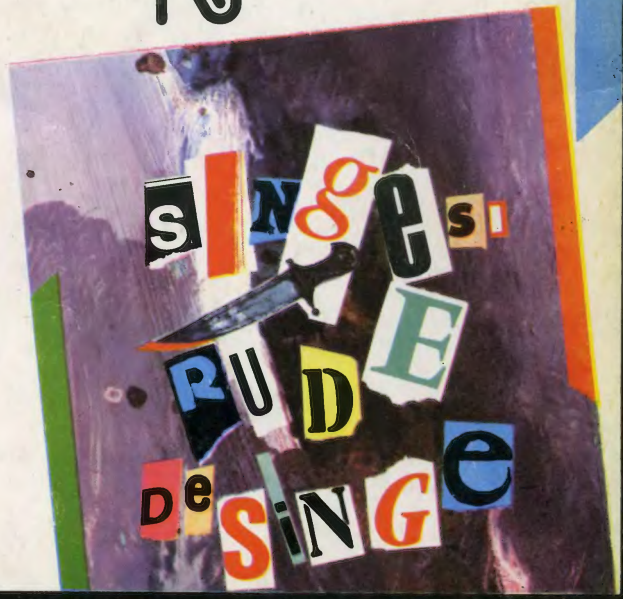

I.S.B.N. 973-9144-00-4

PRE